Henry James

Hvad Maisie vidste

Henry James

Hvad Maisie vidste

eBibliotek 1800

2026

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Henry James: *Hvad Maisie vidste* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Henry James: *Hvad Maisie vidste* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Indledning

Det havde set ud, som om processen aldrig skulle få ende, så indviklet var den; men Overretten havde alligevel stadfæstet skilsmissedommens bestemmelse om hvem, der skulle have barnet. Det var lykkedes faderen, hvis gode navn og rygte ganske vist var blevet trukket grundigt ned i snavset, at gennemføre sin fordring, og hun blev derfor overgivet i hans varetægt. Grunden dertil var ikke så meget den, at moderens karakter var blevet værre medtaget; men pletterne sås mere på en kvindes klare "teint", og der var blevet vekslet mange bemærkninger om hendes i retssalen. Til Overrettens dom var der imidlertid knyttet en betingelse, som ikke gjorde den så behagelig for Beale Farange. Han skulle nemlig udbetale sin forhenværende kone de 2600 pund, som hun tre år i forvejen havde udsat, som det hedder, for barnets underhold, idet han samtidig havde forpligtet sig til ikke at lade sagen komme for retten. Denne sum havde han administreret uden at kunne aflægge det mindste regnskab for den. De forpligtelser, der således var pålagt hendes modstander, hjalp meget på Idas vrede og formindskede følelsen af hendes nederlag, idet den tvang hr. Farange til i en betydelig grad at stemme tonen ned. Han havde ikke pengene og kunne heller ikke skaffe dem på nogen måde. Efter at de havde skændtes næsten lige så offentligt og ufint som i den oprindelige strid, fandt han, at den eneste vej ud af hans vanskelige stilling var en overenskomst, som blev foreslået af hans sagfører og til sidst antaget af hendes.

Han fik gælden eftergivet; og angående den lille pige blev der truffet en salomonisk afgørelse. Hun blev så at sige delt i to dele, og hver af de stridende parter fik sin. De skulle hver have hende i seks måneder; hun skulle tilbringe et halvt år skiftevis hos hver af dem. Det var en underlig retfærdighed, syntes folk, der endnu var halvblændede af det skarpe lys, retten havde kastet over sagen. Et lys, hvori ingen af forældrene tog sig godt ud som et mønster for en ung uskyldig pige. Hvad man efter sagens akter havde ventet, var, at forældremagten var blevet overdraget til en tredje person, en respektabel eller i hvert fald præsentabel ven. Men man havde øjensynligt forgæves gennemsøgt den Farange'ske bekendtskabskreds efter en sådan prydelse. Derfor var den omtalte deling af formynderskabet den eneste løsning på alle vanskelighederne, når man da ikke ville sende Maisie til et eller andet asyl. Der var flere grunde for forældrene til at enes om dette, end der nogen sinde havde været for dem til at være enige om noget som helst; og de forberedte sig nu på ved hendes hjælp at nyde den anseelse, der følger med en tilstrækkelig fastslået simpelhed. Bruddet imellem dem var blevet dagens emne, og mens de sammen havde været ganske uden betydning, blev der nu, da de var hver for sig, lagt mærke til dem, for de havde jo givet folk det indtryk, at man snart kunne vente at se opråb i aviserne om at redde barnet. Det var som et ekko blandt den snakkesalige mængde af den tanke, at noget i den retning burde finde sted, eller at en eller anden velgørende person burde træde til. Der var virkelig også en godhjertet dame, der vovede sig frem. Hun var langt ude beslægtet med fru Farange og foreslog hende derfor, at da hun allerede havde flere børne– og plejehjem i fuld

gang, skulle hun have lov til at tage stridens æble med sig, og ved at sætte det ind i et af dem ville hun lette byrden for i det mindste én af forældrene. Det ville også for Maisie selv være en meget større forandring efter de uundgåelige seks måneder hos Beale.

"En større forandring?" råbte Ida. "Vil det ikke være forandring nok for hende at komme fra den nedrige fyr til den person i verden, der mest afskyr ham?"

"Nej, fordi du afskyr ham så meget, at du altid vil snakke med hende om ham. Du vil holde forestillingen om ham levende for hende ved altid at skælde ham ud."

Fru Farange stirrede uforstående. "Skal jeg da virkelig ikke gøre noget for at imødegå hans skændige riven ned på mig?"

Det varede et øjeblik, inden den godhjertede dame svarede, men hendes tavshed udtrykte en skarp fordømmelse af hele denne måde at se sagen på. "Stakkels lille abekat," udbrød hun til sidst, og disse ord blev som en gravskrift over Maisies barndom, for hun var nu givet sin skæbne i vold. Det stod klart for enhver tilskuer, at det eneste, der bandt hende til hendes forældre, var den sørgelige omstændighed, at hun var som et bitterhedens kar, en slags porcelænsdigel, hvori man kunne blande ætsende syrer. De ville have hende, ikke for det gode, de kunne gøre hende, men for det onde, de ved hendes ubevidste hjælp kunne gøre hinanden. Hun skulle tjene deres vrede og tilfredsstille deres hævn, for rettens hånd hvilede nu til sidst lige tungt på begge, da den ikke havde givet efter for den enes eller den andens forbitrede fordring på at få, som de kaldte det, alt. Skulle hver kun have halvdelen, var det som en anerkendelse af, at ingen af dem var helt så slet, som den anden

foregav; eller for at sige det anderledes, at de begge var lige slette personer, da de nemlig var lige gode. Moderen havde ønsket at forhindre faderen i, som hun sagde, "blot så meget som at se på barnet"; og faderen påstod, at moderens mindste berøring var en besmittelse. Sådan var de hinanden modsatte principper, efter hvilke Maisie skulle opdrages, så måtte hun selv se at få dem til at stemme sammen, som hun kunne. Der er ikke noget mere rørende end, at hun til at begynde med ikke havde den ringeste anelse om den ildprøve, der ventede hendes lille, uplettede sjæl. Mange var rædselsslagne ved at tænke på, hvad de, der havde ansvaret for den, ville prøve på at få ud af den. Der var jo ingen, der i forvejen kunne vide, at de ikke kunne gøre den noget ondt.

Folk i deres samfundslag snakkede i reglen kun, men der var al grund nu for det adskilte par til at vente en tid fuld af virksomhed. De gjorde sig rede, for det stod for dem, som striden lige var begyndt. De følte sig egentlig som mere gift nu end nogensinde før, da ægteskab jo for dem hovedsageligt havde betydet en udmærket lejlighed til at skændes. Der havde altid før været partier, og nu var der det mere end nogensinde. Der var desuden den behagelige udsigt for én, der tog parti, at der ville blive nok at snakke om. Familien Faranges mange venner kom sammen for at blive uenige om dem, og hvor man diskuterede ved teen og til cigarerne! Den ene forsikrede stadig den anden, at der var sket noget forfærdeligt, og der var ingen, der kunne være rigtig morsom, hvis ikke en eller anden havde begået noget skrækkeligt. De to syntes at være i besiddelse af en selskabelig tiltrækningskraft, der blot ikke virkede på dem selv. Det betød også en hel del for Ida at kunne sige, at kun Beale

ønskede at se hendes blod flyde; og for Beale, at hvis han nogensinde fik sine øjne kradset ud, ville det kun være af hans kone. Til at begynde med plejede man at føle, at de så forfærdelig godt ud; men en mere indgående analyse var de endnu ikke blevet underkastet. Tilsammen var de for eksempel en tolv fod høj, og der var ikke noget, der blev mere indgående drøftet, end hvorledes disse skulle fordeles mellem dem. Den eneste plet på Idas skønhed var hendes lange arme, der måske havde været medvirkende til, at hun så ofte havde besejret sin forhenværende mand i billardspil, og hun hævdede, at hendes store dygtighed i dette spil i høj grad var grunden til, at hans vrede skaffede sig voldeligt udløb. Billardspil var det, hun særlig udmærkede sig i, og som man altid først nævnede, når man talte om hende. Skønt hun var meget høj, blev, dog med en eneste undtagelse, alt af hendes legemsbygning, som kunne være stort, og som hos andre kvinder netop derved så godt ud, beundret og omtalt for sin lidenhed. Denne undtagelse var hendes øjne, der, selv om de måske ikke var større, end de burde være, dog så ubeskedent store ud; på den anden side kunne man næsten ikke se hendes mund, og der blev indgået mange væddemål om, hvor smal hun var om livet. Når hun var ude, og hun var altid ude, syntes man alle vegne, at man var vant til at se hende, ja, at hun ligefrem hørte til dér, hvor hun plejede at færdes. Det var derfor kun fremmede, der lagde særlig mærke til hende; men de gjorde det til gengæld, så det kunne forslå, til stor munterhed for dem, der var vant til at se hende; det var et uimodsigeligt bevis for, at man ikke hørte med til kredsen. Ligesom sin mand bar hun sit tøj noget nær på samme måde, som et tog fører passagerer. Folk sammenlignede

undertiden deres forskellige smag og den måde, hvorpå de klædte sig, og man var i det store og hele enige om at synes bedst om Ida, for hun var ikke så overfyldt, navnlig ikke med smykker og blomster. Beale Farange havde to karakteristiske, naturlige prydelse, nemlig sit store, lyse skæg, der hang langt ned på brystet og strålede, som var det en guldplade; og så de skinnende hvide tænder, som han altid viste, og han sørgede omhyggeligt for, at overskægget ikke dækkede, hvad der i enhver situation gav ham et livsglad udseende. I sin ungdom havde han været bestemt for den diplomatiske løbebane, og, ganske vist uden gage, været ansat ved et gesandtskab, så han plejede at sige "i min tid, da jeg var i Orienten". Men tiden syntes ikke at have haft brug for ham, den var løbet fra ham; han havde nu intet andet at gøre end at hænge i klubberne i Piccadilly. Alle vidste, at hans formue kun var 2500 pund. Den stakkels Ida, som havde brugt alt, havde nu kun tilbage sin rankhed og sin lamme onkel. Man sagde, at det gamle bæst, som de kaldte ham, havde penge på kistebunden. Barnet var der sørget for, takket være en snedig gudmoder, en af Beales afdøde tanter, der havde efterladt hende noget, sådan at forældrene ikke kunne tage andet end renterne.

1

Der var altså sørget for barnet; men måden, det skete på, var uundgåeligt temmelig forvirrende for hendes unge sind, som grundigt forstod, at der var sket noget af stor betydning, og ivrigt spejdede efter følgerne af det. Det var skæbnens vilje, at denne tålmodige, lille pige først skulle se meget mere, end hun forstod, men på den anden side også fra først af forstå meget mere, end nogen anden lille pige ville have forstået, om hun end var nok så tålmodig. Kun den lille trommeslager, som hun hørte om i fortællinger og sange, kunne have været sådan med i kampen. Hun kom til at se virkningen af lidenskaber, som hun stirrede på, som hun vel ville gøre det, når hun så lysbilleder bevæge sig hen over skærmen. Hendes lille verden var spøgelsesagtig; den bestod af fremmedartede skygger, der dansede hen over det hvide klæde. Det var, som om hele forestillingen kun blev givet for hendes skyld, og hun sad dér som et halvskræmt barn i et stort teater med dæmpet belysning. Hun blev kort sagt ført ud i livets malstrøm af de andres egoisme, og kun hendes ungdoms beskedenhed kunne forhindre hende i at blive tilintetgjort.

Det første halvår tilbragte hun hos faderen, der kun for så vidt viste hende skånsel, at han ikke lod hende få de umulige breve, hendes moder skrev til hende. Han holdt dem blot op for hende, krammede dem, viste tænder og morede hende så med at kaste dem tværs igennem værelset lige ind i ilden. Men selv da følte hun ængstelig en træthed stjæle sig over hende. Hun følte det, som var det hendes skyld, at hun ikke helt var på højde

med situationen, når hun glædede sig over den voldsomhed, hvormed de stive, lukkede konvolutter med de store monogrammer, som Ida havde en passion for, og som hun gerne ville have betragtet, fo'r som farlige våben fløjtende igennem luften. Den vigtigste virkning af denne store årsag var, at hendes egen betydning voksede, og det viste sig navnligt ved, at man tog sig mange flere friheder overfor hende; først ville den ene kysse hende og så den anden, og hun måtte derfor vise sig forholdsvis mere elskværdig. Hendes ansigtstræk var på en eller anden måde blevet skarpere; alle herrerne, der besøgte hendes fader, tog hende i kinderne, og røgen fra deres cigaretter drev lige i ansigtet på hende. For nogle af dem måtte hun stryge tændstikker og tænde deres cigaretter; andre lod hende voldsomt ride ranke på deres knæ og kneb hende i benene, som de sagde lignede tandstikkere, indtil hun hvinede, hvad der vakte stor beundring. Ordet "tandstikker" kunne hun ikke glemme, og det bidrog til, at hun fra den tid havde en følelse af, at hun manglede noget, folk i almindelighed satte pris på. Hun fandt ud af, hvad det var; det var en medfødt tilbøjelighed til at frembringe noget, som hendes barnepige, Moddle, gav et grimt navn, der havde en smertelig forbindelse med den del af kødet, hun ikke kunne lide til middag. Den tid var nu forbi, da hun ikke behøvede at tage hensyn til nogen, undtagen til Moddle, som altid sad på bænken i Kensington Gardens, når hun kom tilbage, for at se, om hun i sin leg var gået for langt bort. Moddles eneste ønske var, at hun ikke skulle gøre det, hvad der var så let for hende at opfylde, at de eneste mørke punkter i denne lange, lyse tid var de øjeblikke, da hun forundret tænkte på, hvad der ville ske med hende, hvis der ikke

var nogen Moddle på bænken, når hun kom styrtende. De gik ganske vist endnu i parken, men det var ikke mere det samme, hun måtte stadig se på andre børns ben og spørge barnepigen, om de var tandstikkere. Moddle holdt sig altid strengt til sandheden og svarede: "Nej, min pige, sådan et par som dine findes der ikke mage til." Det syntes at hænge sammen med noget andet, som Moddle plejede at sige: "Du føler, hvor det tager på dig, det er det, der er i vejen, og du vil komme til at føle det endnu stærkere."

Sådan kom det, at Maisie ikke blot følte det straks fra begyndelsen af, men også vidste, at hun følte det. Det skyldtes delvis, at hendes fader fortalte hende, at han selv følte det, og at han i hendes nærværelse sagde til Moddle, at hun endelig måtte sørge for, at barnet forstod det. Da hun var seks år gammel, var hun fortrolig med den kendsgerning, at alt var blevet forandret for hendes skyld, alt var blevet indrettet, så at han kunne tage sig helt af hende. Hun måtte aldrig glemme de ord, hvormed Moddle indprentede hende, at hendes fader i den grad ofrede sig for hende: "Din fader ønsker, at du aldrig vil glemme, hvor meget besvær han har haft for din skyld." Det så for Maisie ud, som om det altid måtte gøre ondt, så stramt huden sad på Moddles ansigt, men ganske vist mest, når hun, som hun ofte havde lejlighed til, sagde sådanne ting. Barnet undredes over, om det så gjorde mere ondt, end det plejede; men det varede nogen tid, før det blev hende muligt at forstå meningen med det billede, hun havde af sin faders lidelser, og den måde, hvorpå barnepigen tog dem, hvad der jo ventede på fortolkning. Efterhånden som hun blev mere skarptseende, som herrerne, der før havde kritiseret hendes lægge, sagde, fandt hun sit sind

fyldt med en samling billeder og ekkoer, der kunne fortolkes; billeder og ekkoer, der for hende lå i barnets halvmørke, som spil, der var blevet gemt hen i de øverste skuffer eller i de mørke skabe, fordi hun endnu var for ung til at lege med dem. Hvad der voldte hende mest besvær, var imidlertid at få rigtigt fat på de ting, som hendes fader sagde om hendes moder. Det meste af det tog Moddle imidlertid ud af hendes hænder, når hun fik øje på det, og gemte i skabet, som om det var et stykke sammensat legetøj eller en vanskelig bog. Senere opdagede hun, at det var en underlig samling ting, der var blevet puttet ind dér hulter til bulter sammen med, hvad hendes moder havde sagt om hendes fader.

Hun vidste, at engang, der kom nærmere og nærmere, eftersom dagene gik, ville hendes moder være ved døren for at føre hende bort, og denne viden ville have formørket alle hendes dage, hvis ikke Moddle havde fundet på at skrive alle de fornøjelser, der ventede hende i hendes næste hjem, med store bogstaver og let forståelige ord, op på et stykke papir. Løfterne strakte sig fra "en moders kærlighed" til "et dejligt æg til te", ja, de indeholdt også udsigten til at få lov til at blive meget længe oppe for at se den omtalte dame i selskabsdragt af silke og fløjl og smykket med diamanter og perler. Det var derfor en hjælp for hende, da timen endelig slog, at vide, at hun havde papiret i lommen, hvor hun knugede det i sin hånd. Hun kunne levende huske, hvad der skete, da timen kom. Hun hørte i dagligstuen et ejendommeligt udbrud af Moddle, der som svar på noget hendes fader lige havde sagt, råbte: "De skulle skamme Dem, skulle De; De burde rødme over at bære Dem sådan ad!" Vognen med hendes moder i var for døren, og en herre, som altid var

der, lo højt. Hendes fader, der havde taget hende op på armen, sagde til Moddle: "Min gode kone, Dem skal jeg snart gøre det af med," og derefter gentog han, mens han mere end sædvanligt viste tænder og trykkede Maisie ind til sig, de ord, som barnepigen havde protesteret imod. Lige straks gjorde de ikke så stærkt et indtryk på Maisie som Moddles pludselige mangel på ærbødighed og hendes ildrøde ansigt. Men hun kunne dog gentage dem fem minutter senere, da hendes moder, der kyssede og kyssede hende, og som ellers gjorde et indtryk på Maisie, som om hun bestod af en samling bånd, arme, øjne, sære lyde og fin duft, sagde til hende: "Sendte din afskyelige fader, min egen søde engel, ikke nogen hilsen til din moder, der elsker dig så højt?" Så gik det op for hende, at de ord, som hendes afskyelige fader havde sagt, endnu genlød i hendes øren, hvorfra de lige kom over hendes uskyldige læber, og hun gentog nøjagtigt: "Han sagde, at jeg skulle sige dig fra ham, at du var et stort, væmmeligt svin!"

2

Da hun som alle børn helt levede i nuet, stod for– og fremtiden for hende lige tågede; hun gav sig hen til, hvad hun levede i, med en så stor tiltro, at det kunne have rørt hver af forældrenes hjerte. Til at begynde med viste erfaringen, at deres grovkornede beregninger havde slået til, hun var virkelig som en lille fjerbold, der vredt blev slynget fra den ene til den anden. De gød alt det onde, de virkelig tænkte eller foregav at tænke om hinanden ud i hendes lille alvorlige, iagttagende sjæl, som var den et bundløst kar. De havde hver for sig naturligvis den bedste samvittighed af verden, når de anså det for deres pligt at lære hende den nøgne sandhed, som skulle være hende et værn imod den anden. Hun var i den alder, hvor alle historier anses for virkelige, og hvor alle ideer bliver til historier. Det nærværende var det absolutte, og kun nutiden stod levende for hendes sjæl. Det smædeord, som hun for eksempel havde udslynget den dag, hun sad ved sin moders side i vognen, var et budskab, der faldt ned i hendes hukommelse med den samme tørre raslen som et brev, der falder ned i postkassen. Og som brevet blev den tillige med indholdet af en velfyldt posttaske til sin tid afleveret til den rette adressat. Når de stod overfor disse oversvømmelser, følte hver parts bekendte, da der var gået nogle år, at man vist burde gøre noget for, som de kaldte det, barnets virkelige bedste. Men det eneste, der imidlertid i reglen skete, var, at man med et suk bemærkede, at hun dog heldigvis ikke hele året rundt var, hvor hun tilfældigvis befandt sig i det ubelejlige øjeblik, og desuden, at det så ud til, at hun ikke havde

nogen god opfattelsesevne, enten det nu skyldtes hendes store snedighed eller hendes dumhed.

Den anskuelse, at hun var dum, som til sidst blev antaget af hendes forældre, betegnede en epoke i hendes lille, stille liv. Det var nemlig helt gået op for hende selv, hvilken besynderlig brug man gjorde af hende, og der skete da bogstavelig talt en moralsk omvæltning dybt inde i hende. De stive dukker på de mørke hylder begyndte at bevæge arme og ben; gamle skikkelser og vendinger begyndte at få en betydning, der gjorde hende bange. En ny følelse vågnede hos hende, følelsen af fare, hvorefter der viste sig et nyt middel imod den, nemlig tanken om et indre Jeg, eller med andre ord et skjul. Af halvkvædede viser lykkedes det hendes gennemtrængende ånd at finde ud af, at hun havde været et hadets centrum og et sendebud for uforskammetheder. Hendes åbne læber lukkede sig tæt, bestemt på ikke at lade sig bruge mere. Hun ville glemme alt og ikke gentage noget som helst, og da man begyndte at kalde hende et lille fæ på grund af det held, hvormed hun anvendte sit system, følte hun en fryd, som var noget helt nyt. Da hendes forældre derfor, efterhånden som hun blev ældre, i hendes nærværelse skiftevis sagde, at hun var blevet rædselsfuldt kedelig, skyldtes det ikke en forsnævring af hendes lille livsstrøm. Hun ødelagde deres morskab, men forøgede virkelig sin egen. Hun så mere og mere, ja, hun så for meget. Det var frøken Overmore, hendes første frøken, der ved en vigtig lejlighed havde udsået hemmelighedsfuldhedens sæd i hende, udsået den, ikke ved noget hun sagde, men blot ved en bevægelse med sine smukke øjne, som Maisie allerede dengang beundrede. Nu, da hun havde flyttet mere omkring, end hun

klart kunne huske, var Moddle blevet som et billede, hvoraf hun kun svagt erindrede enkelte træk, såsom at Moddle forsvandt fra barneværelset, når hun skulle spise; hendes udtale var heller ikke af den bedste, og navnlig voldte det vigtige bogstav "h" hende mange og store kvaler. Men frøken Overmore forsvandt aldrig, hvor sulten hun end var, og hun viste derved, at hun var et højere stående væsen, hvad der end mere fremgik af hendes skønhed, som Maisie fandt var overordentlig stor. Fru Farange havde sagt, at hun næsten var for smuk, og dertil havde en eller anden bemærket, at det kunne da ikke gøre noget, når Beale ikke var til stede. Maisie hørte sin moder svare: "Hvad enten Beale er her eller ej, så tager jeg hende, for hun er en virkelig dame og så fattig som en kirkerotte. Rigtig rare folk, men der er syv søstre hjemme. Hvad mon folk dog tænker på?"

Maisie vidste ikke, hvad folk tænkte på, men hun kendte snart navnene på alle de syv søstre, og det bedre end hun kunne sin gangetabel. Hun tænkte ofte ved sig selv over, hvad det vel betød "at være fattig som en kirkerotte", men hun spurgte aldrig om det, og hendes guvernante talte aldrig om det. Maden blev i hvert fald bragt op efter en hemmelighedsfuld lov, og frøken Overmore havde aldrig forklæde på, som Moddle plejede, og når hun spiste, holdt hun på gaflen med lillefingeren bøjet op. Barnet lagde i og for sig altid mærke til hende, men ganske særligt gjorde hun det dog, når de spiste. Så sagde Maisie ofte: "Jeg synes, du er dejlig." Selv hendes moder, der også var dejlig, kunne ikke holde så pænt på en gaffel. Maisie tænkte sig, at grunden til, at hun fik denne finere person, var, at hun nu var blevet en stor pige. Hun vidste godt, at guvernanter kun var for små børn, der efter hendes sprogbrug "ikke rigtig var små".

Hun forstod endvidere, at fremtiden var større end hun selv, og årsagen til det var blandt andet den mængde guvernanter, som skjultes i den, og var rede til at komme frem. Alt, hvad der var sket, da hun var lille, huskede hun ikke rigtigt, når undtages, at hun efter Moddles udsagn var blevet overbevist om, at det var det naturligste for et barn at have sine forældre hver for sig, lige som for eksempel at hun først fik lammesteg og så dessert, eller som hun fik sit bad først og senere en lur.

"Ved han, at han lyver?" Dette spørgsmål havde hun ivrigt stillet frøken Overmore ved den lejlighed, der så pludseligt skulle føre til en forandring i hendes liv.

"Om han ved – – –?" Frøken Overmore så uforstående på hende. Den venstre hånd havde hun stukket ind i en strømpe, hun var ved at stoppe, og hun holdt inde med nålen løftet. Det var ikke et fint arbejde, men som altid var hendes bevægelser yndefulde.

"Ja, fader."

"At *han* lyver?"

"Ja, moder siger, at jeg skal sige til ham, at han lyver og godt ved det selv." Frøken Overmore blev meget rød, men lo alligevel, til hun faldt tilbage i stolen, og så stak hun sig så hårdt i sin tilhyllede hånd, at Maisie ikke forstod, at hun kunne udholde det. "Skal jeg sige ham det?" fortsatte barnet. Så sendte hendes frøken hende et blik, der ikke var til at tage fejl af. Hendes dybt mørkegrå øjne svarede så tydeligt som muligt: "Jeg kan ikke sige Nej, for jeg er bange for din moder, kan du da nok begribe. Men hvordan skulle jeg kunne sige Ja, når din fader har været så venlig over for mig forleden dag, da han smilede til mig, så man kunne se hans smukke, skinnende hvide tænder. Den gang han

blev så glad ved at se os, at han gik fra den herre, der var med ham, og vendte om for at spadsere en halv times tid med os." Denne tildragelse fik for Maisie senere, når hun tænkte på, hvor smukke frøken Overmores øjne dog var, et ejendommeligt yndefuldt skær over sig, som den ikke havde haft dengang, og det til trods for, at hendes frøken kun én eneste gang havde nævnet den, efter at den var forbi. Hun havde på vejen hjem, da faderen var gået, udtrykt sin forhåbning om, at barnet ikke ville omtale det for moderen. Maisie holdt så meget af hende og havde også en stærk følelse af, at frøkenen godt kunne lide hende, hvorfor denne bemærkning afgjorde sagen, og hun rettede sig efter det, selv om hun ikke rigtig forstod grunden til det. Nu kom forbavselsen frem igen, når hun tænkte på, hvad hendes fader havde sagt til frøken Overmore. "Blot ved at se på Dem, kan jeg mærke, at De er en person, jeg kan henvende mig til om hjælp til at redde min datter." Det gjorde ikke Maisies fornøjelse mindre, når hun tænkte på, at frøken Overmore var med til at redde hende, at hun ingen anelse havde om, hvad hun skulle reddes fra. Det var ligesom noget, der bragte dem nærmere sammen.

3

Det var derfor en så meget større overraskelse, da hendes moder engang, der var tale om noget, der skulle ske før hendes næste flyttedag, sagde: "Du ved naturligvis, at frøken Overmore ikke tager med dig?"

Maisie, der følte sig helt fortabt, svarede: "Ja, men det troede jeg da, hun gjorde."

Dertil svarede fru Farange med høj stemme: "Det er naturligvis aldeles ligegyldigt, hvad du tror, og frøkenen gjorde bedst i for fremtiden at holde sine tanker hos sig selv."

Det var netop det, Maisie allerede havde lært, hvilket ærgrede hendes moder, som havde en mistanke om, at barnets tavshed i virkeligheden betød kritik, en lyst til at dømme dem, der var ældre end hun selv, for hun foretrak for sit vedkommende, at et barn skulle være åbent og meddelsomt. Hun ville også helst kunne høre, hvorledes de rap, hun gav hr. Faranges karakter og sindsro, traf. Der var jo ikke så megen fornøjelse ved at uddele dem, når der ikke kom noget svar. Hun følte, at den dag var meget nær, da det ville være hende en langt større fryd at kaste Maisie i hovedet på ham end at tage hende fra ham. Hendes samvittighed følte sig derfor pinligt berørt over en god vens skarpsindige bemærkning, at enderesultatet af al deres kiv ville blive, at begge forældrene ville søge at gøre barnet til en byrde for den anden; og en kærlig moder, der udmærkede sig i denne sport, tog sig ikke ud til sin fordel. Udsigten til ikke at tage sig ud til sin fordel, hvad hun efter sin egen mening hidtil altid havde gjort, satte Ida Farange i et dårligt humør, der kom til at

gå ud over flere personer. Hun bestemte, at Beale i alt fald skulle føle det; og hun tænkte igen, at hun aldrig måtte lade være med at tænke på midler til at være ham så ubehagelig som muligt. Der var nu intet, der kunne genere ham mere, end at han for barnets skyld ikke fik lov til at benytte en pæn kvindelig medhjælp, som var kommet til at holde af hende. En af de ting, Ida sagde til "medhjælpen", var, at ingen ordentlig pige kunne komme i Beales hus. Frøken Overmore forklarede selv Maisie, at hun havde haft håb om at få lov til at tage med til hendes fader; men hendes forhåbninger var blevet ødelagt ved den måde, hvorpå hendes moder havde taget det. "Hun siger, at træder jeg nogen sinde i hans tjeneste, må jeg aldrig mere vise mig her. Derfor har jeg lovet ikke at gøre forsøg på at komme med dig. Hvis jeg tålmodigt vil vente, kommer vi ganske sikkert til at være sammen igen."

At vente tålmodigt, og det til hun kom tilbage, syntes Maisie at vare alt for længe; det mindede hende om alt, hvad man lovede hende, når hun blot ville være artig, men som hun aldrig fik. "Men hvem vil så tage sig af mig hos fader?"

"Ja, Gud ved, min egen kære pige," svarede frøken Overmore og kyssede hende ømt. Der var ingen tvivl om det, hendes smukke veninde holdt meget af hende. Hvad bedre bevis kunne hun have ønsket sig, end at denne smukke veninde, før én uge var gået, til trods for deres smertelige afsked, hendes moders forbud, frøken Overmores skrupler og løfter, indfandt sig hos hendes fader? Han havde allerede engageret en tyk, mørk, lille dame med snavsede fingre og et fremmed navn til at komme nogle timer dagligt. Hun beholdt hele tiden sin hat på, hvad der kunne tydes, som om hun tænkte, at hun nok ikke blev gammel

i gårde. Hun stillede sin elev mange spørgsmål, der ikke kom lektierne ved, og selv Beale Farange indrømmede, da han havde hørt et par af dem, at de var forfærdeligt ufine. Denne besynderlige figur forsvandt for den strålende skikkelse, som havde trodset alt for Maisies skyld. Den strålende skikkelse fortalte sin lille elev åbent og ærligt, hvad der var sket. Hun havde ikke kunnet holde det ud, men havde brudt sit løfte til fru Farange, og efter tre dages kamp var hun gået lige til hendes fader og havde fortalt ham, hvorledes sagen var. Hun tilbad hans datter, kunne ikke opgive hende og ville bringe et hvilket som helst offer for hendes skyld. Således var det blevet arrangeret, at hun skulle blive, hendes mod var blevet belønnet. Hun oplyste ikke Maisie om, hvor stort et mod hun havde haft nødigt. Noget af, hvad hun sagde, gjorde et særligt stærkt indtryk på barnet; som for eksempel, at hun, når hun blev ældre, bedre ville forstå, hvor forfærdelig "sikker" en ung dame måtte være, der gjorde, hvad hun havde gjort.

"Heldigvis sætter din fader pris på det – voldsom pris." Det var også en af de ting, frøken Overmore sagde og med stærkt eftertryk på "voldsom". Hvad hendes ven havde gennemgået, gjorde stærkt indtryk på Maisie, navnlig da hun havde hørt om det skrækkelige brev, fru Farange havde skrevet. Hun var så vred, at hun, for at bruge frøken Overmores ord, havde overdænget hende med skældsord; så de kunne aldrig mere vente at være sammen under hendes moders tag. Men "moders hjem" var just da et fjernt, tåget begreb, så frøkenen behøvede næppe for at berolige hende at betro hende den dybe hemmelighed, at der ikke ville blive nogen nødvendighed for at komme tilbage til hendes moder. Det var frøken Overmores

egen overbevisning, som hun også fik sig betroet samtidig, at, hvis hr. Faranges egen datter blot viste, at hun foretrak faderen, ville den offentlige mening være på hendes side, når hun erklærede, at hun ville blive hos ham. Stakkels lille Maisie kunne ikke rigtig fatte det, men hun kunne leve i nuet. Hun havde fundet sin første kærlighed, og dens genstand var hendes frøken. Man havde ikke sagt til hende, og hun kunne ikke selv se, at hun holdt mere af frøken Overmore end af sin fader; men skulle det blive bemærket, ville det bare have støttet hende, at hun kunne sige, at faderen holdt lige så meget af frøkenen. Det havde han ligefrem sagt, men hun kunne desuden selv se det.

4

Sådan gik dagene, og den dag kom, da hendes moder var ved døren med den vogn, som Maisie kun kørte i ved sådanne lejligheder. Nu var der ingen tale om, at frøken Overmore skulle gå med hende; alle var enige om, at hendes uvenskab med fru Farange var alt for dybt til det. Barnet følte det lige fra begyndelsen. Der var ingen omfavnelser, ingen udråb, da moderen kørte bort med hende. Der var kun en frygtindgydende tavshed, som ikke blev brudt af de tidligere års ondsindede spørgsmål, og, hvad der var det værste, en meget mere frygtindgydende gammel kone, der mødte dem lige på dørtærsklen. "Du skal være under denne dames omsorg," sagde hendes moder. "Tag hende, fru Wix," tilføjede hun ligegyldigt og gav barnet et skub, hvorved hun, efter Maisies anskuelse, ønskede at vise fru Wix, hvor energisk hun skulle være. Fru Wix tog hende, og Maisie følte dagen efter, at hun aldrig ville lade hende gå. Først, lige efter frøken Overmore, havde hun gjort et skrækindjagende indtryk på Maisie; men der var noget i hendes stemme, som efter en times forløb rørte en streng hos Maisie, som hidtil ikke var blevet berørt. Senere vidste Maisie godt, hvad det var, selv om hun ganske sikkert ikke kunne have forklaret det. Det var en af de ting, som nogle dages samvær med fru Wix klarede. Det vigtigste var, hvad fru Wix selv altid straks omtalte, at hun selv havde haft en lille pige, som var blevet dræbt på stedet. Ellers var hun helt alene i verden, og den sorg havde knust hendes hjerte. At hendes hjerte var knust, var de rørende enige om. Men Maisie følte, at hun lidenskabeligt og

med smerte havde været moder, hvad der ikke kunne siges om frøken Overmore og ejendommeligt, besynderligt nok endnu mindre om hendes moder.

Det varede derfor kun en utrolig kort tid, før hun var lige så optaget af billedet af den lille afdøde Clara Mathilda, der var blevet revet om og knust under den grusomste af alle vogne ved et hjørne i Harrow Street, som hun før havde følt sig hjemme hos den familie, hvoraf hun kun kendte en af de syv. Fru Wix endte med at sige: "Hun er såmænd din lille døde søster," og Maisie dvælede fra det øjeblik af med rørende omhu ved denne smittende følelse. Det, at hun jo nok ikke var en virkelig søster, gjorde hende blot mere romantisk; og dertil bidrog også, at hun aldrig måtte omtales sådan til nogen anden, mindst af alt til fru Farange, der ikke ville bryde sig om hende eller anerkende slægtskabet; men det skulle være en uudsigelig og uudtømmelig lille hemmelighed, hun havde med fru Wix. Maisie vidste alt, hvad der kunne vides om hende, alt, hvad hun havde sagt og gjort i sit lille ødelagte liv, hvor dejlig hun var, hvilket krøllet hår hun havde haft, og hvordan hendes kjoler havde været pyntet. Hendes hår nåede hende langt ned på ryggen og havde den vidunderligste, gyldne glans, ligesom fru Wix's eget havde haft for lang tid siden. Men endnu var det noget særligt, og Maisies første indtryk var, at det kunne hun slet ikke komme til rette med. Det spillede en stor rolle i det besynderlige indtryk af en slags fedtet gråsprængthed, som fru Wix havde gjort ved Maisies ankomst. Det var oprindeligt gult, men tiden havde falmet det, så nu var det af en ubestemmelig, snarest gråhvid farve, der ikke vakte ærbødighed. Der var nok af det, og den stakkels kone satte det op på en alt for iøjnefaldende måde,

hvad der ikke var gået op for hende endnu. Hun havde midt på et skinnende hårbånd, der lignede et stort diadem, og bag ude i nakken sad en snavset roset, der var som en stor knap. Hun bar briller eller, som hun ydmygt kaldte dem med hentydning til sit syns skævhed, "rettere". Hendes kjole var af en mørkebrun farve og besat med fløjlstunger, der var helt blanke af alderdom. "Retterne", forklarede hun Maisie, kom efter hendes formening på, for at andre skulle blive klare over, i hvad retning hun virkelig så. Resten af hendes melankolske dragt kunne hun kun have taget på for sin egen skyld. Den og hendes store briller mindede hendes elev om en afskyelig billes skinnende skal. Til at begynde med så hun tvær, ja, endog grusom ud; men dette indtryk forsvandt, alt efter som Maisie mere og mere forstod, at hun i verdens øjne kun var som en nar, man kunne le ad. Hun var i sig selv komisk, en skikkelse, som man, når man ville have noget morsomt at snakke om, beskrev for hinanden eller efterlignede. Alle kendte "retterne", alle kendte diademet, knappen og fløjlstungerne; og alle kendte ligeledes Clara Mathilda, skønt Maisie aldrig havde omtalt hende.

Derfor havde Maisies moder fået hende for så lille en løn, ja, i virkeligheden for ingenting. Det havde barnet hørt en dag, da fru Wix havde ledsaget hende ned til dagligstuen, og derefter var gået sin vej, at en af de fine damer dér – en dame med stærkt buede øjenbryn og linjer af tyk, sort stikning på de fine, hvide handsker – – havde sagt til en anden. At guvernanter var fattige, vidste hun nok. Frøken Overmore var det, skønt man ikke talte om det, og at fru Wix var det, snakkede alle om. Men hverken det eller den gamle brune kjole, diademet eller knappen kunne for Maisie forringe den tiltrækning, der virkede

gennem alt, nemlig at fru Wix på en eller anden måde lod én forstå, at hun med al sin grimhed og fattigdom i ganske særlig grad var solid og skikket til at trøste; ja, endda solidere end frøken Overmore, på hvis elskværdighed, således som hun forstod det, den lille pige havde en svag anelse om, at man ikke helt kunne stole med den følelse, som var man et lille barn, hvis moder havde kysset det til godnat og trukket dynen op over det. Fru Wix var lige så solid som Clara Mathilda, der var i Himlen og desuden, forvirrende nok, på Kensal Green, hvor de sammen havde besøgt hendes lille fattiggravsted. Der var noget i fru Wix's tonefald, der til trods for al karikering var ubeskriveligt og uefterligneligt, og som lod Maisie forstå, at hun besad en ømhed, der aldrig ville svigte. Hun vidste ikke blot, at hendes lærerinde var fattig, men også, at hun ikke var nær så "dygtig" som frøken Overmore, der kunne en hel mængde årstal udenad, og man fik endda selv lov til at holde bogen, og som vidste, hvor Malabarkysten var, kunne spille seks stykker udenad og som på en skitse nydeligt kunne anbringe træerne, husene og de andre vanskelige dele. Maisie kunne selv spille flere stykker end fru Wix, der desuden øjensynligt skammede sig over sine huse og træer, og hun kunne kun lave røgen fra skorstenen ved hjælp af en snavset pegefinger, der jo ikke er et helt anerkendt tegneredskab.

Guvernanten og hendes elev talte altid om fag, men der var mange, der blev opsat uge efter uge, ja, som man aldrig nåede til. Hun plejede bare at sige: "Vi vil tage dem i deres rigtige orden." Hendes orden var en kreds, lige så stor som den uberejste del af jorden. Hun havde ingen lyst til at gå på opdagelse, og barnet kunne ganske tydeligt se, hvor mange fag

hun var bange for. Hun tog sit stade på historiernes faste grund, men hvor man dog også kunne træffe sandhedens blå flod. Hun havde et uudtømmeligt forråd af fortællinger, hvoraf de fleste var fra romaner, hun havde læst, og hun kunne fortælle dem med en aldrig svigtende hukommelse og en rigdom på enkeltheder, der var Maisies fryd. De handlede alle om kærlighed og skønhed, om grevinder og ondskab. Hendes samtaler var praktisk talt en endeløs fortælling, en stor romantisk have, hvorfra der pludseligt åbnedes hende udsyn til hendes eget liv, og fremvældede kilder fra virkelighedens land; og det var de steder, de dvælede mest ved. Atter og atter lod hun barnet følge sit lange, slæbende livsløb og betragte det som en rejse i et fortryllet land. Hendes elev fik et levende indtryk af enhver, der, for at bruge hendes egne ord, havde stødt på hende, og nogle af dem havde stødt hårdt – bogstaveligt talt enhver undtagen hendes mand, hr. Wix, om hvem hun ikke sagde andet, end at han havde været død i årevis. Han var mærkværdigvis ikke til stede i sin kones livshistorie, og hun tog aldrig Maisie med for at besøge hans grav.

5

Anden gang hun skiltes fra frøken Overmore, var det slemt nok, men det var meget værre, da hun første gang skulle skilles fra fru Wix. Hun havde lige været hos tandlægen og havde derfor noget, hun kunne sammenligne den stigende, stærke smerte, der var over adskillelsen, med. Der var en frygtelig tavshed over den, ligesom da hendes tand blev trukket ud, da fru Wix havde grebet hendes hånd, og de havde klynget sig til hinanden i deres voldsomt faste beslutning om ikke at skrige. Hos tandlægen havde Maisie heltemodigt tiet stille, men netop da pinen var størst, hørte hun, at hendes ledsagerske udstødte et virkeligt skrig, som et halvkvalt udtryk for, at hun følte med hende. Således var også den eneste lyd, der hørtes under deres sidste omfavnelse, da en måned senere "arrangementet", som man kaldte Maisies periodiske omplantninger, spillede rollen som tandlægens uhyggelige tang. Da hun var lige så dybt rodfæstet i fru Wix's natur, som tanden havde været i kæben, ville den operation, der skulle have revet hende ud, virkelig kun kunne være foretaget under bedøvelse. Det blev imidlertid til en tavs omfavnelse, for den stakkels kone, der ellers manglede alt, manglede også ord i det øjeblik. Ved siden af dem i den yderste entré stod den næste af Maisies forældre med uret i hånden og et bredt grin på ansigtet, for han kunne godt lide, uforskammet, at komme så langt over sin forhenværende hustrus tærskel. Med den del af øjnene, der ikke var fyldt af fru Wix's billede, så Maisie, at der holdt en landauer for døren, og i den sad frøken Overmore. Hun kunne huske, hvor ganske

anderledes det havde været, da hun for et halvt år siden var blevet revet fra denne mere fyrige beskytters bryst. Frøken Overmore, som da også havde været i entreen, omend naturligvis i en anden, havde snakket op, så det kunne høres over hele huset. Hendes protest havde lydt højt og klart, og hun havde erklæret noget, som hendes elev ikke rigtig vidste hvad var, for en stor skandale. Den gang mindede det hende om Moddles store udbrud; det så ud til, at der altid på en eller anden måde var skandaler med i hendes omflakken. Hun erindrede endvidere, mens hun lugtede parfumen fra fru Wix's hår, og denne knugede hende ind til sig, at faderen havde trøstet frøken Overmore ved at sige: "Du kære, gamle killing," hvilket udtryk hun huskede, fordi det havde lydt så besynderligt, og der var desuden en god plads rede for det i hendes unge sind, på grund af alt det, hun vidste om den frøken, hun nu altid i sit stille sind kaldte "den smukke". Hun tænkte på, hvorvidt hendes kærlighed mon var lige stor endnu, for, at skønheden var der, viste det strålende ansigt ved vognens vindue.

Landaueren var et tegn på harmoni, på de gode forhold, faderen nu kunne byde hende. Han plejede at komme efter hende i en droske med en anden vogn bagefter til bagagen. Vognen med kufferterne var der også; men moderen var den eneste dame, der før havde taget hende med i, hvad Moddle plejede at kalde en "selvejervogn". Hendes faders vogn var nu på en måde, da han havde fået en, langt mere "selvejer" end moderens. Og da hun til sidst følte sig aldeles ovenpå i forhold til dem i vognen, stillede hun, mens de stolt kørte af sted, efter en meget sigende omfavnelse, et spørgsmål til frøken

Overmore. Hun ville nemlig gerne vide, hvorvidt en vis følelse stadig havde eksisteret, og hun spurgte derfor: "Blev fader ved at holde lige så meget af dig, mens jeg var borte?" idet hun samtidig tænkte på, hvor fremtrædende hans yndest havde vist sig i hendes nærværelse. Det havde stået for hende, som om denne yndest, ligesom hendes nærværelse, og så at sige afhængig af den, kunne være vekslende og kun for en tid. Faderen, på hvis knæ hun sad, lo højt på en måde, der, selv om hun nu var nok så vant til den, altid forekom hende at springe frem som noget, der var beregnet på at skræmme hende og skulle få hende til at gyse, og han svarede, før frøken Overmore kunne få et ord sagt: "Ja, naturligvis, dit lille fjols. Når du er borte, hvad har jeg så andet at bestille end at holde af hende." Nu tog frøken Overmore hende straks fra ham, og de havde en munter lille kamp om hende, som Maisie så, at en dame, der passerede dem i en kalechevogn, forundret betragtede. Derpå sagde hendes smukke veninde alvorligt til hende: "Jeg vil sørge for, at han forstår, at siger han nogen sinde sådan noget til dig, vil jeg straks bortføre dig, og vi vil rejse et eller andet sted hen som artige og rolige småpiger." Barnet kunne ikke rigtig forstå, hvori det skrækkelige egentlig lå i hendes faders ord, for han havde jo kun givet udtryk for den pris, han satte på hende, og som frøken Overmore selv før i tiden havde sagt var umådelig. For at få noget at vide om sagernes virkelige stilling spurgte hun ham selv, om frøken Overmore i alle de måneder havde været hos ham, ligesom før og ligesom nu. "Ja, naturligvis har hun det, den kære, gamle pige. Hvor skulle hun ellers have været, den lille stakkel?" råbte Beale Farange til sin ledsagerskes endnu større forargelse, og hun sagde bestemt, at hvis han ikke

tog sin afskyelige historie tilbage, ville hun ikke alene gå fra ham, men også fra hans barn, hans hus og alle de besværligheder, alle de umulige ting, det var lykkedes ham at lægge på hendes skuldre. Beale tog ikke noget tilbage på grund af denne trussel, der kun var ment som spøg, ja, han skulle endog til at gentage sin påstand, mens frøken Overmore belærte sin elev om, at en dame ikke kunne være sådan hos en herre uden en virkelig, passende grund.

Maisie så fra den ene af sine ledsagere til den anden; det var den kvikkeste, muntreste tur, hun endnu havde haft, men hun var lidt bange for, at hun ikke helt kunne stole på dem, og spurgte derfor eftertænksomt: "Hvad er en passende grund?"

"Ja, der er ingen så god som en langbenet vildkat." Hendes fader morede sig over sin egen morsomhed og hendes og prøvede igen at få fat i hende; men det ville hans ledsagerske ikke tillade, og følgen blev noget i retning af en regulær kamp. Frøken Overmore sagde til barnet, at hun havde tilbragt tiden hos gode venner, men så fortsatte Beale Farange: "Hun mener nogle af mine gode venner – af mine ganske specielle venner. Der har været nok af dem i nærheden, det tør jeg sige om hende." Barnet følte sig lidt forvirret ved denne uklarhed om, hvad det egentlig var, de morede sig over, og om, hvor frøkenen i virkeligheden havde været henne, hvad der gjorde hende lidt forlegen. Hun var aldeles sikker på, at man ikke havde fortalt hende sandheden, og i hvad der siden skete, var der ikke noget, der kunne befri hende for denne følelse. Hun opfattede det med sin instinktmæssige forlegenhed, der var forbavsende hos én, der var så ung, som om det var én af de ting, det, som hendes moder plejede at sige, ikke passede sig for hende at beskæftige

sig med. Hun forsøgte derfor heller ikke under den følgende tid, som hun tilbragte under sin faders tag, at få sagen opklaret ved at udspørge stuepigerne; men det var mærkeligt, at denne tvetydighed ikke forringede den fornøjelse, det var for hende igen at være sammen med frøken Overmore. Den fortrolighed, som denne unge dame ventede, var så fin, at forklaringer ikke kunne gøre den større, og desuden var hun selv hævet over enhver mistro. Dertil kom, at det at skjule sine tanker aldrig for Maisie havde stået som nødvendigvis det samme som bedrag. Hun havde jo under sin opvækst haft med så mange ting at gøre, om hvilke hendes vigtigste viden var, at hun ikke måtte spørge om dem. Det var aldeles ikke ubekendt for hende, at børns spørgsmål er en kilde til særlig fornøjelse for de voksne. Hos hendes moder var der næsten intet, man kunne forklare ganske ligefremt, når da ikke netop undtages hendes dukke Lisettes forhold. Intet var lettere for hende end at få de damer, der plejede at besøge hendes moder, til at skoggerle, og hvis hun havde været af en mere beregnende karakter, kunne hun meget ofte have forsøgt på det. Der lå noget bag ved alt, og livet var som en uendelig lang gang med rækker af lukkede døre. Hun havde lært, at det var klogest ikke at banke på disse døre, for gjorde man det, blev man blot til nar for, hvad der var indenfor. Men lidt efter lidt forstod hun mere, for Lisettes spørgsmål kastede lys over meget for hende, idet de virkede på Maisie, som hendes virkede på de andre, i forhold til hvilke hun var i det samme mørke som Lisette overfor hende. Var Lisettes naivitet ikke, så man måtte sig forbarme? Over for hende efterlignede hun meget ofte de skoggerleende damer, der var da virkelig ting, som hun ikke engang kunne fortælle en fransk

dukke. Man kunne kun lade sin lære gå videre og prøve at gøre det samme indtryk på Lisette af, at der var hemmeligheder i hendes liv; og hun ville stadig gerne vide, om det lykkedes hende lige så godt som hendes moder, at antyde det uforståelige. Da nu fru Wix's regering afløstes af frøken Overmores, gik hun over til en anden toneart, ligesom hendes frøken, og om hvad der var sket i mellemtiden – ja så stolede hun på frøken Overmore. Der var naturligvis ting, man ikke kunne tale nærmere om med en elev. Der var for eksempel dage, hvor Lisette, når hun efter at have været længe borte klædte den af, forsøgte at opdage, hvor hun havde været. Noget opdagede hun ganske vist, men aldrig alt. Engang, da hun var særlig nysgerrig og netop efter, hvorfor hun blev borte, fik hun det samme svar, som fru Farange engang havde givet Maisie: "Det kan du selv finde ud af!" Hun efterlignede sin moders skarpe måde. Bag efter skammede hun sig ganske vist, men om det var, fordi hun havde været så skarp, eller over at hun havde efterlignet moderen, er ikke godt at sige.

6

I tidens løb opdagede hun, at der ikke blev ret mange timer, fordi frøken Overmore nu havde så meget andet at gøre end at tage sig af hendes opdragelse. Hun hørte desangående mange samtaler mellem sin fader og denne dame, men de kunne ikke blive enige, ja, var endog ved at blive uenige. Barnet forstod, at der var noget, hendes moder ville kunne se ned på dem for, selv om ganske vist hendes fader altid erklærede det for absurd, og frøkenen grundigt gjorde nar ad det. Enden blev i reglen, at frøken Overmore i en skarpere tone, end hun brugte om noget som helst andet emne, spurgte, hvordan det ville være en person som fru Farange muligt at se ned på nogen? Efterhånden, som månederne gik, fik den lille piges indtryk fastere form, for det var den længste uafbrudte periode, hun endnu havde kendt til. Hun blev fortrolig med den tanke, at hendes moder af en eller anden grund ikke havde hast med at få hende igen. Den samme tanke fremsatte hendes fader lige frem, når frøken Overmore bestemt protesterede mod hans forslag om at sætte hende i skole, hvad han stadigt hævdede var nødvendigt. Af en blot og bar frøken at være, protesterede frøken Overmore forbavsende kraftigt, langt mere end det for eksempel nogensinde ville være faldet stakkels fru Wix ind. Ofte sagde hun til Maisie, at hun godt vidste, at hun ikke handlede ret imod hende, og hr. Farange var sig det også helt bevidst, og de beklagede det begge lige meget. Sagen var, lod frøken Overmore skinne igennem, at hun havde hemmelighedsfulde pligter, der kom i vejen – pligter mod hr.

Farange selv og det lille, venlige, alt andet end stille hus med dets gæster. Hr. Faranges universalmiddel var: Send hende til en skole. Der var, som alle vidste, mange fortrinlige skoler spredte over hele landet, for eksempel i Brighton. Men det var netop, hvad der ville få hendes moder til at overfalde dem. Så snart han lod sin myndling bo hos andre, havde han ikke skygge af ret i lovens øjne. Holdt han hende da mon ikke netop borte fra fru Farange, fordi hun var en af disse andre? Sådan hørte Maisie det.

Men der var også en anden udvej, nemlig, at der blev engageret en frøken til, en ung pige, som skulle komme hver dag og virkelig udføre arbejdet. Men det ville frøken Overmore slet ikke høre tale om; hun talte imod den plan, så alle kunne høre, hvor hun nød det, og hun spurgte enhver besøgende, ja, endog Maisie selv, om de da ikke kunne se, hvor det ville stille hende i et underligt lys. "Hvad er jeg her for, om ikke for at tage mig af hende?" Hun var i en skæv stilling, og hun henledede så stærkt og uden sky opmærksomheden på det, at det næsten syntes at blive noget, hun kunne være stolt af. Der var selvfølgelig for hende den udvej at gøre sin pligt, men det var jo, hvad han på en egoistisk måde ligefrem forhindrede hende i med alle sine overdrevne, ja, umulige fordringer, som det lod til, enhver kunne forstå. Nu kaldte frøken Overmore Beale Farange kun for "han"; og huset var som sædvanlig fuldt af livlige, unge herrer, til hvem hun drillende omtalte ham under denne betegnelse. Maisie blev imidlertid meget overladt til sig selv, mens man ganske vist ofte snakkede om, hvad der skulle blive af hende, der i timevis sendte længselsfulde tanker efter fru Wix og hendes lette, slappe disciplin. Hun anså det

imidlertid for et tegn på overlegenhed, at ingen af de besøgende i hendes faders hjem var damer. Og denne ejendommelige sikkerhed blev forøget ved, hvad hun engang havde hørt en herre sige til ham, som om det var en rigtig god vittighed, og øjensynligt sigtende til frøken Overmore: "Jeg vil lade mig hænge, om hun vil tåle en anden kvinde i din nærhed. Hun vil kyle et stykke brænde efter hende som efter en fremmed kat." Maisie foretrak, at husets fortrolige venner var herrer, selv om de også ganske vist lo ad hende på deres støjende måde, som dog hurtigt gik over. De trak i hende, kneb hende, drillede hende og kildede hende, og nogle smed, som de sagde, ting i hovedet på hende; men alle mente de, det var morsomt at kalde hende for noget, der slet ikke lignede hendes virkelige navn. Damerne derimod tiltalte hende som "den stakkels lille" og rørte hende næppe, ja, kyssede hende ikke engang. Men hun var nu mest bange for damerne.

Nu var hun gammel nok til at fatte, hvor meget for længe hun var blevet hos sin fader; og hun var ligeledes gammel nok til at fatte den tvetydighed, der lå i dette, og som navnlig tyngede på hende, når hun havde talt om det spørgsmål med sin frøken. Frøken Overmore havde ofte sagt til hende, når hun var bange for, at hendes moder ville blive vred over, at hun blev holdt tilbage dér så længe: "Bryd dig bare ikke om det. Hun er såmænd ligeglad! Det er andre mennesker end dig, hun tænker på, min stakkels, lille pige, og hun er rejst udenlands sammen med dem, så du behøver ikke at være bange for, at hun denne gang vil stå stejlt på sin ret." Maisie vidste, at fru Farange var rejst udenlands, fordi hun mange uger i forvejen havde fået et brev fra hende, der begyndte: "Min egen kære pige!" og hvori

hun sagde farvel til hende på ubestemt tid. Men hvad hun ikke havde set i det, var en opgivelse af hadet eller brevskriverindens bestemte selvhævdelse, for hendes klareste indtryk var, at der var intet fru Farange hellere ville end pine og plage hr. Farange. Men hvad der til sidst forvirrede og forskrækkede hende lidt, var, at den mistanke vågnede hos Maisie, at hun havde fundet en bedre måde at pine hr. Farange på end ved at berøve ham hans periodiske besvær. Det spørgsmål generede vor unge dame, og frøken Overmores fortrolige udtalelser og de hyppige bemærkninger, som hendes arbejdsgiver kom med, tjente kun til at gøre det mere hemmelighedsfuldt. Hvis Ida nu havde fået lyst til at gå fra den hengivenhed, hun oprindeligt så varmt havde hævdet, var det en modsigelse, at hendes forhenværende mand så ikke greb til med begge hænder for at få den eneret, han til at begynde med havde kæmpet så ivrigt for; men da Maisie forsøgte at undersøge dette nye terræn med en lydhørhed, der var mere fintmærkende, end man kunne vente efter hendes unge år, var det, hun hovedsageligt opnåede, at høre sin moder kraftigere udskældt. Hidtil havde frøken Overmore oftest været moderat og tilbageholdende i sine udtryk, men den dag kom, da hun ikke gav Beale noget efter i brugen af stærke udtryk om den dame, der var rendt væk fra England for at snyde sig fra sin pligt. Maisie kunne forstå, at de mente, det ville være, hvad hun fortjente, om denne "pligt" i skikkelse af en velvoksen, dårligt klædt datter blev sendt ud til hende og lagt for hendes fødder, mens hun nød sine skandaløse fornøjelser.

Når barnet frygtsomt forsøgte at finde ud af, om hendes fader virkelig var ved at finde, at han havde haft for meget af

hende, tog frøken Overmore sin tilflugt til en beskrivelse af disse fornøjelser. Hun undgik kærnen i spørgsmålet og hvirvlede en masse støv op rundt om det angående Idas hjerteløshed og dårskab. Det afgørende bevis på dette syntes at være den kendsgerning, at hun som ledsager på den tur havde en mand, som hun, når man skulle sige det, havde "fået fat i". Den eneste måde, hvorpå herrer og damer, når de ikke var gift, kunne "jage omkring" sammen, som frøken Overmore udtrykte sig, var den, hvorpå hun og hr. Farange havde udsat sig for mulige misforståelser. Hun havde da også ofte nok, som jeg har hentydet til, sagt til Maisie: "Jeg ved virkelig ikke, hvad din fader og jeg skulle gøre uden dig, for, som jeg har sagt, du er skyld i, at alt virkelig er passende." I det hverv, hun så indsmigrende lod Maisie se, at hun havde, fandt denne en trøst, som gav hende en vis sikkerhed endog i det tilfælde, at hun blev forladt af sin moder. Hun var nu blevet fortrolig med, hvad der var det modsatte af det passende; men hun følte, at hendes fader og frøkenen havde en vigtig grund til ikke at indlade sig på noget sådant. Hun havde imidlertid hørt noget om, at småpiger, ganske vist af højtstående familie, kunne få deres opdragelse af personer af det andet køn; og hun vidste, at man anså det for en fordel for hende, at hun i skolen i Brighton mere eller mindre fik lærere. Hun gennemtænkte disse mysterier og bemærkede til sidst til frøken Overmore, at hvis hun skulle til sin moder, kunne den omtalte herre vel blive hendes lærer.

"Den omtalte herre?" Forslaget var så indviklet, at frøken Overmore ikke straks kunne fatte det.

"Ja, han, som er hos moder. Kunne det ikke bringe alt i orden? Sådan som det, at du er min frøken, gør det i sin orden,

at du er hos fader?"

Frøken Overmore tænkte sig om, rødmede let og omfavnede så sin åbenmundede elev: "Hvor er du dog sød! Jeg er en *virkelig* guvernante."

"Men kunne han da ikke være en *virkelig* lærer?"

"Naturligvis ikke, han kan ingen ting, og han er et slet menneske."

"Slet –?" gentog Maisie forundret.

Hendes frøken lo lidt tvungent af hendes tone. "Han er så meget yngre –" og så tav hun.

"Yngre end du?"

Frøken Overmore lo igen, og det var første gang Maisie havde set hende så nær ved en fnisen. "Yngre end – lige meget hvem. Jeg kender ikke noget til ham, og jeg bryder mig heller ikke om at gøre det," tilføjede hun uden rigtig sammenhæng. "Han er ikke af min slags, og jeg er sikker på, at han heller ikke er af din, min egen, kære pige!" Og hun gentog den omfavnelse, som næsten alle hendes samtaler med Maisie endte med, og som fik denne til at forstå, at hendes hengivenhed i ethvert fald var et tryghedens pant. Det var kommet så vidt, at forældrene var blevet tvivlsomme, men guvernanter kunne man øjensynligt stole på. Maisies tro på fru Wix var aldeles ikke blevet formindsket ved, at al forbindelse med hende foreløbig var forbi. I de første uger, de havde været skilt fra hinanden, havde Clara Mathildas moder skrevet flere melankolske breve til hende, og hun havde ivrigt besvaret dem, for så vidt der ikke stillede sig ortografiske vanskeligheder i vejen. Men denne brevveksling havde hun, som det sømmede sig, forevist for frøken Overmore, der til sidst aldeles misbilligede den. Hun var

også sikker på, at hr. Farange heller ikke ville synes om den, og hun endte med at indrømme, da hendes elev trængte ind på hende, at hun selv slet ikke syntes om den. Hun var rasende skinsyg, sagde hun, og det var blot et nyt bevis på hendes uselviske kærlighed. Hun kaldte fru Wix's udgydelser for udannede og unyttige, og hun tillod sig at bemærke, at det var forbavsende, at en kvinde ved sine fulde fem skulle have betroet sin datters opdragelse i så latterlige hænder. Maisie kunne godt se, at ejerinden af den gamle kjole og den ejendommelige gamle hovedpynt tilhørte en anden klasse end frøken Overmore; men det gjorde hende ondt at indse, at hun også måtte forkastes ud fra et kundskabs-standpunkt. En tid lang lå hun som begravet under frøken Overmores slutningsbemærkning: "Hende kan man virkelig ikke tage alvorligt." Denne bemærkning fremkom engang, da denne fortryllende kvinde holdt i sine hænder det sidste brev, som Maisie skulle modtage fra fru Wix, og den støttedes ved et dekret, der kort og godt afbrød denne tåbelige forbindelse. "Skal jeg da skrive og sige hende det?" spurgte barnet forvildet, mens hun blegnede ved tanken om de skrækkelige ting, det syntes at blive hendes pligt at sige. "Nej, drøm ikke om det. Jeg skal nok skrive, du kan stole på mig!" råbte frøken Overmore. Og hun skrev, så at en stilhed, i hvilken man kunne have hørt en knappenål falde til jorden, faldt over fru Wix. I ugevis gav hun intet livstegn, det var, som havde frøken Overmores skrivelse helt gjort det af med hende, som den skrækkelige vogn i Harrow Street havde gjort det af med hendes lille pige. Selve hendes tavshed blev nu et af de vigtigste elementer i Maisies bevidsthed; den var som et varmt beboeligt klima, hvori barnet trængte langt dybere ind, end hun kunne

meddele sine omgivelser. Et eller andet sted inde i dybet søgte utydelige "rettere" hende, et eller andet sted ved denne oprørte lille flod sad fru Wix og ventede.

7

Det passede derfor rigtig godt med denne længselsfulde venten, at Maisie en dag, da hun kom hjem fra sin spadseretur, fandt hende i entreen, siddende på en stol, som i reglen var optaget af et af de telegrafbude, der hjemsøgte Beale Farange og gjorde sig det bekvemt dér, mens han rygende og skældende skrev svarene i sit eget værelse. Det havde forekommet Maisie, at fru Wix var nået så vidt, man kunne, i retning af lange omfavnelser, men hun fandt, at man kunne nå endnu videre, og at varigheden af denne omfavnelse var et direkte svar på det af frøken Overmore nedlagte forbud. Hun forstod i et øjeblik, hvordan besøget var blevet muligt. Fru Wix måtte have holdt øje med en lejlighed, og hun var sluppet ind, fordi hendes fader, der til trods for alt, hvad der kunne siges imod det, stadig plagedes med tanken om at sende Maisie til en skole, absolut havde fordret, at hendes modpart skulle tage med på en to dages tur til Brighton. Sikkert var det, at, da Maisie forklarede deres fraværelse og den vigtige grund til den, kom der over fru Wix ansigt et ejendommeligt udtryk, som absolut måtte skyldes overraskelse. Denne modsigelse lod sig dog kun lige skimte og forsvandt så, for just i det samme øjeblik, hvor hun desuagtet styrtede sig over vor unge ven, rullede en vogn med fikse kufferter ovenpå, op for døren, og frøken Overmore sprang ud. Sammenstødet mellem hende og fru Wix, der således mødtes, var mindre voldsomt, end Maisie havde frygtet, da hun så hende, og det gjorde ingen forandring i det velvillige tonefald, hvormed hun i sin rivals nærværelse forklarede, at hun af en

særlig grund var kommet hjem én dag tidligere, end hun fra først af havde ment. Hun havde ladet hendes fader blive i Brighton i et fint pensionat, men han ville komme tilbage til sit eget lille hjem dagen efter. Hvad fru Wix angår, så fik Maisie siden det rette udtryk fra frøken Overmore. Fru Wix "stod hende imod" på en måde, som selv barnet den gang følte, var forbavsende. Dette skete, efter at frøken Overmore havde slået så meget af på sit forbud, at hun lod fru Wix komme ind i spisestuen hvor det jo blot var naturligt, at selv stakkels fru Wix skulle stå, da der ingen var, der bad hende sidde. Maisie spurgte straks, om der nu var blevet noget af tanken om en skole i Brighton. Et øjeblik efter svarede frøken Overmore til hendes forbavselse, da hun jo altid havde været stærkt imod dette, uden hensyn til fru Wix: "Måske vil det nu blive til noget, min egen lille pige. Nu er der ingen ting i vejen mere."

Det var nu end mere forbavsende at høre fru Wix fast og bestemt erklære: "Om De vil tillade mig at bemærke det, mener jeg ikke, at der er nogen måde, hvorpå der kan banes vej for noget sådant. Grunden til, at jeg kommer herhen i dag er, at jeg har en besked til Maisie fra den kære fru Farange."

Barnet sagde med bankende hjerte: "Er moder da kommet hjem?"

"Endnu ikke, lille pige, men hun kommer snart," sagde fru Wix, "og hun har meget betænksomt sendt mig i forvejen for at berede dig på det."

"For at berede hende på hvad?" spurgte frøken Overmore, hvis oprindelige ligevægt begyndte at svinde, da hun hørte det.

Fru Wix så roligt gennem sine "rettere" på frøken Overmores blussende skønhed og svarede så: "Ja, frøken, på en meget vigtig

meddelelse."

"Ja, men kan da den kære fru Farange, som De underligt nok kalder hende, ikke sende denne meddelelse direkte til sin eneste datter? Er det for meget forlangt, at hun skal gøre sig den ulejlighed at skrive til hende?" spurgte den yngre dame. "Maisie selv kan fortælle Dem, at der nu er gået måneder, uden at hun har hørt fra sin moder."

"Ja, men jeg har skrevet til moder," sagde barnet ivrigt, som om det var det samme.

"Det gør hendes behandling af dig endnu mere skandaløs," erklærede hendes daværende guvernante.

"Fru Farange," sagde fru Wix uden at tabe modet, "ved kun alt for vel, hvad der bliver af hendes breve i dette hus."

Nu trådte Maisies retfærdighedssans i skranken for hendes besøgende. "Du ved nok, frøken Overmore, at fader ikke kan lide alt hos moder."

"Der er ingen, der kan lide at være genstand for din moders udtryk. Det passede sig ikke for et uskyldigt barn at se dem," bemærkede frøken Overmore til fru Wix.

"Så ved jeg ikke, hvad De beklager Dem over, og det er bedre for hende ikke at få dem. Det er i enhver henseende tilstrækkeligt, at jeg har fru Faranges fortrolighed."

Frøken Overmore sagde med et spotsk smil: "Så må De have med forbavsende ting at gøre."

"Ingen, der er så forbavsende," svarede fru Wix, der blev meget bleg, "som at sige slemme ting om moderen, mens hendes datter står og hører på det uden at kunne tage til genmæle."

Fru Wix så et øjeblik skarpt på Maisie og vendte sig så igen til den anden person, som hun talte med, og sagde med en stemme, der skælvede af indignation: "Jeg kommer ikke for at sige noget om ham, men De må undskylde fru Farange og mig, hvis vi ikke er så udadlelige som *hans* rejsekammerat."

Den unge kvinde, der blev beskrevet sådan, gjorde et øjeblik store øjne ved denne dristige beskrivelse – hun måtte sunde sig lidt oven på den. Men Maisie, der betragtede hver af de to stridende parter alvorligt, så at svaret, da det kom, lød fra smilende læber: "Det vil uden tvivl være tilstrækkeligt, at De står så højt, som det er nødvendigt for fru Faranges selskabsdame."

Fru Wix lo; men hendes latter havde for Maisie en ejendommelig klang, den lød som en ikke vellykket efterligning af en vrinsken. "Grunden til, at jeg er her, er netop den at vise, hvor fuldkomment denne stakkels dame selv opfylder alle de fordringer, der kan stilles til hende." Hun rettede sig for barnet og sagde: "Du må tage imod din moders budskab, Maisie, og du må føle, at i det, at hun ønskede, at jeg skulle bringe det, ligger der et stærkt bevis på hendes interesse og kærlighed. Hun sender dig sine kærligste hilsner, og meddeler dig, at hun skal giftes med sir Claude."

"Sir Claude!" gentog Maisie forundret. Men mens fru Wix forklarede, at det var en af fru Faranges gode venner, der havde hjulpet hende meget, både med rejsen til Firenze og med at skaffe hende et godt vinterophold dér, var hun dog ikke i den grad rystet, at hun ikke kunne iagttage, hvor hendes gamle veninde nød det indtryk hendes efterretning frembragte på frøken Overmore, der stod rødmende og gjorde store øjne. Hun svarede straks, at fru Faranges giftermål naturligvis gjorde en

ende på alle videre fordringer på at tage hendes datter tilbage. Forbavset spurgte fru Wix, hvorfor det skulle være således, og frøken Overmore gav som grund, at det var blot én udflugt til i et helt væv af dem. Hun ville naturligvis se at komme bort fra sine forpligtelser, hvorfor havde hun ellers ladet Maisie være i sin faders hænder i ugevis efter den tid, som hun oprindelig havde været så opsat på at få bestemt, var forløbet? Det var ingen nytte til, at fru Wix på en bestikkende måde forestillende hende, at der ville blive givet erstatning for al den tid, når fru Farange kom hjem. Ganske vist kendte frøken Overmore ikke noget til fru Faranges medsammensvorne, men hun var sikker på, at en person, der kunne indlade sig på et sådant forhold i Firenze, var således, at man let kunne fremstille ham som den, der i sit hjem ikke ville tåle datteren af et ægteskab, som han for sin værdigheds skyld måtte se bort fra. Det var et spil som ethvert andet, og fru Wix's besøg var naturligvis det første træk. I denne udveksling af grovheder fandt Maisie en ny grund for den fatalisme, hun allerede i lang tid havde søgt sin tilflugt i, når det gjaldt om at forstå hendes egen skæbne. Det blev for hende begyndelsen til en dybere forståelse af, at hun til trods for al frøken Overmores kvikhed og fru Wix's lidenskabelighed dog ville opleve en forandring i naturen af den kamp, det så ud til, at hun var kommet til verden for at frembringe. I og for sig ville det stadig være en kamp, men den ville komme til at dreje sig om *ikke* at modtage hende.

Efter frøken Overmores sidste udtalelser henvendte fru Wix sig udelukkende til den lille pige. Hun trak en lille flad pakke ud af lommen på sin gamle snavsede kåbe, pakkede den ud og spurgte, om det virkelig så ud til at være en person, som ikke

ville være elskværdig over for alle – endsige da over for én, han sikkert ville finde så elskværdig. Fru Farange havde, glad over den lykke hun nyligt havde vundet, sendt et kabinetsbillede af sir Claude, og Maisie var snart fortabt i beundring af sin tilkommende stedfaders smukke, glatte ansigt, hans regelmæssige træk, hans venlige øjne og hele hans skinnende, fikse udseende; men hun følte sig dog lidt i vildrede ved tanken om, at hun nu ville få to fædre på én gang. Så vidt hun hidtil havde forstået det, kunne man kun få en ny fader eller moder, når man havde mistet den første. "Er han ikke sympatisk?" spurgte fru Wix, der, som man kunne se, blot ved at betragte det smukke portræt var kommet til det resultat, at sir Claude ville gøre hendes lykke. "Du kan forhåbentlig se, at han er en virkelig fin herre." Det var første gang, at Maisie hørte ordet sympatisk anvendt om et ansigt; det slog hende og blev et af hendes faste ord. Hvor stærkt hun var grebet, kunne man også se af det lange, lette suk, der undslap hende som svar på det elskværdige udtryk i de øjne, der ligesom søgte at lære hende at kende og ville tale netop til hende. "Han er dejlig!" sagde hun til fru Wix; og uden at hun kunne forhindre det, fo'r det ud af hende, mens hun endnu holdt sir Claudes fotografi i hånden og det vedblev at tale til hende: "Må jeg beholde det?" Aldrig så snart var det sket, før hun så op på frøken Overmore, hun ville instinktivt straks appellere til den myndighed, som for længe siden havde indprentet hende, at hun ikke måtte bede om noget. Til hendes forbavselse så frøken Overmore temmelig fraværende og besynderlig ud; hun tøvede og gav derfor Maisie tid til at vende sig til fru Wix. Hun så, hvor lang i ansigtet hun blev, ja, næsten rædselsslagen, som om hendes unge ven

ventede mere af hende, end hun egentlig kunne give. Fotografiet var en besiddelse, som hun, der ellers intet ejede, hang ved, og der blev en kortvarig kamp mellem hendes længselsfulde fastholden ved det og hendes evne til at ofre alt for sin elev, som hun let kunne miste. Med den unges hurtige opfattelsesevne så Maisie imidlertid, at hendes begær ville sejre. Hun rakte billedet til frøken Overmore og sagde, som om hun var stolt af sin moder: "Er han ikke dejlig?" mens den stakkels fru Wix, der stod med et forsultent udtryk i ansigtet, og hvis "rettere" helt slugte billedet, trak sin kåbe så stramt om sig, at alle dens gamle sømme stod i fare for at springe. Hun havde endnu ikke taget sin beslutning, men hun sagde dog: "Det var til mig, min lille ven, at din moder var så venlig at sende det; men naturligvis, hvis det ville gøre dig en stor glæde, så –," mere kunne hun ikke sige, hun kunne blot lige hviske sit afkald frem.

Frøken Overmore var stadig utilnærmelig. "Er fotografiet dit, min kære pige, vil jeg gerne en anden gang gøre dig den glæde at se på det, men du må undskylde mig, jeg kan ikke røre ved noget, der tilhører fru Wix." Denne dame var nu blevet helt rød og svarede: "De kan lige så godt se ham på denne måde, frøken, da jeg er ganske sikker på, at De ellers aldrig vil få ham at se." – "Og behold så blot billedet, min egen pige!" fortsatte hun, "jeg tør sige, at sir Claude selv vil være glad ved at give mig et med en venlig påskrift." Den rørende tone, hvori hun udtalte dette lille praleri, var ikke spildt på Maisie, der kastede sig så taknemmelig om halsen på fru Wix, at da den omfavnelse, hvis offentligt beviste ømhed hun følte holdt fru Wix skadesløs for det offer, hun forlangte, var forbi, havde frøkenen haft tid til

hurtigt at lægge hånd på sir Claudes billede og i en fart få det ud af syne; om uden at kaste et blik på det eller ej, vides ikke. Da fru Wix slap løs af barnets arme, så hun sig om efter billedet; derpå stirrede hun hårdt på frøken Overmore, men sagde ikke noget; og endelig frembragte hun, med øjnene fæstet på den lille pige, det barskeste smil og sagde: "Nå, lige meget, Maisie, men der var én ting til, din moder skrev om. Hun har sikret sig mig." Maisie kunne endogså efter sin hjertelige omfavnelse ikke lade være med at føle sig lidt krybende, da hun så op på frøken Overmore for at få tilladelse til at forstå det. Men fru Wix lod dem ikke være i tvivl om, hvad hun mente. "Hun har nemlig engageret mig for hendes og din tilbagekomst, så vil du selv kunne se." Maisie troede nu ganske sikkert, at hun ville kunne det; men en overraskende udtalelse fra frøken Overmore bragte alt i forvirring.

Denne unge dame sagde: "Fru Wix mener af en eller anden grund, som ikke er til at blive klog på, at din moder har fået et stærkere hold over dig ved, at hun er ved at indgå ægteskab. Jeg gad vidst, hvad hun så som følge at det vil sige til din faders?"

Ordene var ganske vist rettet til hendes elev, men hun så med et ironisk udtryk i ansigtet, der gjorde hende langt smukkere end ellers, på den sjuskede skikkelse, der var ved at tage sig sammen til at gå. Barnets opdragelse havde været temmelig forvirret. Den ene dag hed det, at hun skulle svare, når hun blev spurgt, og den næste straffede man hende hårdt for at gøre det. Men denne gang følte hun sig dristig nok til at løbe al risiko; og det navnlig, fordi der pludseligt var kommet en følelse af noget endnu mere forvirrende ind i hendes forståelse af sagernes stilling. Hun så undseligt lige op på frøken Overmores ansigt og

sagde: "Mener du faders hold på mig, mener du, at han er ved at gifte sig?"

"Din fader er ikke ved at gifte sig, han er gift, kære du. Din fader blev gift i forgårs i Brighton." Frøken Overmore så endnu mere strålende ud, og nu gik der et blændende lys op for Maisie, hendes smukke frøken var brud. "Han er min mand, og jeg er hans lille kone, kan du tro, så nu skal vi se, hvem der er din lille moder!" Hun krystede Maisie i en omfavnelse, der ikke gav hendes forgængers sendebud noget efter, og nogle øjeblikke senere, da alt igen var blevet dagligdags, havde denne stakkels kvinde, der helt havde mistet det sidste ord, grebet flugten, uden at man havde hørt det.

8

Efter fru Wix's tilbagetog syntes det at gå op for frøken Overmore, at hun ikke just var sådan stillet, at hun kunne tale imod fru Faranges andet ægteskab; men hun tog fotografiet af sir Claude op af en bordskuffe og stirrede nogle øjeblikke på det, mens hun stod dér foran Maisie.

"Er han ikke smuk?" spurgte barnet ligefremt.

Til hendes forbavselse svarede frøken Overmore efter nogen tøven skarpt: "Nej, – han er rædselsfuld." Et øjeblik tænkte hun sig om, men gav så billedet tilbage. Det syntes nu at udøve en ny tiltrækning for Maisie, der dog samtidig var lidt forlegen, fordi hun aldrig før havde haft lejlighed til at være af en anden mening end sin dejlige venindes. Hun kunne derfor kun spørge, hvad hun skulle gøre ved det, når det forholdt sig således; om hun helt skulle gemme det hen, hvor det ikke kunne forarge nogen. Frøken Overmore tænkte sig igen lidt om og svarede så helt uventet: "Sæt det på kaminhylden i skolestuen."

Maisie følte sig ikke ganske rolig, og spurgte derfor: "Vil fader da ikke have noget imod at se det dér?"

"Jo, meget, men det gør ikke noget nu," sagde frøken Overmore med en ejendommelig betoning til sin elevs forundring.

"Er det på grund af giftermålet?" spurgte Maisie.

Frøken Overmore lo, og Maisie kunne se, at hun til trods for den irritation, som skyldtes fru Wix's besøg, var i godt humør. "Hvilket giftermål mener du?"

Det forekom nu pludseligt barnet, der fik dette spørgsmål stillet, at hun virkelig ikke vidste det, og hun følte, at hun så dum ud. Hun tog derfor sin tilflugt til at sige: "Vil du være forskellig –?" Det var en stiltiende indrømmelse af, at sir Claudes brud ville være det.

"Som din faders ægtehustru? Fuldstændig!" var frøken Overmores svar. Og forskellen begyndte selvfølgelig i, at hun fra den dag af blev kaldt fru Beale, selv af Maisie, og det efter hendes eget udtalte ønske. Og dermed endte den egentlig også, for når undtages, at barnet kunne tænke på, at hun nu snart alt i alt ville have fire forældre, og at en lille pige, der hang ud over gelænderet, efter tre måneders forløb hørte finere silkeskørters raslen op ad trappen, gjorde alt et uforandret indtryk. Fru Beale havde meget smukke bluser, men frøken Overmores havde været lige så gode. Og selv om faderen holdt meget mere af sin anden kone, end han nogen sinde havde holdt af sin første, havde Maisie dog forudset den kærlighed og fulgt dens udvikling næsten lige så nøje som den, det gik ud over. Der var kun lidt i hendes omgangsfællers forhold, som hun ikke kunne forklare ved hjælp af sin for hendes alder ualmindelige erfaring; for, når det slog hende, at de ikke helt havde det hvedebrødsdage-udseende, som hun så ofte havde hørt om – og i de mest indgående detaljer for eksempel fra fru Wix – lå det nær at forklare det ud fra faderens kendte lyst til at spille herskerrollen i det ægteskabelige samliv. Hans hvedebrødsdage, da han kom tilbage fra Brighton – ikke morgenen efter fru Wix's besøg, nej, besynderligt nok ikke før flere dage senere – var måske føleligt farvet af begyndelsen til et senere stadium af ægteskabet. Barnet havde nu lært, at der var ting, hvor fru Beale

ikke mere tog hensyn til hans følelser, og der blev så mange af dem, at en sådan ubetydelighed som hans modvilje mod sir Claudes fotografi helt druknede mellem dem. Denne fornøjelige genstand fik en fremtrædende plads i skoleværelset, som hr. Farange sandt at sige sjældent betrådte; og næsten alt det skolearbejde, fru Beales elev udførte i denne tid, som jeg nu taler om, var tavst at beundre det.

Det varede ikke længe, før Maisie forstod, hvad hendes stedmoder havde ment med den forskel, der ville være på hende som fru Beale. Da hun nu var hendes faders hustru, var hun ikke mere hendes egen frøken; og havde hendes tilstedeværelse før kun kunnet retfærdiggøres ved den antagelse, at hun udfyldte en tjenende stilling, så var hendes stilling nu sådan, at alle antagelser var unødvendige, og hun kunne ikke mere være tjenende. Hvad hun havde ment med, at hindringen for at sende Maisie til en skole var forsvundet, var, at hendes lille kammerat ikke længere var nødig hjemme, som, for at bruge frøken Overmores eget morsomme udtryk, en lille anstandsdame. Men indvendingen mod en efterfølger til frøken Overmore var stadigt bestående; og det var, hvad fru Beale selv anerkendte som meningsløst, at hun holdt alt for forfærdelig meget af sin steddatter, til at hun kunne tåle at se hende i hænderne på en pengegrisk person af de lavere klasser. At dette var faren, gjorde Maisie dristig til at lægge et godt ord ind for fru Wix, for hun havde straks fra først af forstået, hvor lidt pengebegærlighed betød for hende, men fru Beale sagde afgjort Nej til en person, der sikkert på en eller anden skrækkelig og lumsk måde ville handle til fordel for Ida, og som hun desuden personligt ikke kunne udstå, hvortil kom, at hun også var

torskedum. Heller ikke lagde hun mere skjul på, at en god skole var skrækkelig dyr, og, hvad der syntes at gøre en ende på alt, at når det virkelig kom til stykket, var faderen meget vanskelig, når der skulle betales, hvor meget han end før havde snakket op. "Kan du tænke dig," sagde fru Beale fortroligt til sin lille elev, "han siger, jeg koster ham mere end nogen sinde, og at en datter og en kone er virkelig mere, end han har råd til." Således fortonede den gode skole i Brighton sig i en tåge af andre vigtigere spørgsmål, selv om ganske vist den frygt, at det ville få Ida til at springe til, forsvandt ved hendes langvarige, skamløse udebliven. Hendes datter og hendes efterfølger fik derfor tid nok til sammen, hjælpeløst, at tænke på alt, hvad Maisie ikke lærte.

Og det var så meget, at barnets dage blev fyldt med en følelse af, at der manglede noget, som selv den franske Lisette ikke kunne hjælpe på. Når hun var færdig med at lege, var der de mange ubesvarede spørgsmål og prøver, som hun var bange for; og dertil kom nu den vane, hun havde tillagt sig, at hænge ud over trappegelænderet, hver gang klokken ringede, for at passe på, om der var sket nogen forandring. Det var den vigtigste måde, hendes utålmodighed ytrede sig på; men hvad hun ved disse lejligheder hørte, var kun støjende munterhed nedenfra. Og det havde fra hendes tidligste barndom givet hende den faste tro, at den tid, man morede sig mest, var, når man blev voksen, og det var ligeledes den tid, hvor man kom til at stå i nært forhold til hinanden. Endog Lisette, ja, selv fru Wix, var hun overbevist om, havde aldrig stået hende så nær, til trods for alle deres omfavnelser og tårer, som så mange mennesker nu stod fru Beale, og som så mange andre før havde stået fru

Farange. Munterhed bragte ganske anderledes folk sammen end sørgmodighed, der var fru Wix's alt dominerende egenskab. Men alligevel foretrak Maisie den gang at lytte til hjemmets glæder langvejs fra. Der var ingen, der kunne hjælpe hende til at gennemgå salonens skærsild. Det var en grund til for hende til at få så meget som muligt ud af Susan Ash, der som understuepige ellers indtog en helt anden stilling, men som hun ikke des mindre stolede meget på udendørs. Hun var fører for deres vandringer, som kun så lidt lignede de ganske bestemte udflugter, der hos barnet havde efterladt et levende billede af Moddles regelmæssighed. Når Moddle var med, var der ikke noget, der hed at stå stille ved butiksvinduer, og hun puffede aldrig til barnet og sagde, når de gik ned ad Oxford Street: "Næ, se til hende!" Men der var en ubønhørlig disciplin, når hun skulle over gaden, og der var ikke spor af den frygt, som havde så fast et tag i stuepigen, navnlig ved hvert gadehjørne, som hun alligevel ikke kunne rive sig løs fra, at nogen skulle, som hun ildevarslende sagde, "tiltale hende". Byens farer og dens glæder forøgede Maisies følelse af at være en lille ulærd pige, som ingen rigtig ville kendes ved.

Men der var imidlertid sket en forandring i sagernes stilling, da hun engang kom hjem, efter at have været ude med Susan for at få motion, der jo rigtignok havde været meget stillestående, men i alt fald havde gjort hende meget træt. Hjemme ventede en ny sindsbevægelse på hende, for hun hørte, straks da hun var kommet ind, at hun med det samme skulle gå op i salonen. Da hun meget benovet gik over dørtærsklen, så hun, at fru Beale sad der sammen med en herre, som straks borttog det pinlige ved situationen, idet han viste sig at være

originalen til fotografiet af sir Claude. I det øjeblik, han så på hende, forstod hun, at han var den mest strålende af alle de personer, hun endnu havde haft med at gøre. Og den glæde, hun følte ved at se ham, ved at vide, at han tog fat på hende og kyssede hende, blev straks til en ejendommelig sky stolthed over ham, der bragte hende oprejsning for hendes ringhed, for de puf, Susan gav hende, mens alle så på det, og som gjorde hende sort og blå, og for alle de undervisningstimer, hun ikke fik i den uddøde skolestue, hvor hun til tider var bange for at være alene, og hvor hun kedede sig til døde. Det var, som havde han på stedet sagt, at han tilhørte hende, og hun kunne allerede stille ham til skue og se den virkning, han frembragte. Nej, selv det skønneste, hun før havde kaldt sit, kunne ikke tænde den glæde i hende, hverken fru Beale i det øjeblik eller hendes fader, når han var i godt humør, eller hendes moder i sin stads eller Lisette, da hun var ny. Og hun var ved at græde glædestårer, da han lagde armen om hendes liv og trak hende ind til sig, idet han med et smil, der for hende var lige så forjættende som et strålende juletræ, sagde, at han kendte hende rigtig godt fra hendes moder, men nu var han kommet for at besøge hende, for at han kunne lære hende virkelig at kende.

Hun kunne se, at det han forstod ved at lære hende virkelig at kende, var, at hun skulle tage med ham, og endvidere, at det var grunden til, at han var der, og han havde allerede været der nogen tid og havde arrangeret det med fru Beale, som han, til trods for, at hun, da hans portræt var kommet, havde syntes så lidt om det, kom rigtig godt ud af det med. De var næsten blevet fortrolige under deres drøftelser, lod det til. Og Maisie forstod endvidere, at fru Beale hverken havde gjort eller ville

gøre en hemmelighed af, hvad det kostede hende at lade hende gå. Hun sagde til barnet: "Du er så forfærdelig ivrig efter det, at jeg håber, du i det mindste er klar over sir Claudes forhold til dig. Han synes helt at glemme, at han skylder dig en forklaring."

Maisie vendte sig straks lidt forbavset til sin nye ven og bemærkede: "Det skal vel sige, at du er *gift* med hende, ikke sandt?"

Hendes ivrige eftertrykkelige måde "satte dem i gang", som hun var kommet til at kalde det. Det var det ekko, hun nu fandt sig i ufejlbarligt at frembringe, men dertil kom, at sir Claudes latter var en uadskillelig del af den fryd, han bragte med sig. "Vi har været gift i tre måneder, og min interesse i dig er en følge af den store kærlighed, jeg har til din moder. Når jeg kommer her, er det selvfølgelig på hendes vegne."

"Ja, det ved jeg," sagde Maisie med al sin videns åbenhjertighed, "hun kan ikke komme selv; undtagen lige til døren." Så tænkte hun sig lidt om og sagde: "Kan hun da ikke engang komme til døren nu?"

"Dér kan De se!" udbrød fru Beale til sir Claude, som om hans vanskelighed var latterlig.

Hans venlige ansigt syntes ved en vis tøven at anerkende det, men han svarede barnet med et åbent smil: "Nej, ikke ret godt."

"Fordi hun har giftet sig med dig?"

Han anerkendte straks denne grund. "Ja, det har en hel del at gøre med det."

Han var så henrivende at snakke med, at Maisie forfulgte emnet videre: "Men fader, *han* har giftet sig med frøken Overmore."

"Ja, og du vil se, at han kommer ikke for at hente dig hos din moder," indskød denne.

"Ja, men det vil vare længe," skyndte Maisie sig at svare.

Sir Claude drog hende tættere ind til sig og sagde: "Det vil vi ikke snakke om nu; du har først mange måneder at være hos os."

"Det er netop det, der gør det så svært at opgive hende," sagde fru Beale sukkende, idet hun med åbne arme så over på sin steddatter.

Maisie forlod sir Claude og gik over til hende, hvor hun blev modtaget med en endnu ømmere omfavnelse, der rent fortryllede hende, idet den viste hende, hvor hendes lykkes område var vokset. "Jeg vil komme efter dig," sagde hendes stedmoder, "hvis sir Claude beholder dig for længe. Det må vi få ham til at forstå!" Men så fortsatte hun henvendt til deres besøgende og i en så fortrolig tone, at det næsten var, som om de havde mødtes før: "Tal ikke til mig om Hendes Nåde. Jeg kender Hendes Nåde, som havde jeg skabt hende. Det er et dejligt par forældre."

Maisie havde ofte hørt dem blive kaldt således, og denne bemærkning kunne derfor kun et øjeblik vende hendes opmærksomhed bort fra den behagelige forundring, hun optog denne fine, nye måde at omtale moderen på med. Og snart efter kunne hun få fat i, at der, hvad hende selv angik, var et meget lykkeligere forhold mellem sir Claude og fru Beale end mellem hendes fader og moder. Alligevel var det næste, der skete, at hendes interesse i et sådant forhold bragte et nyt spørgsmål frem på hendes læber. "Har De set fader?" spurgte hun sir Claude.

Det var et tegn til, at de blev sat i gang igen, som hun med sin en smule stoiske ro havde forudset, at det ville være. Men alt, hvad fru Beale havde at tilføje, var alligevel kun det vage, øjensynligt sarkastiske udbrud: "Å, din fader!"

"Jeg er sikker på, at han er ikke hjemme," svarede sir Claude til barnet, "men var han hjemme, håbede jeg at få den fornøjelse at se ham."

"Men har han ikke noget imod, at De kommer?" vedblev Maisie.

"Din slemme, lille pige!" sagde fru Beale protesterende.

Barnet kunne se, at skønt sir Claude endnu fandt det morsomt, rødmede han dog lidt, men han sagde alligevel meget venligt til hende: "Du kan da nok begribe, at jeg netop kom for at blive klar over, om din fader ville have noget imod det. Men fru Beale synes afgjort af den mening, at han ikke vil."

Omtalte dame viste straks sin steddatter det berettigede i hendes anskuelse. "Det ville være meget interessant, kære pige, at finde ud af, hvad din fader nu i dag bryder sig om. Jeg ved det såmænd ikke!" Og så sukkede hun ganske resigneret igen. "Din fader er virkelig en meget besynderlig person, min egen pige." Hun vendte sig smilende til sir Claude og fortsatte: "Men måske er det ikke rigtig høfligt af mig at sige det om, at han ikke har noget mod at have Dem her i huset. Hvis De kendte nogle af de folk, der kommer her!"

Maisie kendte dem alle, og der var sandelig ingen af dem, der kunne sammenlignes med sir Claude. Han lo til fru Beale, og i det øjeblik så han ud, som fru Wix plejede at beskrive elskerne i de lange historier, hun fortalte sin elev om betrængte skønheder, nemlig "som den fuldendte fine herre og

vidunderlig smuk." Han rejste sig til barnets sorg, som om han skulle til at gå. "Ja, jeg er ganske sikker på, det ville gå an!"

Fru Beale drog igen sin lille pige ind til sig og sagde, mens hun eftertænksomt så hen på den fremmede, over hovedet på hende: "Hvor er det nydeligt, at en mand af Deres art har længtes så meget efter hende."

"Hvad kender De til min art?" spurgte sir Claude. "Hvad det end er, tror jeg, De tager fejl. Sagen er, at jeg er den mindst påskønnede af – – hvad er det nu, man kalder det? – – af mænd, der er glade for deres hjem; ja, det er lige, hvad jeg er."

"Men hvorfor tog De så ikke en kone, der holdt af at sidde hjemme?" råbte fru Beale.

Sir Claude så skarpt på hende og sagde: "De ved jo, hvem man gifter sig med, og så er der jo for resten ingen kvinder, der holder af at sidde hjemme! Og børn vil de heller ikke have!"

Hans udtalelser var meget interessante, og Maisie, som de forekom at være et dårligt varsel, betragtede forfærdet det billede, de fremkaldte. Hun følte også på den måde, hvorpå fru Beale holdt hende i sine arme, at hun tøvede lidt, før hun svarede: "Man må lade Dem, at De ikke lægger skjul på noget. Er det Deres virkelige mening, at Hendes Nåde ikke vil have børn?"

"Hun vil ikke så meget som høre om dem. Men hun kan ikke blive af med det barn, hun allerede har." Og sir Claudes øjne hvilede på den lille pige, som om han ville dække moderens stilling med sin egen samvittighedsfuldhed. "Hun må gøre det mest mulige ud af hende. De kan da nok forstå, at man gerne vil have, at éns kone skal opføre sig ordentligt overfor sit eget barn, om så bare for udseendets skyld?"

"Ja –, jeg ved nok, hvad man gerne vil gøre," bemærkede fru Beale med en forståelse, der øjensynligt gjorde stort indtryk på den, hun talte med.

"Nå, kan De holde *ham* til ilden – og jeg tør sige, De har haft besvær nok – indser jeg ikke, hvorfor jeg ikke skulle kunne holde Ida til. Hvad der passer for den ene, må også passe for den anden. Det er min hensigt at få det gennemført."

Det så ud, som fru Beale tænkte sig om et minut eller to, mens hun stadigt holdt øjnene fæstede på ham, der lænede sig op ad kaminen. Til sidst sagde hun: "Ved De, hvad De er? De er forbavsende venlig. Man venter naturligvis sådanne følelser hos en kvinde; men af Deres skrækkelige køn – – – for ikke sandt, det er et skrækkeligt køn, min lille pige," sagde hun, idet hun lagde sin kind op imod steddatterens.

"Nej, jeg holder mest af herrer," svarede Maisie klart.

De to morede sig over disse ord. "Dér fik De den!" sagde sir Claude til fru Beale.

Men hun sagde: "Nej, jeg har blot nødig at tænke på, hvilke damer hun ser hos sin moder."

"Nå, de er meget pæne nu," svarede sir Claude igen.

"Hvad forstår De ved pæne?"

"Ja, de er ordentlige."

"Det er ikke et svar på mit spørgsmål," sagde fru Beale, "men jeg tør vel gå ud fra, at De passer på dem. Det gør Dem blot til endnu mere af en engel, at De også vil have dette hverv." Og hun gav muntert sin lille kammerat et slag.

"Jeg er ikke en engel, jeg er en gammel bedstemoder," erklærede sir Claude, "jeg holder af småbørn, det har jeg altid

gjort. Hvis vi går fallit, vil jeg søge plads som betroet barnepige."

I sin fortryllelse tog Maisie uden protest mod den underforståede hentydning til hendes alder, som ellers kunne have været en bitter pille; men fortryllelsen blev helt brudt, da fru Beale drejede hende om, og spurgte, mens hun så hende kærligt ind i øjnene: "Er du villig til at forlade mig, du skrækkelige pigebarn?"

Den lille pige tænkte sig om; selv hendes hengivenhed for denne strålende personlighed var blevet en slags lænke, hun pludseligt måtte bryde, men hun gjorde det meget fint. "Er det ikke min tur nu at være hos moder?"

"Du er en skrækkelig lille hyklerske! Jo mindre du nu taler om 'tur', jo bedre, tror jeg," svarede fru Beale, "og jeg ved, hvis tur det er. Du er ikke så forgabet i din moder."

"Nå, nå, hold nu op," protesterede sir Claude venligt.

"Der er ikke noget, hun ikke har hørt. Men lige meget, det har ikke ødelagt hende. Hvis du blot vidste, hvad det koster mig at skilles fra dig!" fortsatte hun henvendt til Maisie.

Sir Claude lagde mærke til, hvor henrivende hun hang ved barnet. "Jeg er meget glad for, at De virkelig holder af hende. Det er da én god ting." Fru Beale rejste sig langsomt, idet hun stadig holdt på Maisie og udstødte et blidt, lille suk. "Nå, hvis De er glad over det, vil det hjælpe os, for jeg erklærer, at jeg aldrig vil opgive en eneste af de rettigheder over hende, som jeg mener, min selvopofrelse har skaffet mig. Jeg fastholder min interesse i hende, hvad der synes at være sket, er, at hun har bragt Dem og mig sammen."

"Hun har bragt Dem og mig sammen," sagde sir Claude.

Den glade måde, hvorpå han gik ind på denne anskuelse, var smittende, og Maisie udbrød næsten begejstret: "Jeg har bragt Dem og hende sammen."

De to lo naturligvis igen, og fru Beale tog kærtegnende fat i Maisie. "Dit lille uhyre, pas på, hvad du gør! – Men det er netop, hvad hun gør!" vedblev hun til sir Claude. "Hun gjorde det ved mig og Beale."

"Ja, så," sagde han til Maisie, "må du prøve din kunst hos os." Han rakte hånden ud efter hende igen. "Vil du komme nu?"

"Nu, som jeg står og går?" Hun vendte sig bønfaldende til sin stedmoder og sagde: "Å, *må* jeg?" idet hun ganske simpelt sprang det bjerg af tøj, der skulle gøres i stand, og den uendelighed af indpakning, som havde ligget og ventet på hende, over.

Fru Beale stilede sin indvilligelse til sir Claude. "Ja, lige så godt på den måde som på enhver anden. Jeg vil sende hendes tøj i morgen." Så trak hun ned i barnets dragt og så noget bekymret op og ned ad hende. "Hun er ikke rigtig udstyret, som jeg gerne ville have gjort det. Hendes moder vil finde, det er skrækkeligt. Men hvad kan man gøre, når man ikke har noget at gøre det med? Og De må fortælle hendes moder, at hun er bedre klædt, end da hun kom. Det gør mig ondt, at måtte sige det til Dem – men det stakkels barn så skrækkeligt ud."

"Men jeg vil selv sørge for hendes klæder," sagde den besøgende elskværdigt.

"Det gad jeg nok se!" Og det så ud til, at fru Beale morede sig ved tanken. "De må bringe hende herhen, for at jeg kan få det at se; det kan godt lade sig ordne. Farvel, du lille uhyre!" Og

hendes sidste bemærkning til sir Claude var, at hun ville holde ham til hans ord.

9

Al den tid Maisie tilbragte hos sin moder, blev der sørget for, at hun ikke glemte alt, hvad hun skulle indhente, og hvor meget det var. Det sørgede fru Wix rigtigt for, der dagen efter Maisies ankomst, badet i glædestårer, kom op ad køkkentrappen. Indhentningen, som denne dame havde en del at sige om, tog med alle sine forskellige dele så lang tid, at den truede med at vare i det mindste så længe som barnets sidste ophold hos faderen. Men det var en langt mere indholdsrig tid, der gik hurtigt under fru Wix's stadige omkvæd om, hvor energiske de måtte være begge to. Smukt var det at se, hvor barnet var aldeles enig med hende om, at under fru Beales og Susan Ashes opdragelse havde hun intet som helst lært; og den rasende energi, som hun, der var blevet reddet fra lediggang, udviste, var netop en af de kræfter, der fra nu af lod hende gå fra sejr til sejr. Året formede sig derfor som et kar til påfyldning af forsinket kundskab, og hun var gennemtrængt af den følelse, at nu lærte hun endelig noget. Denne følelse fik stadig ny næring gennem fru Wix's samtaler og hendes travle bemærkninger om, at det gjaldt om at benytte tiden, før den svandt. Der var en mængde ting, de hurtigst muligt måtte igennem, og de var altid i færd med triumferende at tage fat på et eller andet. Der var ingen tid til at drive, og barnet gik i seng hver aften lige så træt, som havde det leget hele dagen. Det var begyndt, da de mødtes igen, begyndt med alt, hvad fru Wix havde at fortælle sin unge ven om grundene til Hendes Nådes ejendommelige opførsel de første dage.

I tre dage ville hun nemlig ikke se sit barn. Det var tre dage, hvor sir Claude gjorde muntre, hurtige småindfald i skolestuen, dels for at bøde på den ejendommelige situation, idet han sagde: "Hun giver sig nok, det tør jeg sige," og dels for at yde Maisie nogen oprejsning for den nedværdigelse, hun for hans skyld måtte lide. Aldrig før havde der i barnets liv været en så henrivende oprejsning. Det slap ud ved hans ligefremme indrømmelse, at Hendes Nåde ikke havde haft anelse om hans besøg hos hendes forhenværende mand, og at han havde brugt hans datter som påskud til at blive bekendt med den rædselsfulde person, der boede dér. Gud var hendes vidne, hun ville gerne have sit barn tilbage, og hun havde selv lagt de nødvendige planer, men hvad hun i det mindste lige den gang ikke kunne tilgive nogen, var den underhånds indblanding, hvorved sir Claude havde fået hende tilbage. Maisie bar mere af denne vrede, end selv fru Wix kunne lette med sin opfindsomme fortrolighed: navnlig da, fordi sir Claude aldeles ikke var åbenmundet, selv om han ganske vist heller ikke var sønderknust. Han så ud, som om det til tider morede ham, og engang imellem var han ligefrem forbavsende. Med en åbenhjertighed, der virkede stærkere på hende, end han syntes at ane, lod han sin unge kammerat forstå, at han stolede på, at hun ikke ville lade sin moder, når denne endelig ville se hende, få noget at vide om, hvad fru Beale havde sagt til ham. Han gik ud og ind og sagde i spøg, at han var forskrækkelig forsigtig, og samtidig havde han stor lyst til rigtig at lege med hende. Han drillede fru Wix, til hun blev purpurrød i hovedet af glæde over det, og han mindede Maisie om, hvor reserveret han ventede hun skulle være, så hun til sidst bed tænderne sammen som en

fangen indianer. Hendes lektier syntes i den første tid, ja, egentlig temmelig længe, kun at være om sir Claude; men hun sagde alligevel ikke til fru Wix, at hun var rede til på hans bud at udholde tortur uden at lukke munden op, for så stærkt var hun opfyldt af det. Men denne dame havde imidlertid selv gjort sig sagernes stilling klar, og det med en skarpsindighed, der viste, hvor lidt hjælp hun behøvede. Alt, hvad der ikke syntes hende fornøjeligt – og hvis hendes egen stilling ikke var uden fare, så forklaredes det også derved – skyldtes efter hendes formening, at Hendes Nåde var lidenskabeligt forelsket. Maisie modtog det vink med uendelig ærefrygt og benyttede sig rigeligt af det, da hun til sidst blev kaldet til sin moder.

Hun så dér forhold, hvortil dette vink virkeligt syntes at give hende en nøgle. Alt var hende forfærdende fremmedartet, men der viste sig dog efter nogen tid ikke des mindre mange gentagelser af den gamle Ida, der voldsomt og demonstrativt greb tøjlerne. De havde imidlertid været sammen i huset i nogen tid, da der temmelig sent kom et udbrud. Men da Maisie var forud optaget af den følelse, sir Claude havde indgydt, og desuden vidste fra fru Wix's anekdoter, hvordan en sådan følelse i almindelighed kunne vende op og ned på éns sindsro, var det hende muligt at finde nogen undskyldning for Hendes Nådes mærkelige optræden, hendes fremtrædende pragt, hendes læbers stærke røde farve, ja, endog for det hårde blik, hendes øjne havde fået som følge af en ejendommelig fortykkelse af allerede temmelig fedtrige omgivelser, hvorved hun kom til at ligne et pragtfuldt afgudsbillede, som dem man læser om i bøger. Hendes udbrud og forklaringer bestod af ivrige udfald og pludselige pauser, men under det hele

mindedes Maisie om tidligere år ved den raslende lyd af hendes smykker, der rev hende, når hendes moder kærtegnede hende, ved duften af hendes klæder og ved hendes springende samtaler. Hun havde hele sin gamle fikse måde, som fru Wix kaldte aristokratisk, at skifte emne på, aldeles som om hun slog en dør i synet på én. Den vigtigste forandring var dog, at hårets gyldne farve var blevet kobberrød, og det slog barnet, at det så ud, som om hun bar sit hoved, der nu dækkedes af det fyldige hår, langt højere end før. Denne maleriske skikkelse havde virkelig fået en stateligere holdning og et ædlere udseende; men hvad der hos andre havde været forvirrende, antog man hos hende for et udslag af hendes romantiske følelser. Maisie kunne let se, at det skyldtes dem, at Ida gang på gang stillede spørgsmål om, hvad der var foregået i det andet hus mellem sir Claude og den skrækkelige kvinde; men det var også på dette område, at den lille pige kunne huske, med hvilken god virkning hun i tidligere år havde udøvet sin fredsstiftende dumhedskunst. Denne kunst kom hende igen til nytte, og hendes moder lod hende, da hun fik lov til at gå efter en samtale, hvorunder Maisie havde udvist en for hendes år forbavsende uvidenhed, ganske tydeligt forstå, at hun slet ikke var blevet en smule morsommere.

Hun kunne tåle det, hun kunne tåle alt, der gav hende en følelse af, at hun havde gjort noget for sir Claude. Når hun ikke havde fortalt fru Wix, hvordan fru Beale så ud til godt at kunne lide sir Claude, kunne hun da endnu mindre fortælle Hendes Nåde det. Det var en underlig forvildet måde, hvorpå fortiden levede op igen for hende. Når hendes moder plejede gerne at ville høre ondt om hendes fader, var det, fordi hun hadede ham;

men hvis hun nu ønskede det samme om sir Claude, var det af ganske det modsatte motiv. Hun var forfærdet over, hvordan en dame kunne blive påvirket af den lidenskab, som fru Wix talte om; hun så at sige holdt vejret for bedre at finde, hvor hun kunne træde i livets store vanskeligheder. Men hvad hun efter samtalen med sin moder fortalte fru Wix, var, at til trods for, at hun, som hun sagde, rigtig havde gjort sig, det vil sige havde spillet den uskadelige dumrian, havde Hendes Nådes sidste ord været, at Hendes Nåde helt ud ville gøre sin pligt over for hende. Efter den meddelelse så guvernanten og eleven på hinanden i tavs dybsindighed, men efterhånden som ugerne svandt, fik det ingen følger, der kunne sagtne den hurtige fart, de var i med indhentningen. Hendes Nådes "pligt" bestod til tider i ikke at se barnet i dagevis, og Maisie førte så et rigtigt lykkeligt liv i selskab med fru Wix og den venlige sir Claude. Fru Wix havde fået en ny dragt og, som hun var den første til at fortælle, en bedre stilling.

Alt forekom derfor Maisie at være et liv fyldt med strålende nye ting, hvori for øjeblikket fru Beale og Susan Ash ikke var medtaget, som børn, der ikke var blevet indbudt til et juleselskab. Fru Wix havde en hemmelig rædsel, hvilken hun som de fleste af sine hemmelige følelser i timevis gravalvorligt diskuterede med sin lille kammerat, den nemlig, at Hendes Nåde på sin aristokratiske måde pludselig en dag, som et lyn, kunne komme med den idé at sætte Maisie i skole. Men som en trøst imod denne frygt stolede hun på, at sir Claudes herredømme over sagernes stilling var stærkt nok. Han var alt for glad over det indtryk, Idas opofrelse havde gjort i vide kredse, som han jo hele tiden sagde; og mange gange kom han

også i skolestuen for at lade dem vide, hvor udmærket alt efter hans formening gik og ganske sikkert ville vedblive at gå.

Til tider forsvandt han i dagevis, og hans tålmodige venner mente så, at Hendes Nåde så havde lagt beslag på ham, men han kom altid tilbage med de morsomste historier om, hvor han havde været, og vidunderlige beretninger om selskabslivet, og smukke gaver viste, hvorledes han selv i sin fraværelse tænkte på dem derhjemme. Foruden at han ved sine fortællinger gav fru Wix følelsen af, at hun næsten selv kom ud, gav han hende en fempundsseddel og *Frankrigs Historie* samt en paraply med malakithåndtag. Maisie fik både fyldte chokolader, bøger og en dejlig kåbe, som han en dag tog hende ganske alene med ud at købe, samt bunker af spil i æsker med trykte regler ved og en strålende rød ramme til beskyttelse for hans berømte fotografi. Spillene var bestemt til at fordrive nogle aftentimer med, og mange var de aftentimer, fru Wix forgæves prøvede at finde ud af, hvad der stod i reglerne. Når han spurgte de to om, hvordan de syntes om spillene, sagde de altid: "Storartet!" skønt de for alvor diskuterede om, hvorvidt de ikke gjorde bedst i at bede ham hjælpe sig med at forstå dem. Men deres finfølelse forhindrede dem i det, skønt de ikke var ganske klare over grunden til det; det var imidlertid en del af deres kærlighed til ham, at han ikke måtte ane, at de havde noget besvær. Hvad der blændede dem mest, var hans venlighed over for fru Wix. Det var ikke så meget, at han gav hende en fempundsseddel, og at han ikke helt glemte hende, som den hensynsfuldhed, han viste overfor hende, og som hun talte om på en måde, der gav hende den eneste følelse af værdighed, Maisie nogen sinde skulle se hos hende, med undtagelse af én gang, som vi skal høre

nærmere om siden, da den stakkels kone i virkeligheden viste en værdighed, der overgik alle de andres tilsammen. Han gav hende hånden, han tog hensyn til hende, som hun sagde, og navnlig tog han hende og sin steddatter flere gange med i teatret, og da de kom ud, bød han hende i alles påsyn sin arm. Når han mødte dem i Piccadilly, snakkede han muntert med dem, vendte om og spadserede med dem, idet han heroisk undertrykte sin følelse af, hvilket selskab han var i. Det var et heltemod, som, det var unødvendigt for fru Wix at sige det højt, Hendes Nåde, der endog ved blodets bånd var knyttet til en af dem, ikke var kvinde nok til at kunne efterligne. Selv for barnealderens hårdhjertethed var der noget tragisk i hendes stolthed over den slags opmærksomheder, der lod Maisie rigtig forstå, hvordan fru Wix måtte have gået gennem livet med bøjet hoved, idet hun gjorde alt for, at man ikke skulle lægge mærke til hende. Men det viste også, i hvor høj en grad sir Claude var en fin mand; han var det mere end nogen anden i verden. Fru Wix gentog ofte: "Jeg bryder mig ikke om, hvem man end kan møde i de fine kredse, eller hvem man end kan være blevet gift med." Der var spørgsmål, som aldrig kom over barnets læber, og derfor blev fru Wix ikke sat i den forlegenhed at skulle sige, om han var mere af en fin mand end Maisies fader. Det var nu ikke, fordi hun ingen lejlighed kunne finde til det, for der var intet øjeblik, hvor dette emne ville have været upassende; ja, hvilket fag de så end studerede, om det var historiens vigtigste årstal eller hjælpeverberne, var det ikke længere borte, end at man kunne have fundet det på den næste side. Når de om vinteraftnerne ikke kunne finde ud af spillene med kort og mærker og de uforståelige beskrivelser, satte de sig hen til ilden

og snakkede om ham; og den lille pige fik sandt at sige egentlig sin hovedopdragelse gennem disse samtaler.

Det er sandt, at han undertiden førte dem videre, end Maisies småborgerlige lærerinde med sin gammeldags samvittighed og de lurvede begreber om, hvad der var passende, kunne gå med til. Engang imellem aflagde fru Wix sukkende vidnesbyrd om, hvilke skrupler hun måtte overvinde, og det var, som om hun ville spørge, hvordan man kunne bære sig anderledes ad med en ung pige, der havde fået så ejendommelig en livserfaring. "Det er jo ikke, som om du ikke allerede kendte det alt sammen, vel, min kære pige?" og "Jeg kan da ikke gøre dig værre, end du allerede er;" med disse og lignende udtalelser retfærdiggjorde denne gode dame for sig og sin elev de fornøjelige friheder, hun tog sig i deres samtaler. Hvad det var, eleven allerede kendte, blev mere taget for givet end ligefrem sagt, men det gjorde den nytte at overgå alle lærebøger og træde i stedet for alle studier. Kunne barnet ikke blive værre, end det var, så var det da en trøst også for hende selv, at hun var slet. Det var en trøst, der gav hende et bredt, solidt underlag til forståelse af grunden til den øjeblikkelige krisis, nemlig, at hendes moder var forfærdelig skinsyg. Det var den anden side af moderens lidenskab, og det dybsindige par i skolestuen var ikke længe om at opdage det. Det bragte dem også ansigt til ansigt med den tanke, hvor ubehageligt det måtte være for en dame, der giftede sig med en herre, der virkede så bedårende på andre damer som sir Claude. Det var naturligvis irriterende for hans kone, at andre damer ville blive forelskede i ham. Da en dag en tilfældighed, som en dør, der blev smækket i, eller en forskrækket tjenestepige, der løb forbi,

havde gjort denne sandhed i særlig grad levende, sagde Maisie, der var dybsindig og modtagelig, pludselig til sin kammerat: "Er du også forelsket i ham, min kære ven?"

Selv hendes dybsindighed havde regnet med en latter til svar, og hun blev derfor lidt overrasket ved den højtidelige, hurtige måde, hvorpå det fo'r ud af fru Wix: "Til op over begge ørerne; jeg har aldrig været så forelsket, siden du nu spørger mig om det."

Denne dristighed skræmte hende imidlertid ikke, da hendes guvernante nogle dage senere, da der var gået flere dage, uden at sir Claude havde aflagt dem et besøg, gjorde gengæld ved at spørge: "Tør jeg spørge, om frøkenen er det?" Fru Wix kom lidt tøvende med det, og det var klart nok ment som spøg. "Ja, naturligvis," svarede barnet, som om det var overrasket over, at det ikke for lang tid siden havde ladet det skinne tilstrækkelig tydeligt igennem. Da fru Wix hørte det, sukkede hun tilfreds; kanhænde det var et lettelsens suk over, at alt så var, som det skulle være.

Og dog var de enige om, at det ikke var på dem, Hendes Nåde var rasende; og det var ikke, fordi hun havde forbudt det, at der til sidst efter et halvt års forløb kom en tid, hvor han i dagevis næppe kom i nærheden af dem. Han var ude, og Ida var ude; undertiden var de ude sammen og undertiden hver for sig. Der var tider, hvor de havde hele huset for sig selv, og hvor tjenestefolkene også syntes at være ude, så middagen blev til et røvertogt til spisekammeret og buffeten. Ved sådanne lejligheder mindede fru Wix sin elev om, at de andres "virkelige liv", det strålende selskab, de nødvendigvis måtte bevæge sig i, og til hvis indviklede fornøjelser det næsten var helligbrøde for

tanken at følge dem, måtte besidde træk, der ikke kunne tænkes, når man ikke selv havde deltaget i det. Og disse lejligheder var ofte tidspunkter, hvor de var meget sultne, og hvor Maisie havde al den hjælp nødig, fru Wix kunne give gennem disse betragtninger. En af disse gange hørte Maisie hende sige, at selv om der var mange vanskeligheder, så var den største dog nu fru Beale. Det gik så på en eller anden måde op for barnet, at hendes stedmoder havde gjort forsøg på at få hende at se, hvad hendes moder havde været meget forbitret over, mens hendes stedfader havde stået på hendes stedmoders parti. Den sidstnævnte havde foregivet at handle på hendes faders vegne, og hendes moder havde optaget det alt sammen meget unådigt, for at sige det rent ud. Stillingen var, som fru Wix beskrev den, en syndig forvirring.

Hendes beretning om det fremtryllede igen for Maisie synet af den lykkelige måde, hvorpå sir Claude og fru Beale var blevet bekendt med hinanden, en begivenhed, som hun under de første ugers ophold hos moderen mere end én gang havde haft lejlighed til at berøre for sin stedfader, selv om hun kun havde ganske lidt at sige om det til fru Wix, som hun følte en ubestemt taknemmelighed imod, fordi hun ikke som hendes moder havde prøvet på at få hende til at beskrive den. Det var, hvad sir Claude kaldte "forhøret", da han advarede hende imod det, og igen, da han bag efter sagde, at hun var en rigtig god "dreng", fordi hun var sluppet uskadt igennem. Derpå havde hun, der godt forstod, at fru Beale slet ikke virkelig havde opgivet hende, spurgt ham, om han stadig stod i forbindelse med hende, og om hun virkelig for en tid måtte betragte alt som forbi mellem sig og sin stedmoder. Denne samtale fandt

sted, da han en dag pludselig var kommet ind i skolestuen og havde fundet Maisie alene.

10

Han stod og røg en cigaret foran ilden og så på værelsets tarvelige udstyr på en måde, der virkelig fik hende til at skamme sig over det. Så bemærkede han, før han lod sig "pumpe" om fru Beale – det var også et af hans udtryk, og det var forbavsende, hvor mange hun fik fat på – at hendes moder virkelig havde holdt dem alt for tarveligt, og ingen ting givet dem til at pynte op med. Fru Wix havde hængt en japansk vifte og to temmelig afskrækkende skriftsteder op; hun havde ganske vist helst set, at de havde været mildere, men det var alt, hvad hun havde. Hvis sir Claudes fotografi ikke havde været der, havde stuen været lige så kedsommelig som kold middagsmad, efter hvad han selv sagde. Han bemærkede også, at der var mange ting, de burde have, men guvernanten og hendes elev anvendte endnu, sandt at sige, deres tid, dels til at diskutere, hvor de forskellige ting ville tage sig bedst ud, om de nogen sinde kom, og dels til at blive enige om, at den lille piges omflakkende liv naturligvis ikke var gunstigt for hende med hensyn til at få samlet mange ting sammen. Hun blev kun længe nok et sted til, at hun savnede forskellige ting, men ikke halvt længe nok til, at hun kunne fortjene dem. Den måde, sir Claude havde set sig om i skolestuen på, lod hende ydmygende føle, at den vel ikke var så forskellig fra det lurvede kvistkammer, hvor hun havde besøgt Susan Ash. Så havde han pludseligt hentydet til fru Beale og sagt: "Tror du, at hun virkelig bryder sig om dig?"

"Ja, forfærdelig meget," svarede Maisie.

"Ja, men jeg mener, holder hun af dig for din egen skyld, som man siger, forstår du nok? Holder hun for eksempel lige så meget af dig som fru Wix?"

Barnet tænkte sig lidt om og sagde så, "Næ – –, men jeg er heller ikke fru Beales eneste lam."

Sir Claude morede sig tilsyneladende meget over dette svar og gentog: "Nej, du er ikke hendes eneste lam."

Han lo en kort tid, men det kendte Maisie godt, så det blev hun ikke bragt ud af fatning ved, men fortsatte: "Og hun vil aldrig give afkald på mig."

"Ja, det vil jeg heller ikke, gamle dreng, så det er der ikke noget mærkeligt ved, og det er hun ikke ene om; men hvis hun holder så meget af dig, hvorfor skriver hun så ikke til dig?"

"Naturligvis for moders skyld." Det var jo så ligefremt, at hun var helt forbavset over sir Claudes enfoldige spørgsmål.

"Vel, det har du ret i," svarede han. "Hun kunne alligevel komme i forbindelse med dig, der er jo mange måder, det kunne ske på. Men naturligvis, – der er jo fru Wix."

"Der er fru Wix," svarede Maisie, som her helt gav ham sin tilslutning, "og hun kan ikke udstå hende."

Det så ud til, at sir Claude var interesseret: "Nå, hun kan ikke udstå hende. Hvad siger hun da om hende?"

"Slet ingenting, fordi hun ved, at jeg ville blive ked af det. Er det ikke pænt af hende?" spurgte barnet.

"Jo vist, fru Beale ville ikke tie stille af den grund, vel?"

Maisie erindrede godt, hvor lidt hun havde gjort det, men hun ønskede også at dække hende. Hun kunne imidlertid ikke tænke på anden formildende omstændighed end følgende: "Ja, du ved nok, hos fader bryder man sig ikke om det."

På denne bemærkning svarede sir Claude kun smilende: "Nej, det tror jeg nok; men her bryder vi os om det. Vi passer på, hvad vi siger, ikke sandt?" Og så fortsatte han: "Det er vel egentlig ikke, hvad jeg havde at sige, men det forekommer mig, at vi her, når alt kommer til alt, er finere end hos din fader. Men jeg vil ikke lægge for stærkt eftertryk på det, fordi det er et emne, som det er uhyre svært for dig at sige noget om. Tag dig det i alt fald ikke nær; jeg garanterer dig, at jeg altid vil stå dig bi." Så røg han et par minutter og vendte derefter tilbage til fru Beale og barnets første spørgsmål. "Jeg er bange for, at vi ikke kan gøre meget for hende nu. Jeg har ikke set hende siden den dag, du ved nok. På min ære, det har jeg ikke." I det samme rødmede den unge mand og lo lidt dumt, han følte det, som om denne hævdelse af hans uskyldighed var alt for meget over for Maisie. Det var uundgåeligt at sige til hende, at hendes moder selvfølgelig hadede damen fra det andet hus. Han kunne ikke én gang til gå derhen med sin kones samtykke, og han bad Maisie tro, at han ikke var den mand, der ville gå derhen uden det, hvorved han jo endnu engang bukkede under for fristelsen til at vise Maisie, at han var uskyldig. Når han talte med hende, bar han sig ad, som om hun også var en verdensmand som han selv. Han var gået til fru Beale for at hente Maisie hjem, men det var noget ganske andet. Nu da hun var hos sin moder, hvad påskud kunne han så give for at aflægge et besøg hos hendes faders hustru? Og fru Beale kunne selvfølgelig ikke komme til Idas hjem, for Ida ville sønderrive hende. Maisie huskede nu, da hun hørte al denne tale om påskud, at fru Beale altid havde sat så stor pris på hende, fordi hun var så udmærket et påskud, og hvordan man netop i den egenskab enten havde stolet på hende

eller savnet hende. Ved denne lejlighed erkendte sir Claude, at sagernes stilling jo kunne forandres i tidernes løb, og han afsluttede diskussionen med at sige: "Jeg er sikker på, at hun virkelig er dig hengiven, hvordan skulle hun kunne undgå det? Hun er meget ung, meget smuk og meget dygtig; jeg kalder hende henrivende. Men vi må opføre os, som vi bør. Vil du hjælpe mig, så skal jeg hjælpe dig." Dermed sluttede han på sin lette fraterniserende måde, der viste, at han betragtede hende som sin lige og aldeles ikke ville optræde nedladende, hvorfor barnet var rede til at gå igennem, hvad det skulle være, for ham. Og det bedste ved det hele var, følte hun uklart, at hans optræden ikke var en bedragerisk nedladen sig til hendes alderstrin, men en virkelig glemsel af det.

Hun fik derved øjeblikke fulde af en hemmelighedsfuld henrykkelse. Øjeblikke, hvor hun virkelig troede, at hun kunne hjælpe ham. Det eneste, hun ikke rigtig kunne begribe, var den vigtige tid, de ældre kaldte ungdommen. For sir Claude var fru Beale ung, og på den anden side mente fru Wix, at sir Claude var ung; det var en af de vigtigste gode egenskaber, som fru Wix særligt satte pris på hos ham. Hvad var så Maisie selv, og set fra et andet synspunkt, hvad var så hendes moder? Det tog hende nogen tid og et par forsøg at finde ud af, at det ikke gik an at tale om hendes moders ungdommelighed. Hun gik endda så vidt at undre sig over, om nogen anden, der så denne dames tykke lag af sminke og stærkt markerede træk, kunne falde på at gøre det. Og alligevel, hvis hun ikke var ung, måtte hun være gammel, og dette kastede et grelt lys over, at hun havde en mand, der tilhørte en yngre generation. Hr. Farange var, som Maisie godt vidste, endnu ældre, og det bragte hende efter

nogen tid til at forstå, hvor meget hendes fader måtte være ældre end fru Beale, der var yngre end sir Claude. Disse opdagelser var hende noget ubehagelige, ja, endog forstyrrende, for disse personer var jo altså øjensynlig ikke så gamle, som de burde være.

Dette var nu særlig tilfældet med moderen, og hun følte det derfor som en lettelse, at hun ikke havde drøftet spørgsmålet om sir Claudes forelskelse i sin hustru med fru Wix. Hun blev sig bevidst, at når de havde indskrænket sig til at skænke Hendes Nådes egne følelsers tilstand deres opmærksomhed, var de, og ganske særligt fru Wix, blevet ledet af fin takt, ja, endog af en vis forlegenhed. Samtalen i skolestuen med hendes stedfader endte med, at hun sagde: "Siden vi altså slet ikke får fru Beale at se, så er det ikke sket, som hun mente, da du kom for at hente mig."

Han så temmelig uforstående ud. "Hvad var det, det lod til, at hun mente?"

"Ih, at jeg har bragt jer sammen."

"Mente hun det?" spurgte sir Claude.

Det forbavsede Maisie, at han allerede havde glemt det. "Ligesom jeg havde bragt fader og hende sammen. Kan du ikke huske, at hun sagde det?"

Det gik atter op for sir Claude, der med et latterudbrud svarede: "Nå, jo, det sagde hun virkelig."

"Og du sagde det også," vedblev Maisie, for at det skulle stå helt klart.

Han morede sig mere og mere, efterhånden som billedet af, hvad der var foregået, steg frem for ham, mens han gentog: "Og du sagde det også," som om de legede sammen.

"Har vi da alle taget fejl?" spurgte barnet.

Han tænkte sig lidt om. "Næh, i det store og hele har I ikke gjort det. Jeg skulle mene, at det er lige, hvad du *har* gjort. Vi er sammen – på en ejendommelig måde. Hun tænker på os – på dig og mig, selv om vi ikke ses. Og jeg er sikker på, du vil finde det i sin orden, når du tager tilbage til hende."

"Og *skal* jeg tilbage til hende?" sagde Maisie med et halvkvalt suk. Det var, som blev der taget et pludseligt tag i hendes lykkelige tilværelse.

Det lod til, for et øjeblik, at gøre sir Claude alvorlig, for han følte måske nu byrden af, hvad han havde lovet hende ved sin måde at være på. "Ja, vel nok en eller anden dag! Vi har mere end tid nok."

Maisie dristede sig nu endog til at sige: "For jeg har en sådan masse at indhente."

"Det er sikkert og vist, og du må få hver en time indhentet, det skal jeg nok sørge for."

Det var gode nyheder, og for at vise ham, at hun nu følte sig glad og beroliget, sagde hun: "Fru Wix sørger også for det."

"Ja vel," sagde sir Claude, "fru Wix og jeg står last og brast sammen."

Efter disse stærke ord tænkte Maisie sig lidt om og udbrød så: "Så har jeg gjort det for dig og hende. – Jeg har bragt *jer* sammen."

"Ja, naturligvis!" svarede sir Claude leende. "Og mere end nogen af de andre, skal jeg love for. Nå, du har gjort det grundigt for os. Blot du også kunne klare mig og din moder, som jeg hentydede til den dag, du ved nok."

Barnet svarede forundret: "Bringe *jer to* sammen?"

"Du ser, vi holder ikke sammen, ikke det mindste. Men jeg burde ikke fortælle dig noget sådant, navnlig ikke, fordi selv du ikke vil være i stand til at gøre det. Nej, det er for meget forlangt af dig, gamle dreng," fortsatte den unge mand, "men det gør ikke noget, vi vil klare os, så godt vi kan. Det vigtigste er, at du og jeg er enige."

"Vi *er* enige!" gentog Maisie med følelse. Men i næste øjeblik spurgte hun, på grund af hvad han lige havde sagt: "Hvordan skulle jeg nogensinde kunne forlade dig?" Det var, som om hun stadig på en eller anden måde måtte tage vare på ham.

Han smilede forstående ved hendes ængstelse. "Vel, det behøver du ikke. Det vil ikke gå så vidt."

"Mener du, at du vil tage med mig, når jeg skal bort?"

Sir Claude tøvede lidt. "Måske ikke ganske *med* dig, men jeg vil aldrig være langt borte."

"Men hvordan kan du vide, hvor moder vil flytte hen med dig?"

Han lo atter. "Det må jeg indrømme, at jeg ingen anelse har om." Så fik han en idé, men den forekom ham lidt for humoristisk. "Du må sørge for, at det ikke bliver alt for langt bort."

"Hvordan kan jeg forhindre det?" spurgte Maisie forbavset. "Moder bryder sig ikke om mig," var alt, hvad hun svarede. "Egentlig ikke." – Barn, som hun var, lå hele hendes lange historie i disse få ord, og det var lige så umuligt at sige hende imod, som om hun havde været gammel og ærværdig.

Sir Claudes tavshed og endnu mere den tone, hvori han straks efter svarede: "Det vil ikke forhindre hende i – en eller

anden gang – at lade mig blive hos dig," viste, at han forstod det.

"Skal vi så bo sammen?" spurgte hun ivrigt.

"Jeg er bange for," sagde han smilende, "at det vil blive den bedste lejlighed for fru Beale."

Derved kølnedes hendes iver lidt, og hun kom til at tænke på fru Wix's udtalelse om, at det var en syndig forvirring. "Til at få mig igen? Nå, hvad så, kan du ikke komme og besøge mig dér?"

"Jo, det tror jeg nok."

Maisie havde ganske vist mistet visse af et barns egenskaber, men hun havde dog bevaret hele et barns forkærlighed for nøje bestemte løfter. "Du *vil* altså komme, du vil komme tit, ikke sandt?" trængte hun på, og mens hun talte, gik døren op for fru Wix, der kom igen. I stedet for at svare, så sir Claude på hende med et blik, der fik hende til at tie stille, samtidig med at hun følte sig lidt forlegen.

Da det igen passede ham at få en fortrolig samtale, hvilket først skete længe efter, fortsatte han konversationen fra omtrent samme punkt, hvor den var standset. "Du forstår nok, at selv om jeg kan gå til dig hos din fader, så er det aldeles ikke det samme, som at fru Beale kan komme her." Efter at have tænkt sig om gik Maisie ind på denne betragtning, selv om hun var klar over, at det ville falde hende svært nøje at skulle angive, hvori forskellen bestod. Hun følte, i hvor høj grad hendes stedfader befriede hende, som han sagde, fra alt det besvær.

"Jeg vil sandsynligvis kunne gå til fru Beale, uden at din moder ved om det."

Maisie så på ham, og det gav et sæt i hende, da hun forstod den fulde betydning af dette. "Og hun kunne ikke komme her,

uden at moder – – –," det var hende umuligt at sige, hvad hendes moder ville gøre.

"Mit kære barn, fru Wix ville snakke om det."

"Men", protesterede Maisie, "jeg mente, at hun og du – – –"

"Var sådanne våbenbrødre?" afbrød sir Claude hende. "Ja, i alle mulige andre retninger, undtagen om fru Beale. Og," vedblev han, "hvis du ville foreslå, at vi på en eller anden måde kunne skjule hendes besøg for fru Wix – –"

"Nej, *det* foreslår jeg aldeles ikke," brød Maisie nu på sin side kort af.

Sir Claude så ud, som om han rigtig godt vidste hvorfor. "Nej, det var virkelig også umuligt." Hun så ved denne tanke om, hvad de kunne skjule, det første svage glimt af noget i ham, som hun ikke havde tænkt sig. Der havde været tider, hvor hun, så godt hun kunne, havde måttet finde sig til rette med tanken om, at hun var bedragerisk, og dog havde hun aldrig skjult andet end tanker. Naturligvis skjulte hun nu tanken om, hvor besynderligt det ville være at se ham skjule noget; og mens hun ivrigt var optaget af dette, fortsatte han: "Desuden er jeg, ved du nok, slet ikke bange for din fader."

"Men det er du for min moder?"

"Meget, gamle dreng!" svarede sir Claude.

11

Man må ikke mene, at Hendes Nåde altid overlod dem til sig selv, nej, undertiden holdt hun triumferende sit indtog i skolestuen, hvor der så ud, som om hun under åndeløs stilhed undersøgte alt i værelset fra loftets tilstand til sin datters snørebånd og med den bedste vilje til at bringe alt i orden. Undertiden sad hun ned, mens hun til andre tider fo'r omkring, men i begge tilfælde bar hun sig ad, så man rigtigt kunne se, hvor praktisk anlagt hun var. Hun fandt så meget, der ikke var, som det skulle, at man ventede sig en hel del af hende, og hun var i den grad optaget af beregninger, at man skulle tro, at hun strøede omkring sig med løfter om forbedringer. Hendes besøg var lige så gode som et helt udstyr, for, som fru Wix sagde, hendes manerer var lige så gode som et helt fag gardiner. Hun gik altid til yderligheder; enten talte hun slet ikke til barnet, eller også trykkede hun dette unge skud ømt til sin barm, der var dækket af en kjole, som efter fru Wix's mening var forbavsende nedringet. Hun havde altid forfærdelig travlt, og jo mere nedringet kjolen var, des mere kunne man være sikker på, at hun skulle andetsteds hen. I reglen kom hun styrtende alene, men undertiden var sir Claude med hende, og i hele den første tid var der ikke noget, som, for at blive i fru Wix's sprog, tydeligere fremgik af disse dejlige tilsyneladelser, end i hvor høj grad Hendes Nåde var under fortryllelsen. "Ih, hvor *er* hun under den!" plejede Maisie eftertænksomt at udbryde med en letfattelig hentydning, når sir Claude havde fået hende til at skoggerle på en naturlig måde. Ikke engang i gamle dage, hvor

hun fik besøg af de hysteriske damer, havde Maisie hørt sin moder le så utvungent som i disse øjeblikke af ægteskabelig underkastelse, til hvis glæde endog en lille pige kunne se, hun endelig havde ret; – en lille pige, hvis lykkelige tanker nu kun selvisk drejede sig om gode varsler og fremtidig morskab.

Senere kom Ida alene og havde for at tilpasse sig til de ændrede forhold anlagt sig en tone, der overfladisk var afvisende og abrupt. Hun talte, som om hun med stor overvindelse havde overladt alt til sir Claude og nu gerne ville have, at alle og enhver skulle vide, at hvis der var noget, der ikke var, som det skulle være, skyldtes det, at sir Claude var så forfærdelig ubeslutsom. Engang sagde hun til Maisie: "Til at begynde med holdt han sådan et hus i anledning af dig, at jeg har sagt til ham, at nu kunne han selv tage sig af dig og se, hvordan han syntes om det, forstår du nok? Jeg har vasket mine hænder med hensyn til dig og har overgivet dig helt og holdent til ham; og er du misfornøjet, er det ham, du må lade det gå ud over. Vær derfor så god ikke at overfalde stakkels mig, jeg tør sige, at jeg har bekymringer nok." En af dem var øjensynlig, at den fortryllelse, som man var så glad for i skolestuen, allerede stod i fare for at brydes; en anden, at hun nu ikke længere kunne fortie, at hendes mand ikke var i stand til at bære et virkeligt ansvar. Ja, den dag kom, da hendes yderst forbavsede tilhørere fik at vide, hvad de slet ikke kunne begribe, at, hvad der var i vejen med ham, var, at han ikke var alvorlig nok. Maisie hang grædende om halsen på fru Wix, da hun fik at høre, at sir Claude var som en sommerfugl, og det så meget mere, som hendes guvernante kun dårligt forsøgte at gøre det godt igen ved i dagene lige efter at fremkomme med den

anskuelse, at det passede til hans stilling at være letsindig og munter. Men det havde passet til enhvers stilling af dem, hun hidtil havde mødt, undtagen den stakkels fru Wix's egen; og sir Claudes berømmelse havde netop forekommet hende særlig at bestå i, at han var forskellig fra enhver anden. Efter som tiden gik, talte hun frit med ham om sin moder, idet hun overfor ham var fri for den frygt, der havde lukket munden på hende overfor hendes fader, nemlig frygten for at bringe sladder videre og gøre ondt værre. Han syntes at gå ind på den tanke, at han havde overtaget hende for sin egen fornøjelse; ja, han gik endog med til, at han sejlede under falsk flag, var et dovendyr og en rigtig dumrian. Men han sagde aldrig et ord til hende imod hendes moder, han stod blot stum og tabte mælet overfor Hendes Nådes alt overvældende alvor. Undertiden talte han endog, som om han havde revet hende bort fra den af hendes forældre, der havde kæmpet en fortvivlelsens kamp for at beholde hende.

Dette var moralen af, hvad der blev klart, da de fire engang tilfældigvis mødtes i dagligstuen, og Maisie under voldsom hulken og høje skrig følte sig trykket tæt ind til sin moders bryst, hvorved hun blev midtpunktet for et lidenskabeligt udbrud, der øjensynlig fulgte efter et skarpt sammenstød, der havde fundet sted lige i forvejen. Sammenhængen fordrede, at Ida, mens hun næsten havde barnet på sine arme, måtte tale om det forskrækkelige og rædselsfulde i den måde, hvorpå hun var blevet en fremmed overfor sin moder, og hun måtte nødvendigvis tale ondt om sir Claude, som den, der var den grusomme årsag til denne misgerning. "Han har taget dig bort fra mig!" skreg hun, "han har sat dig op imod mig, og du er

blevet lokket bort, og man har forgiftet din afskyelige lille sjæl. Du er gået over til ham, du har selv stillet dig på mine fjenders side, og du hader mig. Du åbner aldrig munden til mig, det ved du godt, og du snakker til ham, som det var et dusin skader. Lad bare være med at lyve, for jeg kan jo høre dig over hele huset! Du hænger over ham, så det næsten er upassende, og han kan gøre, hvad han vil, med dig. Nå, ja, så lad ham det efter sin hjertens lyst. Han har haft sådant et hastværk med at få fat i dig, lad os nu se, om det passer ham at beholde dig. Jeg er god nok til at få mit hjerte sønderknust for din skyld, du, som ikke har mere følelse for mig end en kold og slimet fisk!" Pludselig skød hun barnet fra sig og sendte hende derved som en forarget indrømmelse af, at hun ikke havde nået sit mål, igennem værelset som en bold lige i armene på fru Wix. Hvor hovedkulds Maisie end var kommet af sted, havde hun dog lige i det samme set denne rødme stærkt og veksle et ejendommeligt blik med sir Claude.

Dette blik gjorde et uudsletteligt indtryk på hende, idet hun deri læste et kritisk syn på sin moders voldsomme udbrud, så at hun skammede sig mindre over sig selv, fordi hun havde pådraget sig den bebrejdelse, hvorved hun blev jaget bort. Hendes fader havde engang kaldt hende et hjerteløst, lille dyr, og nu var hun, omend afgjort forskrækket, lige så stiv og kold, som om denne beskrivelse havde passet. Hun var ikke engang så bange, at hun kunne græde, hvad der ville have været en triumf for moderen, der havde lidt så megen uret; først og fremmest var hun blot nysgerrig efter at kende den anskuelse dm sagen, som de to tavst havde givet udtryk for. Da hun havde benyttet sig af den første lejlighed til at udspørge fru Wix, fik

hun følgende mærkelige svar: "Ja, min pige, det er nu Hendes Nådes manér, og vi må hænge på med dødsforagt." Maisie kunne i ro og mag fortolke disse ildevarslende ord. Hendes tanker blev hurtigt flere og flere, og én ting, hun blev sikker på, var, at hendes guvernante hyppigt havde private alvorlige samtaler med hendes letsindige stedfader. I lyset af en anden episode så hun, at der var sket noget i huset, som hun ikke kendte til. Hidtil havde hun troet, at de ting, hun ikke vidste om, og som der virkelig var mange af, ikke hørte til det, der angik hende mest; ja, hun havde endog før haft den hyggelige lille overbevisning, at hun havde nøglen til alt i den huslige labyrint. Også denne gang fandt hun den til sidst, men ganske vist ved fru Wix's diskrete hjælp, da hun pludselig havde mistet sir Claudes, fordi hans svar på Hendes Nådes manér havde været ganske alene at rejse til Paris, for han ville naturligvis vise, at han også havde en vilje, nu da han blev beskyldt for ligefrem ondskab. Maisie følte, at han godt kunne holde af sin steddatter uden derfor at ville finde sig i at få hende kastet i hovedet på den måde, og hans fraværelse var derfor en protest imod dette. Under denne fraværelse opdagede vor unge dame endelig, at hvad der var sket hjemme, var, at hendes moder ikke mere var forelsket.

Slutningen på hendes lidenskab for sir Claude var, så vidt Maisie forstod, ganske sikkert kommet en tid før, dengang hun pludselig kom farende ind i skolestuen for at forestille hr. Perriam, der, som hun allerede i døren meddelte Maisie, ikke ville tro, at hun havde en så stor tøs til datter. Hr. Perriam var lille og svær, fru Wix sagde bagefter ligefrem, at han var tyk; og det ville være vanskeligt at afgøre, hvad der var det mest

karakteristiske ved ham, enten hans skaldethed eller hans stærkt buskede, sorte moustache. Det så også ud, som om han havde moustacher over øjnene, hvad der dog ikke forhindrede disse skinnende, små kugler i at rulle rundt, som om de var billardkugler efter et af Idas berømte stød.

På den hånd, hr. Perriam snoede sit overskæg med, bar han en strålende diamant, og vor unge dame bemærkede derfor, da han var gået, dels på grund af dette og dels på grund af hans sværhed, at han ganske svarede til hendes forestilling om en hedensk tyrk.

"For mig er han en hedensk jøde," svarede fru Wix.

"Ja, jeg mener en person, der kommer øst fra," sagde Maisie.

"Ja, derfra må han jo komme," mente guvernanten, "han kommer fra City." Et øjeblik efter tilføjede hun, som om hun kendte alt om ham: "Han er en af dem, der rigtig er kommet i vejret, han skal være umådelig rig."

"Når hans fader dør?" spurgte barnet interesseret.

"Ih nej! Ikke ved arv; jeg mener, han har skaffet sig penge i massevis."

"Hvor mange tror du?" spurgte Maisie.

Fru Wix tænkte sig om og sagde så løseligt: "Mange millioner."

"Hundrede?" spurgte hendes forhørsdommer.

Fru Wix vidste ikke så nøje antallet, men der var nok af dem til for en tid ligesom at forjage skolestuens pengeknaphed, det var som en afglans af det varme, svære lys, hr. Perriam selv personlig udsendte. Det skyldtes naturligvis også hos ham den livsnydelse, som Maisie fra sine tidligste år havde været fortrolig med hos de voksne, og som var tegn på den veltilfredse

modnere alder med sin overstrømmende glæde. "Hvordan går det, frue? – Hvordan har du det, lille frøken?" sagde han leende til de to, der stod og stirrede på ham. "Hun har bragt mig herop, for at jeg selv skulle se – det er sandt, jeg ville ikke ubeset tage Dem for gode varer. Hun snakker altid om jer, men har aldrig villet forevise jer, og derfor udfordrede jeg hende i dag lige på stedet. Nå, I er ikke fantasifigurer, det tager jeg tilbage igen. Nej," vedblev den besøgende til Maisie, "det er du sandelig ikke, men du kunne have været det."

"Jeg har kedet ham med at snakke om dig, min egen pige. Jeg keder enhver med det," sagde Ida, "og jeg bemærkede, at han skulle selv få lov til at dømme, om du ikke var en rigtig stor, kær pige. Så nu kan han se, at du er et skrækkelig velvoksent pigebarn, og din stakkels moder må mindst være de tres – –." Og så smilede Hendes Nåde til hr. Perriam på den måde, hendes datter havde hørt beskrevet af de muntre herrer, der hos hendes fader ofte ønskede at have løjer med ham, som de sagde. Hendes manerer gav barnet et stærkere indtryk, end hun før havde fået, af den tiltrækning, som hendes fader altid i meget kraftige udtryk hævdede, at hun ikke besad spor af.

Men hr. Perriam så den selv, hvad der klart fremgik af den fine måde, han svarede på. "Jeg har aldrig sagt, at De ikke var vidunderlig, vel?" Og han appellerede med en fornøjelig tillid til skolestuens vidnesbyrd. Han følte øjensynligt også, at han burde sige noget om den, og gentog derfor, mens han uopmærksomt så sig om: "Så det er Deres lille opholdssted? Henrivende, henrivende, henrivende!" De to, der var blevet afbrudt i deres studier, klyngede sig til hinanden, som om de personlig var stillet til skue, men Ida kom deres forlegenhed til

hjælp, idet hun trak på sine høje skuldre. Hun sagde nu til hr. Perriam med et smil, der fik sin skønhed fra et pludseligt alvorligt udtryk: "Hvad i alverden skal en fattig kone gøre?"

Hr. Perriams smil blev mere og mere stillestående, jo længere han så sig omkring, og skolestuens beboere blev sig bevidst, at de egentlig var som dyr, der er udstillet i et menageri. "Henrivende, henrivende!" vedblev den besøgende, men så kom der en pludselig slutning på denne episode, idet Hendes Nåde sagde: "Nu har De set det." Derefter tilføjede hun et kort "Farvel", og i næste øjeblik var de på trapperne, og fru Wix og hendes kammerat stod i den åbne dør og så stumt på hinanden, indtil de igen kom til sig selv ved at høre de mange bekendte lyde nedefra.

Måske var det ejendommeligt, at Maisie herefter aldrig stillede et spørgsmål om hr. Perriam; og det var endnu mere ejendommeligt, at hun efter en uges forløb vidste alt, uden at have spurgt om det. Hvad hun ganske særligt vidste, og det havde hun lige fra fru Wix selv uden at have gjort noget for det, var, at sir Claude ville være meget misfornøjet med, at der kom en millionær i huset, når han gik ud og ind i værelserne ovenpå. Hvor lidt han ville synes om det, viste sig derved, at fru Wix's takt helt forsvandt, hun blev i stand til at opgive sin hengivenhed for Hendes Nåde og at ofre hende på det passendes alter. Hun havde mere end én gang ladet sig forlyde med, at hun for hendes skyld ville gøre sit bedste imod fru Beale, men over for sir Claude kunne hun intet gøre for hende. Det var en forbavsende mængde ting, Maisie vidste uden at have spurgt sig for, da hendes stedfader kom tilbage fra Paris og bragte hende et dejligt sæt akvarelfarver og tilbehør. Til fru

Wix havde han på grund af sin dårlige hukommelse taget en ny og mere elegant paraply med; hvad der blot ville have været til at le ad, hvis det ikke havde sat hende i en temmelig forlegenhed. Han havde helt glemt den første, der lå begravet i lige så mange omslag, som havde det været Faraos mumie, og som hun aldrig ville profanere i den grad, at hun blot kunne tænke på at bruge den. Maisie vidste nu frem for alt, at skønt hun nu stod på sir Claudes side i følge en stiltiende overenskomst, som hun kaldte det, så havde hun dog endnu ikke ytret et ord til ham om hr. Perriam.

Denne herre blev derfor til en interessant offentlig hemmelighed, fra hvis dybder guvernanten og hendes elev tilkastede hinanden betydningsfulde blikke fra den tid af, da deres ven var kommet tilbage til dem. De fik ham rigeligt tilbage, og det var klart, at omend han havde ment det nødvendigt at tage stilling imod den risiko alt for hovedkulds at blive bebyrdet med en andens barn, udsatte han sig da mere end ellers for, at det så ud, som om han ville vække forventninger.

Hvis det nu i det hele taget var blevet et spørgsmål om partier, ville der i hvert fald være en hel del beviser for, på hvilket enhver af dem stod. Maisie selv var selvfølgelig i en så vanskelig situation ikke på noget af dem, men det så ganske vist ud, som om sir Claude var hendes. Når nu fru Wix var på sir Claudes, Hendes Nåde på hr. Perriams, og denne vel på Hendes Nådes, var der blot fru Beale og hr. Farange tilbage at blive klar over. Fru Beale var tydeligt nok lige som sir Claude på Maisies, og hendes fader var, måtte man antage, på fru Beales. Her var der en lille tvetydighed, for at hr. Farange stod på fru Beales

side, syntes på en eller anden måde ikke at være det samme som, at han også stod på sin datters. Da denne unge dame tænkte over det, lignede det meget en "bytten gårde", og hun kunne ikke lade være med at undres over, om der, når partierne endelig blev klare, ville finde en faren frem og tilbage sted, mens man skiftede plads. Hun følte, at hun stod over for urobringende forandringer. Var det ikke allerede et stormvarsel, at hendes moder og stedfader var på forskellige partier? Det var det vigtigste, der var sket i hjemmet. Fru Wix havde også fået et nyt udtryk. Ganske vist havde hun aldrig været, hvad man kunne kalde munter, men hendes alvor var nu til at tage og føle på. Det var, som om hun i sin nye kjole sad og begræd tabet af sin takt, hvad der næsten var blevet hende en lige så smertelig erindring som den stakkels Clara Matilda. "Det er hårdt for ham," sagde hun ofte til sin lille kammerat, og det var forbavsende, hvor ganske sikker Maisie var på, at hun deri kunne være enig med hende. Men hvor besværligt det end var, havde sir Claude aldrig før taget sig mere ud til sin fordel end nu, hvor han bar alt tappert og ædelmodigt uden at blive bitter, hvorfor fru Wix hundreder af gange fortalte, hvor det lettede hende. Til sidst bragte det ham mere og mere ind i skolestuen, for det var helt gået op for ham, at da han skulle anses for at have fordærvet det uskyldige barn, var det ikke mere end rimeligt, at han i det mindste også fik den fornøjelse, han kunne finde dér. Han kom aldrig ind i stuen uden at sige til dens beboere, at de var de rareste mennesker i verden; og hver gang han gjorde det, fik han dem til at sige "hr. Perriam", så tydeligt som det kunne ske gennem tætlukkede læber og ved at gøre store øjne. Han fik Maisie til at huske, hvad det var, han

havde sagt til fru Beale om, at han var en god barnepige, og han fik hende til at forråde mere om det, end hun havde tænkt sig, til fru Wix, idet hun engang sagde til ham, at ingen af hendes gode barnepiger havde røget så meget i barneværelset som han. Det havde ikke mere indflydelse på antallet af hans cigaretter, end hun havde ment, det skulle; han røg nemlig altid, samtidig med at han prædikede, at han ikke kunne holde tilværelsen ud, hvis han ikke kunne leve et rigtigt hjemmeliv.

Når alt kom til alt, førte han dog et sådant i skolestuen, og Maisie vidste, at han ofte sad der i timevis sent om aftenen, når hun var gået i seng, og talte med fru Wix om, hvordan han skulle møde sine vanskeligheder. Den hensynsfulde måde, han selv midt under dem alle vedblev at behandle denne ulykkelige kvinde på, viste, at han stadig var den fuldendt fine mand, og den gjorde genstanden for det salig, så selv hendes stolthed fik et let anstrøg af ængstelse. "Han støtter sig til mig. Det gør han!" var alt, hvad hun fra tid til anden sagde, og det forbavsede hende mere, end det egentlig morede hende, at hun engang senere fandt, at hun havde givet sin elev den idé, at hun talte om en støtten, der bogstaveligt skyldtes hendes person. Denne opdagelse fik hende til at udtrykke sig nøjagtigere, til at forklare barnet, idet hun så ud, som om hun virkelig sørgede over, at det var nødvendigt i den grad at nedlade sig til almindelige menneskers standpunkt, at hvad de talte om i de sene aftentimer, var spørgsmålet om, hvad han skulle gøre for rigtigt at få hold på livet. Det liv, hun ønskede, han rigtig skulle få hold på, var det offentlige; jeg skynder mig her at nævne, at "hun" her ikke betyder den, der var hans herskerinde, men kun slet og ret fru Wix. Hun omtalte ham med stor ømhed, men

samtidig altid på en ganske korrekt måde. "Han er en vidunderlig natur, men han kan ikke leve som liljerne; der er ikke noget i vejen med ham, men han må være optaget af en eller anden højere interesse." Mere end én gang havde hun bemærket, at hans sager var sørgeligt indviklede, men at de, øjensynligt Maisie og hun selv, måtte skaffe ham ind i Parlamentet. Barnet følte sig helt vigtig ved af hende at erfare, at dér var hans naturlige plads, men hun kunne ikke så godt som fru Wix dømme om hindringerne, da hun aldrig havde hørt om affærer, der ikke var indviklede. Engang i gamle dage havde fru Beale fortalt hende, at hendes egne var det, og med den friskhed, det gav hende at høre, at hun havde affærer, var hun slet ikke blevet overvældet af det. Det var sandt og måske lidt foruroligende, at hun aldrig siden efter havde hørt noget om det. Men udsigten til en dag at få sir Claude valgt var henrivende, navnlig da fru Wix engang gik så vidt at bemærke, som en frugt af flere midnatssamtaler, at hun virkelig mente, det var alt, der behøvedes for at frelse ham. Det slog nu hendes elev, som om fru Wix efterlignede moderen, der, når hun talte, pludselig kunne springe et helt andet sted hen. Barnet stod med stirrende øjne, som så det på en kængurus spring.

"Frelse ham, fra hvad?"

Fru Wix tøvede lidt, så forsvandt hun endnu længere ud i det fjerne. "Ih, naturligvis fra den største elendighed."

12

Hun havde ikke med det samme fortolket sin ildevarslende tale, men hendes veninde kunne snart forstå den i lyset af de mærkelige begivenheder, der indtraf. Og de dage forstærkede sandelig Maisies iagttagelsesevne og ligeledes hendes evne til selv at danne sig en opfattelse af sagernes stilling, en evne, som hun nu fik mere end brug nok for. Hertil hjalp også en følelse, der i sig selv var alt andet end behagelig, nemlig en stærkt forøget følelse af den uro, som mest havde ligget hende på hjerte. Det havde ikke været nødvendigt at fortælle hende, som fru Wix gjorde morgenen efter, at hun havde åbenbaret sir Claudes fare, at hendes moder mere og mere ønskede at vide, hvorfor hendes fader for fanden ikke også sendte bud efter hende; hun havde længe gået og ventet på, at hendes moders nysgerrighed i den retning ville give sig et voldsomt udslag. Maisie kunne imødekomme dette ønske, for så vidt det kunne kaldes at imødekomme det, at hun var i stand til at svare med de ord, der ligefrem var inspirerede, at hendes fader ville se sig hængt, før han igen ville lade sig sin datter pånøde. Hun forstod derfor, at nu var timen dér, den, som længe glimtvis havde foruroliget hende, hvor, for at bruge fru Beales udtryk, hun med to fædre, to mødre og to hjem, i alt seks, til at beskytte sig, ikke vidste, hvor hun skulle gå hen. Den ængstelse, hun følte, blev ikke formindsket ved pludselig at se fru Wix kridhvid af rædsel, hvad der endvidere lod Maisie forstå, at konen var endnu mere forfærdet for sin egen end for sin elevs skyld. Det var ikke sandsynligt, at en guvernante med kun én bluse skulle

have hverken to fædre eller to mødre; og når det nu så ud til, at Maisie ville komme på gaden til trods for alle disse hjælpekilder, hvor i al verden kunne man så tænke sig, at den stakkels fru Wix skulle komme hen? Det lod til, at hun og Ida havde haft et ordentligt sammenstød, der både begyndte og endte med en kraftig opfordring til på stedet at "skrubbe af". Dette tegn på, hvad hun havde gået og været bange for, var pludseligt og til gavns kommet over hende. De to bekendte for hinanden, at det var, hvad de længe havde ventet, men fru Wix var bedre stillet end Maisie, for hun havde en forsvarsplan, som hun imidlertid ikke ville udtale sig om, før den var helt rede, men i mellemtiden var hendes stilling i skolestuen urokkelig, som hun skyndte sig med at meddele Maisie. Hun kunne kun smides ud med magt, hun ville måske gå, hvis politiet satte hende ud, men hun ville ikke gå, blot fordi hun blev mishandlet. Det ville være at spille alt i hænderne på Hendes Nåde, og der skulle endnu mere til for at få hende til at forlade sin kære, lille pige. Hendes Nåde havde overfaldet hende med ualmindelig voldsomhed, hvad der var et af de mange tegn på, "hvor spændte forholdene var blevet" mellem dem alle, men navnlig mellem de to, sagde fru Wix. Men hvor spændte de var, vidste kun Gud.

Hendes beskrivelse af denne krisis fik barnet til eftertænksomt at sige: "hvilke to? Fader og moder?"

"Ih, nej! Jeg mener mellem din moder og ham."

Maisie så, at her var en lejlighed til at vise sig velbevandret, og sagde: "Hvem? Hr. Perriam?"

Hun fik fru Wix til at rødme, så forskrækket blev hun. "Jeg må rigtignok sige, at hvad du ikke ved, er det ikke værd at bryde

sig om. Men siden jeg nu må svare dig, hvem kan så for resten tro, at det kan gå for evigt med denne hr. Perriam? For øvrigt mente jeg den kære sir Claude."

Maisie erkendte sin fejltagelse, men følte sig ikke skamfuld. "Jaså, men er det hr. Perriam, at han er vred på?"

Fru Wix svarede tøvende: "Han siger, at det er han ikke."

"Ikke vred? Har han sagt det til dig?"

Fru Wix så skarpt på hende: "Ikke på *ham*."

"Så er det vel på en anden?"

Fru Wix så endnu skarpere på hende. "På en anden?"

"Lord Eric?" spurgte barnet øjeblikkeligt.

Det blev pludselig for meget for guvernanten, og hun kastede sig for den millionte gang om halsen på Maisie, idet hun sagde: "Å, din lille, ulykkelige pige, hvorfor skal vi dog drøfte deres skrækkelige navne?" Det tog kun hendes elev et øjeblik at føle, hvor urolig hun var, og da Maisie således kom i intim berøring med hendes skælvende rædsel, lå de to et øjeblik senere hulkende i hinandens arme. Så faldt fru Wix helt sammen, og demoraliseret som aldrig før lod hun sit sårede sind og sin vrede få frit løb. Det, der særlig gjorde hende bitter, var, at Ida havde kaldt hende falsk, havde anklaget hende for hykleri og tvetungethed, havde spottet over hendes spioneren og sladder, hendes løgne og ydmyge underdanighed over for sir Claude. "Mig, mig," klagede den stakkels kone, "som har set, hvad jeg har set, og har fundet mig i alt, bare for at dække hende, for at gøre alt let og bekvemt for hende. Har jeg været en hykler, er det sandelig på en anden måde. Jeg har over for ham og hende, over for mig selv og dig, ja, over for enhver ladet, som om jeg intet

så. Det er, hvad jeg har fortjent for at have tiet stille til sådanne skrækkelige gerninger."

Hendes elev undlod at spørge alt for indgående om, hvad for skrækkelige gerninger det var, ja, hun viste endda ikke så få tegn på, at hun meget godt kunne tage dem for givne. Derved kom vore to søfarende på dette oprørte hav til at føle sig endnu mere om bord i den samme båd, så at Maisie kunne sidde stille og vente, idet hun vidste, at hendes kammerat havde nogle gode ideer.

Morgenen efter kom sir Claude ind til te, og så kom ideerne frem. Det var forbavsende, hvordan barnets nærværelse fik dem til at vise sig i al deres fylde. Den vigtigste var overraskende, men barnet glædede sig over det mod, hendes guvernante håndterede den med. Den bestod kort sagt i det forslag, at ligegyldigt hvornår eller hvordan de ville flygte, skulle sir Claude dele deres tilflugtssted med dem. Da han med hele sin varme natur protesterede mod en sådan udvandring, spurgte hun, hvad der ellers var at gøre, når Hendes Nåde ikke ville lade dem få mere mad?

"Gid maden sad på Bloksbjerg, min gode kone!" udbrød deres henrivende ven. "Lad mig bare om fødemidlerne, jeg skal nok sørge for dem."

Fru Wix sagde tøvende: "Det var netop, fordi jeg vidste, at De med glæde ville gøre det, at jeg stillede Dem det spørgsmål. Der er kun én måde at tage sig af os, der er den allerbedste, nemlig at tage med os."

Fru Wix's måde stod for Maisie som et strålende billede, og hun gentog: "Tag med os, å, tag med os!" mens hun henrykt foldede hænderne.

Sir Claudes blik gled fra hans steddatter tilbage til hendes guvernante. "Mener De at forlade dette hus og opslå min bolig sammen med jer?"

"Det er, hvad De bør gøre, hvis De føler, som De har fortalt mig, De gør." Fru Wix, der nu følte sig understøttet og båret oppe, var aldeles klar og sikker.

Sir Claude så ud, som om han prøvede at erindre, hvad han havde fortalt hende, og så gik der et lys op for ham, der som altid fik hans ansigt til at se mere fornøjeligt ud. "Det er altså Deres plan, at jeg skal tage et hus for Dem?"

"Ja, for dette stakkels hjemløse barn. Når vi bare får tag over hovedet, er det nok, men for Dem selv må det naturligvis være noget virkelig godt."

Sir Claudes øjne søgte Maisies, temmelig prøvende syntes hun, og i hans sind var der en nuance, som syntes at vise hende, – skønt hun godt vidste, at den intet sagde for fru Wix – at omtalte lejlighed stod for ham som temmelig stor. I næste sekund lo han imidlertid muntert nok og sagde: "Min kære kone, De gør virkelig alt for meget ud af det lidt, jeg behøver." Fru Wix havde engang sagt til sin unge ven, at når sir Claude kaldte hende "min kære kone," kunne han gøre med hende, hvad han ville; og Maisie følte en vis interesse for, hvad han nu ville gøre. Men han gjorde kun den bemærkning til hende: "Deres plan tiltaler mig uendeligt; men De forstår, at jeg må tænke over, hvad stilling jeg vil komme i, når jeg forlader min kone," en bemærkning, hvis betydning Maisie selv godt følte.

Fru Wix svarede: "De må også huske, at hvis De ikke passer på, vil Hendes Nåde ikke give Dem tid til at tænke Dem om. Hendes Nåde vil forlade Dem."

"Ja, min gode ven, jeg passer sandelig på," svarede den unge mand, mens Maisie tog noget mere smørrebrød. "Ja, sker der noget sådant, må jeg på en eller anden måde tage stilling, men jeg håber af hele mit hjerte, at det ikke vil ske. Og," vedblev han til sin steddatter, "jeg må give dig en undskyldning, fordi jeg kan tænke på at tale om den slags ting her lige for dine skarpe øjne. Men sagen er, at jeg den halve tid glemmer, at Ida er din helgen af en moder."

"Det gør jeg med," sagde Maisie for at vise ham endnu mere, at han havde ret.

Nu tog hendes beskytterinde hende igen: "Du lille, ensomme, dejlige pige!" og under resten af samtalen sad hun på fru Wix's skød, tæt omslynget af hendes arme; og mens hun sad dér, så sir Claude med sin tekop tankefuldt ned på dem, der sad lige over for ham. Maisie følte, at hvor meget de end krøb sammen, udgjorde de dog et temmelig solidt billede, en slags vægtig fremstilling i løse træk af, hvad fru Wix ville have ham til at gøre. Hun forstod, at omtalte kone ikke gjorde sagen bedre, da hun et øjeblik efter tilføjede: "Vi drømmer naturligvis ikke om et helt hus. En hvilken som helst lejlighed, hvor uanselig den end monne være, ville sandelig være velsignet."

"Men det måtte være en, der havde plads til os alle," sagde sir Claude.

"Ja, naturligvis," bemærkede fru Wix, "hovedsagen er jo netop, at vi er sammen. Mens De venter på, at Hendes Nåde skal gøre et eller andet skridt, før De vil handle, bliver vor stilling her et rent uføre. De ved ikke, hvad jeg måtte bære i går fra hende for Deres skyld – og for vor stakkels lille piges; men det var, hvad jeg ikke vil love Dem oftere at udsætte mig for.

Hun har i afskyelige udtryk givet mig min afsked – ja, hun har forbudt pigerne at sørge for mig."

"Å, de stakkels piger er der ikke noget i vejen med," råbte sir Claude ivrigt.

"De er ganske vist bedre end deres frue. Det er dog for galt, at jeg sidder her og må sige om Deres hustru, sir Claude, og om Maisies egen moder, at hun står under en tjenestepige; men at jeg er blevet forledt til at gøre den slags bemærkninger, er én grund mere til, at vi må bort herfra. Jeg bliver, til man tager mig ved skuldrene og smider mig ud, men det kan ske når som helst. De må derfor tillade mig at gentage, at hvad der meget vel kan ske, er, at hun vil stikke af for at blive fri for os."

"Ja, bare hun ville!" sagde sir Claude leende, "så ville det først rigtig blive godt for os."

"Det må De ikke sige, det må De ikke!" sagde fru Wix indtrængende. "De må ikke nævne noget så galt. De ved, hvad jeg mener, vi må alle sammen holde os til, hvad der er ret. De må ikke blive et umoralsk menneske."

Sir Claude, der var blevet alvorligere, satte sin tekop fra sig og sad tankefuld og legede med sit overskæg. "Vil så ikke enhver sige, at jeg er en forskrækkelig fyr, hvis jeg forlader huset, før – før hun er stukket af? Det vil hedde sig, at hun er stukket af, fordi jeg gjorde det."

Maisie kunne forstå betydningen af denne tankegang, men den standsede ikke fru Wix. "Hvad grund er der for Dem til at bryde Dem om det, når De har handlet fra et så ophøjet standpunkt? Tænk også på, hvor skønt det er," sagde den gode kone indtrængende.

"At stikke af med Dem?" fo'r det ud af sir Claude.

Hun smilede svagt, ja, rødmede let. "Langt fra at være Dem til skade, vil det blive til Deres eget bedste. Hvis De, sir Claude, vil høre på mig, bliver det til Deres frelse."

"Frelse, fra hvad?"

Ved dette spørgsmål ventede Maisie med fornyet spænding på et svar, som ville gøre sagen klarere, end deres kammerat hidtil havde gjort den. Men tværtimod var fru Wix's svar blot mere mystisk: "Å, De ved godt fra hvad!"

"Mener De fra en anden kvinde?"

"Ja – fra en gennemslet!"

Barnet kunne se, at sir Claude i hvert fald ikke følte sig uklar, ja, et forstående smil viste sig på ny i hans øjne. Han rettede dem med en vis uro imod Maisie, og så var der noget i det blik, som mødte hans, der fik ham til spøgefuldt at tage hende under hagen. Derefter vendte han sig først med de ord til fru Wix: "De tror, jeg er meget værre, end jeg er."

"Var det sandt," svarede hun, "ville jeg ikke så indtrængende opfordre Dem til det. Det gør jeg for alt det godes skyld, der er i Dem, – og så alvorligt jeg formår. Vi kan hjælpe hinanden. Jeg har ikke nødig at sige, hvad De vil gøre for vor unge ven her. Det vil jeg ikke engang tale om. Hvad jeg derimod vil tale om, er, hvad De vil opnå ved en sådan lejlighed til at tage fat; forstår De? Tag os – tag hende! Gør det til Deres pligt at sørge for hende. Lev for hende, hun vil lønne Dem tusinde gange."

Under denne indstændige opfordring betragtede Maisie fru Wix, dels på grund af, at hjertet sad hende i halsen, så benovet var hun, og hun følte en vis modvilje imod, at det skulle se ud, som om hun selv ville betone dette spørgsmål; og dels på grund af, at hun måtte gøre det. For aldrig havde fru Wix optrådt med

en sådan sikkerhed og dristighed, ikke engang den dag, da hun kom til fru Beale for at bringe meddelelsen om moderens giftermål. Den dag havde fru Beale overgået hende i værdighed; men ingen kunne nu have overgået hende. Det var i det øjeblik virkelig en tilfredsstillelse for hendes elev, at det lod til, at der endnu var flere overraskelser i vente. Hvad der holdt barnet oppe, var dets stærkt udviklede iagttagelsesevne, og at hun lige fra først af var blevet vænnet til at betragte sig selv som et diskussionsemne. Og i den voldsomhed, diskussionen blev ført med, – hun havde engang set et glimt af en fodboldkamp – fik hun erstatning for den ejendommelige passive stilling, hun måtte indtage. For hende så det ofte ud, som om hun på en særegen måde kunne se sin livshistorie udefra, nemlig, som hvis hun kun kunne deltage i det virkelige liv ved at presse sit ansigt imod en glasrude. Hun følte, at hendes stilling nu virkelig var med ansigtet trykket imod ruden, mens hun ventede på resultatet af fru Wix's veltalenhed. Men sir Claude lod hende ikke længe blive i en så lidet yndefuld stilling. Han satte sig med åbne arme, som den dag han hentede hende hos hendes fader, og mens han holdt hende fast, sad han og så venligt ned på hende, idet han dog temmelig stærkt rødmede over, hvad der var blevet sagt; hvorpå han bemærkede: "Den kære fru Wix er udmærket, men hun gør for stort et nummer ud af det. Jeg mener, at sagen, når alt kommer til alt, hverken er så dårlig eller slet så enkel. Men i hendes nærværelse giver jeg dig mit ord, og i din nærværelse giver jeg det til hende: Jeg vil aldrig, aldrig svigte jer. Kan du høre det, gamle kammerat, og er du med? Jeg skal nok holde med dig igennem tykt og tyndt."

Maisie forstod det – og hele hendes lille legeme skælvede; og da han for at give sine ord større eftertryk drog hende tættere ind til sig, skjulte hun sit hoved mod hans skulder og græd stille og uden smerte. Mens hun sad således, opdagede hun, at han ligeledes åndede tungt, og deraf forstod hun, at han også til hendes henrykkelse græd stille. Kort efter hørte hun fru Wix hulke højt; hun var den eneste, der gjorde støj.

Det skulle have været den eneste gang, hvor hun sådan gav sine følelser luft, men et par dage senere indrømmede hun i en samtale med sin elev, at hendes forhold til Ida ligefrem var uudholdeligt. Der var dog endnu intet forsøg gjort på med vold at jage hende på porten; og hun anerkendte, at sir Claude, der nu, bestemt som aldrig før, havde taget sit standpunkt, lidenskabeligt havde sat sin vilje igennem. Da Maisie huskede, at han havde fortalt hende, at han var bange for Hendes Nåde – og hun huskede det uden at se ned på ham, – tog den lille pige denne beslutsomme gerning som et tegn på, hvad han var rede til at gøre, efter den pagt, de alle havde beseglet med deres tårer. Fru Wix talte til hende om det pengeoffer, hun havde skaffet sig den ringe sikkerhed med, hun nød, og som, selv om det var hende en betryggelse imod ligefrem vold, dog ikke sikrede hende imod personlig forfølgelse. Hvor kunne Hendes Nåde ikke hver time på dagen finde på en eller anden nederdrægtig måde til at ydmyge hende eller træde på hende? Der var lønnen for et helt kvartal, som hun ikke havde fået, men selv Maisie kunne forstå, at det var et fint navn for en ren ubetydelighed, og hun fik den aldrig, så længe hun levede; men Gud ske lov, Hendes Nåde kom dog lidt i hendes magt, når hun tav stille med det. Da han nu gjorde så meget andet, kunne hun

aldrig finde på at være så taktløs at bede sir Claude om den. Til fortæring i skolestuen havde han sendt dem en stor kage med sukkerglasur på, et henrivende bjerg med mange geologiske lag af forskelligt syltetøj, som ville være nok selv for en belejring på flere dage, når de sparede på den. Men det var ikke desto mindre klart for fru Wix, at hans forhold blev mere og mere indviklede, og hendes medspiser så derfor, eftersom hun hørte om det, med glæde tilbage til det udtryk, hun havde set på hans ansigt, da han hørte om den plan, at han skulle danne et nyt hjem. Maisie følte, at selv om deres underhold hang i en tråd, måtte de dog opføre sig med den fineste takt. Det, han foretog sig, var jo kun uopholdeligt at handle efter de tilskyndelser, han fik af sin ældre veninde, så godt hans vanskeligheder tillod ham det. Det var i maj måned – og en vidunderlig maj, der var dejlig som et pludseligt ophør af en storm, der havde holdt én vågen – at han med forøget iver gik ud med sin steddatter, og de vandrede rundt i den store by for at finde, hvad fru Wix kaldte belærende fornøjelser.

De kørte ovenpå omnibusserne; de gik i forstædernes parker og tog til kricketkampe, hvor Maisie faldt i søvn; de prøvede hundrede steder for at finde det bedste sted at drikke te. Dette var den ligefremme måde, han optog fru Wix's beundringsværdige tanke på: at han skulle lade den lille pige, som han havde påtaget sig at sørge for, være hans livsopgave. Uden at vide hvorfor, gik de ind i butikker, som de bagefter var enige om, var alt for store for de småting, de ville se på. Det var netop i disse timer, at fru Wix, der var alene hjemme, og som for dem kun var genstand for et par beklagende bemærkninger, når de tog deres handsker af for at nyde en eller anden

forfriskning, var, som hun sidenhen fortalte, mest udsat for de overfald, Hendes Nåde efterhånden var blevet en sand mester i at udføre. Hun gentog atter og atter, at hun ikke ville have været så ked af det, hvis det ikke havde været andet end, at der blev gjort nar ad hendes "dannelse", eller at man frakendte hende kundskaber i noget som helst fag; når hun blot ikke gang på gang måtte høre på, at hun blev skældt ud for den nedrigste kvinde på jorden. Der var på den tid ingen, der ville lade, som om det ikke var rart, at Hendes Nåde havde for vane at rejse fra London hver lørdag og komme senere og senere tilbage i ugen efter. Det var næsten en helt offentlig hemmelighed, at hun anså det for tåbeligt komediespil og en direkte uforskammethed mod hende selv, at hendes mand ville blive tilbage og tage sig af et barn, der jo var sørget så godt for. Sir Claude lod Maisie forstå, at var der en slags mænd, Hendes Nåde foragtede, var det dem, der ville trisse rundt i byen om søndagen, og han fortalte hende også, hvor ofte hun havde sagt til ham, at havde han blot den mindste smule ben i næsen, ville han skamme sig ved at være som en tjener for hr. Faranges datter. Hendes Nåde hævdede, at han var en kujon og var bange for sin forgænger, ellers måtte han jo se, at det ligefrem var hans pligt at beskytte sin kone mod at blive et offer for denne persons utilslørede forsøg på at bedrage hende. Og det, hun benævnede således, var, at han lod hende ene om hele denne utålelige byrde. "Ja, endda når jeg selv betaler for dig," sagde sir Claude til sin unge veninde, "beskylder hun mig så meget des mere for at være en spytslikker og underdanig lakaj." De vidste begge, at fru Wix af sig selv var kommet til den overbevisning, at Idas ugentlige udflugter var som prøveballoner for en mere

langvarig udebliven. Kom hun nu tilbage senere og senere for hver uge, ville den uge sikkert komme, da hun slet ikke ville komme hjem igen. Hvis de blot kunne holde ud længe nok, ville det hyggelige, lille hjem, med sir Claude som husfader, af sig selv blive til virkelighed.

13

Den samme betydning kunne man også lægge i en bemærkning, hendes stedfader kom med, da vore to omflakkende mennesker havde søgt tilflugt i Nationalgalleriet en dag, da det regnede, så gaderne var et søle, og man jo desuden ikke godt kunne tale sammen, hver under sin paraply. Maisie sad ved siden af ham og så temmelig ligegyldigt på et værelse fuldt af malerier, som han til hendes uforstående forbavselse med et træt suk havde kaldt "dum overtro". Der var billeder med gyldne pletter, væld af purpur, stive helgener og hårdt udførte engle, grimme madonnaer og endnu grimmere børn, besynderlige bønner og knæfald; hun antog derfor først, at han havde ment sine ord som en protest mod al helgendyrkelse. Og det så meget mere som han i den sidste tid ofte var gået med dem til morgengudstjeneste i en kirke, som fru Wix havde valgt, og hvor der ikke var noget af den slags. Dér var der ingen glorier om hoveder, men kun rækker af damehatte, man kunne se på for at få tiden til at gå under den lange prædiken, og han var, som hendes guvernante altid bemærkede bagefter, yderst opmærksom. Det viste sig imidlertid, at hans bemærkning kun havde sigtet til den kunstlede beundring for den slags latterlige malerier. Og Maisie fandt sig i denne rettelse ligeså eftergivende som i enhver anden sag overfor ham. Vi behøver her ikke at beskæftige os med, hvad vending deres samtale tog; at de gav sig til at tale om skolestuen, der var malet gråt i gråt, og den ensomme fru Wix, skyldtes ganske sikkert, at deres interesse

for, hvad de havde for øje, var blevet svækket. Maisie udtalte på sin måde den sandhed, at hun aldrig kom hjem, uden at hun ventede at finde sine studiers tempel tomt og dets stakkels præstinde jaget på porten. Heri lå en fuldstændig forståelse af hendes fare, og det var som svar på dette, at han beroligede hende på den måde, vi allerede lige har berørt, samtidig med at han åbenbart anerkendte, hvorfra faren truede, idet han sagde: "Vær du blot ganske rolig, jeg har gjort op med hende." Da han så, at barnet ikke straks kunne følge med, forstod han, at han måtte udtale sig tydeligere og tilføjede: "Jeg mener, at din moder lader mig gøre, hvad jeg vil, når jeg lader hende gøre, hvad hun vil."

"Og nu gør du, hvad du gerne vil?"

"Ja, det kan De stole på, frøken Farange!"

Frøken Farange grundede lidt: "Men hun da? Gør hun det også?"

"Ja, og det grundigt."

Hun tænkte sig lidt om og sagde så: "Hvad vil det sige?"

"Det vil jeg ikke fortælle dig for alt i verden."

Hun så på en udtæret madonna, og et smil kom langsomt frem på hendes ansigt, da hun sagde: "Jeg er ligeglad, så længe du vil lade hende gøre det."

"Dit lille uhyre!" sagde sir Claude og rejste sig.

En anden dag, da de var på et andet sted, nemlig i Baker Street, hvor hun i et sultent øjeblik sammen med ham havde sat sig til te med boller, spurgte han uden forbindelse med, hvad de ellers havde talt om: "Hør, hvad tror du, din fader ville sige til det?"

Det var ikke nødvendigt for Maisie at tænke sig meget om eller at søge oplysninger i hans muntre blik. "Om du virkelig rejste med os? Han ville beklage sig højlydt."

Hendes udtryk morede ham øjensynligt: "Nå, jeg er ikke bange for en klage."

"Han ville tale til alle og enhver om det," sagde Maisie.

"Ja, det ville jeg da heller ikke bryde mig om."

"Naturligvis ikke," svarede barnet skyndsomt. "Du har fortalt mig, at du ikke er bange for ham."

"Spørgsmålet er blot, om du er det?" sagde sir Claude.

Maisie tænkte sig først rigtig om og svarede så uden vaklen:

"Nej, ikke for fader."

"Men for andre?"

"Ja vist, for mange mennesker."

"Naturligvis først og fremmest for din moder."

"Ih, naturligvis, mere for moder end for – end for –"

"End for hvad?" spurgte sir Claude, da hun tøvede for at finde en sammenligning.

Hun tænkte på alt, hvad man kunne blive bange for, og sagde til sidst: "End for en vild elefant! – Men du er jo også bange for hende," mindede hun ham om, mens han sad og lo.

"Ja, det er jeg rigtignok."

"Hvorfor giftede du dig så med hende?" sagde hun tankefuldt.

"Just fordi jeg var bange."

"Også mens hun elskede dig?"

"Det gjorde hende mere frygtindgydende."

Selv om hendes ven syntes, det var morsomt, lod det Maisie se ned i et dyb af alvor, og hun spurgte: "Mere frygtindgydende,

end hun er nu?"

"Ja–ah, men på en anden måde. Men frygt er uheldigvis noget meget stort, og der er mange slags."

Det kunne hun så godt forstå. "Så tror jeg, at jeg har dem alle."

"Du?" fo'r det ud af hendes ven. "Vrøvl! Du er en rigtig rask pige."

"Jeg er skrækkelig bange for fru Beale," sagde Maisie.

Han trak sine glatte øjenbryn i vejret og sagde: "Den henrivende kvinde?"

"Ja," svarede hun, "du kan ikke forstå det, fordi du ikke er i samme stilling som jeg."

Hun ville have fortsat med et forklarende "men", da han tværs over bordet lagde sin hånd på hendes arm og bekendte: "Ja, jeg kan forstå det, for jeg er i den samme stilling."

"Ja, men hun holder af dig," kom Maisie ivrigt med.

Nu rødmede sir Claude virkelig. "Ja, det har netop noget med det at gøre."

Maisie var igen forbavset og sagde: "Hvordan kan der være nogen forbindelse mellem at være godt lidt og så at være bange?"

"Jo, det er der, når det går så vidt, at det bliver tilbedelse."

"Hvorfor er du så ikke bange for mig?"

"Fordi det er gået så vidt over for dig." Han holdt stadig hånden på hendes arm. "Ja, hvad der forhindrer det, er, at du er det blideste væsen på jorden. Desuden – –," fortsatte han, men standsede så.

"Desuden?"

"Jeg ville være bange for dig, hvis du var ældre – ja, dér kan du se, du får mig allerede til at vrøvle," tilføjede den unge mand. "Men spørgsmålet er jo, om din fader også er bange for fru Beale?"

"Det tror jeg ikke, og han er dog forelsket i hende," sagde Maisie eftertænksomt.

"Nej, det er han sandelig ikke." Da hans ledsager så på ham med store øjne, gik det åbenbart op for sir Claude, at han måtte se at lade sin meddelelse falde i tråd med, hvad hun erindrede. "Nej, nu er der ikke noget af den slags."

Men Maisie blev blot endnu mere forbavset og sagde: "De har altså forandret sig?"

"Som din moder og jeg."

Hun forstod ikke, hvordan han kunne vide det. "Du har altså besøgt hende igen?"

Han gjorde indsigelser. "Nej, hun har skrevet til mig," føjede han straks til. "Hun er heller ikke bange for din fader, det er der ingen, der er, når det kommer til stykket." Så fortsatte han: "Hun ville være aldeles lige glad, om hr. Farange skulle finde på at lave spektakel." Maisie, der havde sin forældrekærlighed for svagt udviklet til at tage sig denne mangel på agtelse for den ene af hendes forældre nær, var imens beskæftiget med at udfinde den uklare forbindelse, der var mellem fru Beales mod og, for fru Wix's og hendes vedkommende, en pæn bolig sammen med deres ven.

"Mener du på grund af dig, mig og fru Wix? Hvorfor skulle hun bryde sig om det? Det ville ikke gøre hende noget."

Sir Claude, der sad med strakte ben og den ene hånd i bukselommen, slog med hovedet og sagde med en latter, der for

Maisie tydeligt syntes farvet af et suk: "Du er dejlig, kære steddatter. Nu må vi betale, du har spist fem boller."

"Hvor tør du vove det?" spurgte Maisie rødmende, mens en ung dame, der var kommet over til deres bord, så på det: "Jeg har kun spist tre."

Kort tid efter så fru Wix så dårlig ud, at man måtte være bange for, at Hendes Nåde havde givet hende en særlig slet behandling. Maisie spurgte, om der var sket noget ud over det sædvanlige. Derpå svarede den stakkels kone forfærdelig mørkt: "Han har aflagt besøg hos fru Beale."

"Sir Claude?" Barnet huskede, hvad han havde sagt: "Nej, jeg har ikke besøgt hende."

"Undskyld, men jeg ved det sikkert." Fru Wix var lige så bestemt som forfærdet.

Maisie vovede alligevel at udfordre hende: "Lad mig vide, hvordan du har opdaget det."

Hun stammede lidt i det. "Fra hende selv, jeg har besøgt hende." Da Maisie øjensynlig blev forbavset over dette, sagde hun: "Jeg gik derhen i går, mens du var ude med ham. Han har besøgt hende flere gange."

Maisie forstod ikke rigtig, hvorfor fru Wix skulle være aldeles lamslået over det, men hendes almindelige kundskab om, hvordan man kunne begå forskellige ting og dog være vred over det, hjalp altid til at formindske spændingen over for det specielle mysterium. "Der må være en fejltagelse; han siger, at det har han ikke."

Fru Wix blev blegere, som om det gav hende endnu større årsag til uro. "Han siger det? Han nægter, at han har besøgt hende?"

"Det sagde han til mig for tre dage siden. Måske tager hun fejl," svarede Maisie.

"Mener du, at det kan være, hun lyver? Ja, jeg er sikker på, hun gør det, når det passer hende. Men jeg kan se, når folk lyver, og hvad jeg holder af hos dig, er, at det gør du aldrig. Fru Beale gjorde det heller ikke i går, han *har* besøgt hende."

Maisie tav et øjeblik stille og gentog så: "Han siger Nej, måske –, måske –" Og hun tav.

"Mener du, at han måske lyver?"

"Nej, sandelig ikke!" råbte Maisie.

Fru Wix lod imidlertid sin bitterhed løbe af med sig. "Det gør han! Jo, han gør, og det er netop det værste ved det hele. De vil tage dig, de vil tage dig, og hvad i al verden skal der så blive af mig?" Hun knugede Maisie ind til sig og græd med hende over det uundgåelige, hvad der naturligvis fik barnets egne tårer til at flyde. Men Maisie kunne ikke have sagt, om hun græd, fordi hun tænkte på, at de skulle skilles, eller om det var over sir Claudes løgn.

Med hensyn til denne hans afvigelse fra sandheden blev de enige om, at de ikke var i en stilling, så de kunne bebrejde ham den. Fru Wix var bange for at gøre noget, der kunne gøre ham "værre", og Maisie var så meget bag kulisserne, at hun kunne begribe, at hans hensigt med at tale, som han havde gjort, kun var at skåne fru Beale. Det var ret efter hendes hjerte at forestille sig ham som skånsom; og hun lod ham ikke vide, at de to damer havde forrådt ham, hvad hun aldrig ville kunne gøre.

Det var ikke nødvendigt for hende længe at bevare sin hemmelighed, for den næste dag, da de var ude sammen, sagde han pludselig om noget, han først havde foreslået: "Nej. Det vil

vi ikke gøre. Vi gør noget andet." Han kaldte næsten lige ved deres dør på en droske, hjalp hende ind i den og gav kusken en adresse, som hun ikke kunne høre. Da han havde sat sig ved siden af hende, spurgte hun, hvor de skulle hen, men han svarede kun: "Det får du nok at vide, mit kære barn." Mens hun lagde mærke til vejen og ikke rigtig kunne begribe det, så hun, at de kom op ad imod Regent's Park; men hun kunne stadig ikke forstå, hvorfor han gjorde en hemmelighed ud af det. Og først da de efter at have kørt igennem en smuk port standsede ved et pænt, hvidt hus, hvorfra hun syntes, man måtte have en dejlig udsigt, greb hun fat i ham og udbrød forbavset: "Jeg får fader at se?"

Han så på hende med et venligt smil. "Nej, sandsynligvis ikke; jeg har ikke bragt dig herhen af den grund."

"Hvis hus er det så?"

"Det er din faders. De er flyttet herhen." Hun så sig om. Hun havde kendt hr. Farange i en fire-fem huse, så det var der ikke noget forbavsende i, uden for så vidt dette var den pæneste bolig, han hidtil havde haft. "Men jeg får fru Beale at se?"

"Jeg har taget dig med for at besøge hende."

Helt bleg stirrede hun på ham og holdt ham med sin hånd på hans arm tilbage i drosken, skønt den var standset: "Mener du for at lade mig blive her?"

Han tøvede lidt og sagde: "Jeg ved ikke, om du kan blive, det må vi undersøge."

"Men kan jeg det, får jeg fader at se?"

"Ja, naturligvis, en eller anden gang, men er det så forfærdeligt?"

Maisie så ud over drosken, så et øjeblik på den grønne Regent's Park og følte, idet hun rødmede helt op til hårrødderne, en mere moden følelse end nogen, hun før havde haft, som en varm bølge vælde ind over sig. Det var en uventet skamfølelse over, at hun til en så fin herre som sir Claude måtte stille en så nær slægtning som hr. Farange i et mindre gunstigt lys. Hun erindrede imidlertid, at hendes ven havde sagt, at der var egentlig ingen, som var bange for hendes fader, og hun vendte sig derfor til ham og sagde, idet hun slog med hovedet: "Ja, ham skal jeg nok klare."

Sir Claude smilede, men hun lagde mærke til, at den voldsomhed, hvormed hun lige havde skiftet farve, havde fået ham til at rødme lidt skyldbetynget og forlegen. Det var, som om han havde fået det første glimt at se af hendes ansvarsfølelse. Ingen af dem rørte sig for at stige ud af drosken, og et øjeblik efter sagde han: "Se, hvis du hellere vil, går vi slet ikke derind."

"Men jeg vil gerne besøge fru Beale," mumlede barnet.

"Men om hun nu bestemmer sig til at beholde dig, så må du blive her, kan du nok forstå."

Maisie smagte på det: "Lige med det samme? Skal jeg opgive dig?"

"Ja, det ved jeg ikke rigtig – om du skal opgive mig."

"Jeg mener, som jeg måtte opgive fru Beale, da jeg sidste gang tog til moder. Jeg kunne ikke holde ud ikke at se dig så længe." Det slog hende, at det var hundrede år siden, hun havde set fru Beale, der stod på den anden side af den dør, de var så nær, men som hun endnu ikke var styrtet hen for at omfavne.

"Ja, jeg tør nok sige, at du vil se mere til mig, end du har set til fru Beale. Det ligger ikke for mig at være så ovenud taktfuld," sagde sir Claude. "Men lige meget, nu da vi er her, lader jeg dig absolut bestemme. Du må afgøre sagen. Hvis du ønsker det, går vi ind, ellers vender vi om og kører bort."

"I det tilfælde vil fru Beale altså ikke få mig?"

"Hm, i hvert fald ikke ved vor hjælp."

"Og jeg kan blive hos moder?" spurgte Maisie.

"Nej, det tør jeg ikke sige."

Hun tænkte sig om: "Men sagde du ikke, at du havde ordnet sagerne med hende?"

Sir Claude stødte sin stok ned i drosken. "Nej, ikke i den grad, som hun nu forlanger."

"Altså, hvis hun smider mig ud, og jeg ikke kommer her?"

Sir Claude fortsatte straks: "Du vil naturligvis spørge om, hvad jeg så kan tilbyde dig. Det er netop det samme spørgsmål, som jeg gør mig selv, min stakkels, lille pige. Jeg må sige, at jeg ikke kan se, det er så let, som fru Wix mener."

Hans ledsagerske tænkte et øjeblik på, hvad det var, fru Wix mente. "Du mener, at vi ikke kan udgøre en lille familie?"

"Det er naturligvis lavt af mig, men jeg kan ikke helt smide din moder på porten."

Da Maisie hørte dette, udstødte hun et langtrukkent lille suk, der skulle udtrykke et imod hendes vilje givet samtykke, og som ganske sikkert ville have moret en tilhører. "Og der er vel ikke noget, vi ellers kunne gøre?"

"Næ, jeg må indrømme – det tror jeg ikke, der er."

Maisie ventede et øjeblik, og hendes tavshed syntes af betyde, at hun heller ikke så nogen udvej, men hun kom med en bøn til:

"Hvis jeg bliver her, vil du så komme og besøge mig?"

"Jeg vil ikke tabe dig af syne."

"Men hvor ofte vil du komme?" Da han ikke rigtig ville svare, pressede hun ham: "Mange, mange gange?"

Endnu stammede han i det, men begyndte så: "Du kære, gamle pige –" og så standsede han for derefter i en forandret tone at fortsætte: "Du er virkelig for morsom! – Ja, mange, mange gange."

"Godt!" sagde Maisie og sprang ud. Fru Beale var hjemme, men ikke i dagligstuen, og da tjeneren var gået op for at hente hende, fo'r det pludselig ud af barnet: "Men hvad vil fru Wix gøre, når jeg er her?"

"Ja, det skulle du have tænkt på før!" sagde hendes ledsager med den første svage antydning af hårdhed, hun nogensinde havde hørt hos ham.

14

Fru Beale styrtede sig over hende, og den første time viste barnet, hvor meget hun i virkeligheden var elsket. Det var så meget mere tilfældet, som hendes stedmoder havde forandret sig så meget i samme retning som hendes moder, at hun virkelig stod for hende som en ny bekendt, der alligevel gjorde fordring på mere fortrolighed, end Maisie kunne føle. Det var kort sagt en ældre junonisk skønhed, der i fru Beales skikkelse bortødslede sin rige, stærke hengivenhed på hende i alle dens udtryk. Det var, som om hun fik sig en ny veninde, og de havde ikke været sammen ét minut, før hun følte sig helt stolt over den måde, hun ude i drosken havde truffet sit valg på. Hele fremtiden lå for hende i den skønne fru Beales omfavnelse. Hun forekom Maisie henrivende og syntes ikke at have nogen forbindelse med den person, der engang havde stoppet og lappet og måttet spise i barneværelset. Barnet vidste, at den ene af hendes faders koner var en fin dame, men hun havde altid gjort lidt forskel og ikke ubetinget anvendt den samme betegnelse på den anden. I den tid, de havde været skilt, havde fru Beale imidlertid fået en ubestridelig ret til denne benævnelse, og Maisies glæde over dette lagde et væld af betydning i hendes strålende udseende, men denne gang var det kun godt. I Regent's Park havde hun sagt til sir Claude, at hun var bange for hende, men hun var dog ikke så bange, at hun ikke turde give sin glæde udtryk lige på stedet. "Hvor er du dog dejlig! Er hun ikke dejlig, sir Claude?"

Sir Claude svarede galant: "Hun er den smukkeste kvinde i London, ligesom du er den bedste, lille pige."

Nu hengav Londons smukkeste kvinde sig til den lykke, hun endelig havde fået igen, mens hendes strålende øjne fik et ømt udtryk; og hun viste ligeledes på enhver anden måde, hvor glad hun var. Hun så næsten lige så blomstrende ud i sin modne skønhed som Maisies egen moder, og hun var ikke længe om at give sin lille ven et indtryk af virkelig magt; et indtryk, som her gav hende en ny følelse af tillid. Det var en følelse, der for Maisies vedkommende hverken var blevet helt vakt af hendes moder eller sir Claude eller fru Wix, der, forskellige som de var, hver havde sine gode egenskaber, og det gjorde straks en stor forskel, da talen, som den snart gjorde, begyndte at dreje sig om hendes fader. Ja, hr. Farange gjorde ganske vist vanskeligheder, men hun så nu, at han ikke ville volde sin datter nogen; derimod var han, sagde hun, snart en meget stor vanskelighed for hende selv. Men fra det øjeblik af stod hun for Maisie som én, der havde fået en stor gave, nemlig gaven til at klare alle vanskeligheder. Maisie forstod, hvor lidt hun skænkede dem en tanke, da sir Claude, efter at hun var kommet med hentydninger til deres møder, ikke så lidt forfærdet, men dog alligevel med en lille latter, udbrød, at han over for Maisie havde nægtet, at de havde set noget til hinanden efter den dag, da han var kommet for at hente hende.

Fru Beale så overmåde overrasket ud. "Hvorfor gjorde De noget så tåbeligt?"

"For at beskytte Deres rygte."

"For Maisie?" Fru Beale morede sig meget. "Jeg står alt for højt i Maisies omdømme til, at mit rygte kan lide."

"Men du troede på mig, din lille slyngel, ikke sandt?" spurgte sir Claude barnet.

Hun så smilende på ham, idet hun sagde: "Hendes rygte har lidt en smule. Jeg opdagede, at du havde været her."

Han ærgrede sig ikke så meget over det, at han ikke kunne le. "Hvad er det for en måde, du taler om den slags ting på?"

"Hvordan skulle hun ellers tale, efter hele denne skrækkelige tid, som hun har tilbragt hos sin moder?" spurgte fru Beale.

"Det var ikke moder, som sagde det til mig. Det var blot fru Wix." Hun tøvede lidt, da hun ikke vidste, om hun over for sir Claude skulle nævne den kilde, fru Wix havde øst af, men fru Beales næste ord til den unge mand viste hende, hvor ringe vægt hendes skrupler havde.

"Ved De, at denne umulige person kom her for et par dage siden, og jeg fortalte hende da, at jeg havde set Dem flere gange?"

For en gangs skyld følte sir Claude sig bragt ud af ligevægt. "Den gamle kat! Det har hun ikke sagt noget om til mig. Du tænkte altså, at jeg havde løjet?" sagde han henvendt til Maisie.

Hun følte sig noget forvirret over det udtryk, han havde brugt om hendes blide veninde, men hun forstod også, at hun måtte rette sig helt efter de foreliggende omstændigheder. "Ja, jeg havde ikke noget imod det, men det havde fru Wix," tilføjede hun for at hjælpe sin guvernante, hvad der ikke lykkedes hende over for fru Beale, der erklærede fru Wix for at være for tåbelig.

"Men hvad havde hun da at sige netop til Dem?"

"Ih, at som fru Micawber – som jeg syntes, hun lignede ikke så lidt – ville hun aldrig forlade frøken Farange."

"Nå, det skal jeg nok bringe i orden," svarede sir Claude muntert.

"Ja, det håber jeg, De vil, kære ven," sagde fru Beale, mens Maisie undrede sig over, hvorledes han ville bære sig ad med det. Før hun fik tid til at spørge, vedblev fru Beale: "Det var ikke alt, hvad hun kom for, men De vil aldrig kunne gætte resten."

"Skal jeg gøre det?" spurgte Maisie.

Fru Beale morede sig igen. "Ja, du er just den rette til det; det er sikkert netop den slags ting, du har hørt hos din umulige moder. Har du aldrig set kvinder, der grædende bad hende skåne de mænd, som de elskede?"

Maisie prøvede forundret på at erindre noget sådant, men sir Claude morede sig på ny. "Å, de bryder sig ikke om Ida. Fru Wix bad Dem grædende om at skåne *mig*?"

"Ja, hun ligefrem faldt på knæ for mig."

"Den kære, gamle pige!" udbrød den unge mand.

Disse ord var en sand glæde for Maisie, og de bødede på hans tidligere beskrivelse af fru Wix, og hun spurgte fru Beale: "Vil du skåne ham?"

Hendes stedmoder, der tog fat i hende og kyssede hende, syntes henrykt over den tone, hun fremsatte spørgsmålet i. "Nej, ikke en tomme af ham, jeg vil have hver smule af ham."

"Du mener, at han virkelig ofte vil komme herhen?" spurgte Maisie indtrængende.

Fru Beale så med sine smukke øjne ned på sir Claude: "Det må han om, jeg kan virkelig ikke sige det."

Just da sagde han imidlertid ingenting, han gik blot med hænderne i lommen hen til vinduet og så ud på Regent's Park, mens han nynnede på en melodi, så selv Maisie kunne se, at

han var en del nervøs. "Ja, lovet det har han," sagde Maisie. "Men hvordan vil fader synes om det?"

"At han går ud og ind her? Ja, det er et spørgsmål, som, når jeg skal tale frit ud til dig, næppe har nogen praktisk betydning. Beale er for resten henrykt over, at stakkels sir Claude også er blevet tvunget til at blive uenig med din moder."

Sir Claude vendte sig om og sagde alvorligt, men venligt: "Vær bare ikke bange, Maisie. Du vil ikke komme bort fra mig."

"Mange tak," svarede Maisie strålende glad. "Men forstod du ikke, at jeg gerne ville vide, hvad fader ville sige til mig?"

"Å," svarede fru Beale, "det har jeg drøftet med ham. Han opfører sig nok ordentligt. Den store vanskelighed er, at selv om han ellers skifter mening hver anden dag om alt andet i verden, så har han aldrig skiftet anskuelse med hensyn til din moder. Det er til at forundre sig over, hvor han hader hende."

Sir Claude sagde leende: "Det kan da sikkert ikke være værre end den styrke, hun hader ham med endnu."

"Ja," sagde fru Beale, "der er intet, der kan erstatte den følelse hos dem begge. Og den bedste måde, de kan finde at vise det på, er at lade dig blive så længe som muligt hos hinanden. Du har jo selv set, at der er intet, der gør dem så rasende. Det er ikke det, at du, der stiller så små fordringer, er en udgift for dem eller til besvær for dem, nej, det er blot det, at du får dem rigtigt til at føle, hvor ond den anden ønsker at være. Derfor hader Beale din moder så meget, at han ikke har ret megen vrede tilovers for nogen som helst anden. Desuden ved De jo, at jeg har stillet ham tilfreds."

"Du almægtigste," sagde sir Claude med en støjende latter og vendte sig om mod vinduet.

"Jeg ved hvordan," kom det hurtigt fra Maisie, "ved at lade ham gøre, hvad han vil, på den betingelse, at han så lader dig gøre det samme."

"Du er virkelig alt for sød, Maisie, min egen, lille pige!" sagde fru Beale, der igen trykkede Maisie ind til sig. "Hvordan har jeg dog kunnet holde det ud så længe uden dig? Jeg har ikke været lykkelig," sagde fru Beale med sin kind imod barnets.

"Bliv så lykkelig nu," sagde Maisie, hvis hjerte var fuldt af en sky ømhed.

"Det tror jeg nok. Du vil frelse mig."

"Som jeg er ved at frelse sir Claude?" spurgte den lille pige ivrigt.

Fru Beale, der ikke helt kunne følge med, henvendte sig til deres besøgende og sagde: "Er hun det?"

Han morede sig kosteligt over Maisies spørgsmål. "Ja, det er den kære fru Wix's idé, og der er måske noget om det."

Maisie vedblev, henvendt til sin stedmoder: "Han har gjort mig til sin livsopgave."

"Ih, det er jo netop, hvad jeg vil gøre," sagde fru Beale rødmende, forbavset over, at han var kommet hende i forkøbet.

"Ja, men I kan jo gøre det sammen, så *må* han komme."

Fru Beale havde nu vor unge veninde omtrent på skødet, og hun sagde smilende til sir Claude: "Skal vi enes om det?"

Hans latter var standset, og for et øjeblik rettede han sit smukke, alvorlige ansigt, ikke mod sin værtinde, men mod sin steddatter. "Ja, det er mere passende end visse ting. Det synes mig, minsandten, som tingene nu stiller sig, snart det eneste passende!"

Det så ud, som om han ville gennemgå det hele for Maisie, som han på grund af en samvittighedsindskydelse ville have hende til at se det som et forhold, de anstændigvis kunne lade hende tage del i; selv om hans tale om det "passende" vel næppe svarede til hendes rosenfarvede syn. "Er vi ikke gode nok for dig," udbrød han, "gad jeg vidst, hvem vi er gode nok for?"

Fru Beale satte tingene i et skarpere lys for barnet: "Jeg tør sige, at du vil frelse os – fra forskelligt!"

"Jeg ved i hvert fald, hvad hun vil frelse *mig* fra," svarede sir Claude ligefremt; og han fortsatte: "Der vil naturligvis blive spektakler."

Fru Beale standsede ham hurtigt. "Ja, men de vil for Dem i alt fald være det rene intet, i forhold til de spektakler, Deres kone gør nu. Jeg kan bære, hvad jeg lider, men jeg kan ikke bære, hvad De må lide."

"Vi gør ikke så lidt for dig, min unge dame, at du ved det!" vedblev sir Claude med den samme alvor til Maisie.

Hans lille myndling rødmede ved en følelse af sine forpligtelser og ønskede ivrigt, at man skulle kunne se, hvor lidt der gik tabt for hende. "Ja, det ved jeg nok."

"Så må du sørge for, at vi opfører os ordentligt." Nu kunne hun ikke lade være med at le.

"Hvordan er det, De taler til hende?" sagde fru Beale.

"Da ikke værre end De selv gør," svarede han muntert.

"Smuk er den, der handler smukt," vedblev hun i samme ånd.

"Du kan tage dit tøj af," sagde hun til Maisie, som hun nu gav slip på.

Barnet, der igen stod på sine ben, var helt bevæget: "Jeg skal altså blive her, sådan med det samme?"

"Ja, lige så godt det som på enhver anden måde. Sir Claude vil sørge for, at du i morgen får dine sager."

"Jeg vil selv komme med dem. Jeg skal bestemt sørge for, at de bliver pakket," lovede sir Claude. "Kom herhen og få knappet op!"

Han havde vinket sin unge ledsagerske hen til sig og hjalp hende nu med at komme ud af alt sit overtøj, mens fru Beale morede sig over hans færdighed. "Du kan sagtens, sådan en stedfader, som du har. Jeg må sige, han kan godt træde i stedet for andre."

"Han er en god erstatning for en barnepige," sagde sir Claude leende. "Kan De huske, det sagde jeg den allerførste gang?"

"Om jeg husker? Det var netop det, der fik mig til at synes så godt om Dem."

"Der er ikke den ting i verden, der ville kunne få mig til at sige dig, hvad det var, der bragte mig til at synes så godt om hende," sagde den unge mand til Maisie. Da han havde fået barnets tøj af, kyssede han hende let og gav hende et lille dask for at få hende til at gå lidt bort, idet han samtidig udstødte et svagt suk, hvorved al hans alvor fra for et øjeblik siden kom tilbage. "Lige meget, havde du blot ikke denne skæbnesvangre skønhedens gave –"

"Ih, hvad så?" spurgte Maisie, der undrede sig over, at han standsede; det var første gang, at nogen havde talt om hendes skønhed.

"Ja, så holdt vi alle sammen ikke så meget af hinanden."

"Han taler ikke om legemlig skønhed, og den har du slet ikke noget af," forklarede fru Beale, "han taler om den skønhed, som beror på en ligefrem og usammensat karakter."

"Hendes karakter er den vidunderligste ting i verden," lod sir Claude fru Beale forstå.

"Ja, det kan jeg tale med om," sagde fru Beale, stolt over, hvor meget hun vidste.

Maisie følte det som et stort ansvar, som hun søgte et tilflugtssted for. Det fo'r ud af hende: "I har nu da også den slags, hvad det nu er – I har den skæbnesvangre gave, det har I begge to!"

"Karakterens skønhed? Nej, den har vi ikke det ringeste af, min kære dreng," protesterede sir Claude.

"Tal for Dem selv," kom det hurtigt fra fru Beale. "Jeg er god og klog, hvad mere ønsker De? Hvad Dem angår, vil jeg skåne Dem for at måtte rødme, og jeg vil ikke være personlig, men blot sige, at De er så smuk, som De bare kan."

"I er begge meget smukke, det kan I ikke løbe fra!" Maisie følte det som en nødvendighed at få sin mening anerkendt. "Og det er dejligt at se jer sammen."

Sir Claude havde taget sin hat og stok, men han stod nu et øjeblik og betragtede hende og sagde så: "Du er en trøst i nøden, men nu må jeg gå hjem for at pakke dine sager."

"Og hvornår kommer du igen? I morgen, i morgen?"

"Dér kan De se, hvad vi har rodet os ind i," sagde han til fru Beale.

"Ja, nu kan jeg bære det, hvis De kan," svarede hun.

Maisie så fra den ene til den anden og tænkte på, at selv om hun havde følt sig lykkelig hos sir Claude og fru Wix, ville hun utvivlsomt blive lykkeligere hos sir Claude og fru Beale. Men det var jo, som om hun sad på en stejlende hest, og hun prøvede at

få noget at holde sig til: "Hør, skal jeg ikke komme og sige farvel til fru Wix?"

"Næ – – jeg skal nok sørge for hende," sagde sir Claude.

Maisie tænkte sig lidt om. "Også for moder?"

"Ja, moder!" sagde han med en bedrøvet, lille latter.

Selv for barnet var der næppe nogen uklarhed i dette, men fru Beale forsøgte dog at gøre det klarere. "Din moder vil nu kro sig som –"

"Som en hane om morgenen," sagde sir Claude, der søgte efter en sammenligning.

"Hun trænger sandelig ikke til trøst, for hun har fået din fader til at bruge højligt blasfemiske udtryk."

Maisie gjorde store øjne. "Vil han bruge højligt blasfemiske udtryk." Det lød malende, næsten bibelsk; og hendes spørgsmål fremkaldte en ny række kærtegn, også fra sir Claude.

Imidlertid undrede hun sig over, hvem der nu skulle træde i fru Wix's sted og sørge for hendes forsyning med geografiske kundskaber og anekdoter, og efter en kort tids forløb overvandt hun sin naturlige modvilje og spurgte: "Vil der nu ikke være nogen, der giver mig undervisning?"

Fru Beale var rede med et svar, der slog hende som aldeles storartet. "Du vil få en undervisning, som du aldrig har haft i hele dit liv. Du skal gå på kursus."

"Kursus?" Maisie havde aldrig før hørt det ord.

"På kursus, der bliver arrangeret over forskellige emner."

Maisie så stadig forbavset ud. "Hvilke emner?"

Fru Beale var virkelig udmærket. "Alle de vigtigste. Fransk litteraturhistorie og bibelhistorie. Du vil komme til at deltage i undervisningen sammen med fine folks børn."

"Jeg skal undersøge den sag grundigt," sagde sir Claude, der med den ham egne venlighed nikkede opmuntrende til hende, idet han samtidig sendte hende et venligt blik.

Men fru Beale gik langt videre. "Kære barn, du skal gå til forelæsninger."

Maisies horisont udvidede sig pludselig, og hun følte sig selv så meget mindre. "Ganske alene?"

"Nej, jeg vil gå med dig," sagde sir Claude, "dér vil jeg kunne lære en hel mængde, jeg ikke kan."

"Det vil jeg også," indrømmede fru Beale alvorligt.

"Vi vil gå med hende! Det vil blive dejligt, det er en evighed siden," tilstod hun for Maisie, "at jeg havde tid til at studere. Det er også en af de rørende måder, hun vil virke ansporende på os på. Vil hun ikke gøre os umådelig meget godt?" kunne hun ikke lade være at sige til sir Claude.

Han tænkte sig om og svarede: "Det er ganske vist vor tanke"; en tanke, som Maisie naturligvis kun i mindre grad kunne forstå, men som trods det gjorde hende lige begejstret. Når dette strålende fremtidsperspektiv nu ikke lod nogen længsel hos hende utilfredsstillet, fulgte det af sig selv, at hun ikke ville længes efter fru Wix, men da hun blev sig bevidst, at hun ikke havde noget imod, at denne kære skikkelse ikke kom med, fik det nogle ord, som hun ofte nok havde hørt, til at ringe for hendes øren. Det viste hende kort sagt, hvad hendes fader altid havde ment, når han kaldte hendes moder "en krybende usselryg", og omvendt hendes moder, der brugte samme benævnelse om hendes fader. Hun undrede sig over, om hun nu ikke selv bar sig ad som sådan én, idet hun forstod at blive så lykkelig uden fru Wix. Hvad skulle fru Wix gøre, og hvor kunne

hun tage hen? Før Maisie vidste af det, var disse ængstelige tanker kommet over hendes læber, og sir Claude, som var ved døren, rede til at gå, havde standset længe nok til at give hende svar. "Jo, jeg skal nok sørge for hende," havde han sagt, og så gik han.

Maisie så sig om, nu da hun var alene med fru Beale, og det var hende, som om en bedre tid gryede for hende, og der undslap hende et befrielsens suk. Derpå sagde hun med et fredfyldt udtryk: "Så vil der blive sørget for alle;" hvorefter hendes stedmoder atter kærligt bøjede sig over hende.

15

Det var Susan Ash, der bragte hende efterretningen: "Han er nedenunder, og han ser flot ud."

Maisie var oppe i skolestuen i hendes faders hus med de smukke blå gardiner og var ved at prøve på at spille, hvad fru Beale kaldte et pænt, lille stykke. Det var en måneskins-vuggesang, som sir Claude havde sendt hende med posten, da han havde fundet, at hendes musikalske opdragelse havde været forsømt; og i de sidste måneder, hun havde tilbragt hos sin moder, havde han stadig været på nippet til at sørge for en regelmæssig undervisning. Hun havde hørt ham sige, at fin musik var skrækkelig dyr, og at købe andet var blot at smide pengene ud. Hun glædede sig derfor des mere over det offer, disse noder repræsenterede, for prisen, 5 shilling, stod på omslaget, og det måtte altså være fin musik. Hun stod allerede op. "Har fru Beale sendt bud efter mig?"

"Nej, det er ikke det. Hun har været ude en times tid," sagde Susan Ash.

"Så er det vel fader?"

"Næ, ikke din fader heller. Du kan gå an, blot ikke disse flagrende hår," vedblev Susan. Hun tilføjede derefter: "Din fader kom slet ikke hjem."

"Hvorfra?" spurgte Maisie lidt åndsfraværende og meget nervøst, idet hun ivrigt prøvede at ordne sit hår med hænderne.

"Ja, det ville jeg meget nødig fortælle dig, men jeg ville langt hellere få den hvide tingest bag på anbragt på sin plads, selv om det strengt taget ikke er mit arbejde."

"Å, gør det! Men jeg ved godt, hvor fader har været," vedblev Maisie utålmodigt.

"Nå, ja, men var jeg i dit sted, ville jeg ikke snakke om det."

"Han var i Chrysantemumsklubben, nu er det sagt."

"Hele natten? Ih, men blomsterne lukker sig om aftenen, ved du nok," sagde Susan Ash.

Barnet var nu ved døren og svarede kun: "Ja, jeg er lige glad. Spurgte sir Claude efter mig alene?"

"Ja, ret som du var en hertuginde."

På vejen ned følte Maisie sig i hvert fald lige så lykkelig, som om hun var en; og ligeledes var hun, da hun et øjeblik efter hang om halsen på ham, ganske sikker på, at ingen virkelig hertuginde kunne give sig mere fuldt og helt, end hun gjorde. Der var også et stænk af hertuginden, følte hun, i den måde, hvorpå hun sagde til ham: "Så det kalder du at komme ofte?"

Sir Claude tog det til hendes glæde på den samme fine måde: "Min kære, gamle ven – gør nu ingen scener ud af det, som ellers enhver kvinde plejer at gøre, når jeg ser på hende. Lad os have det rart sammen, vejret er dejligt, tag nu noget pænt tøj på og lad os gå en tur, så kan vi drøfte det i ro og mag." Fem minutter senere var de på vej til Hyde Park, og intet, som de i de gode dage hos moderen havde talt om, havde været halvt så behageligt som den rolige, hurtige forklaring, han nu gav hende. Det var netop, hvad han duede til, og desuden var han, når undtages fru Wix, den eneste person, hun havde truffet på, der indlod sig på at give forklaringer, som han imidlertid gav med en myndighed, der overgik kvinders visdom. Alt kom igen, alle planerne, som altid mislykkedes, alle de belønninger og bestikkelser, som hun plejede at betale for i forvejen, og, som

altid blot bragte hende i pengeforlegenhed bagefter – hele vanskeligheden var hver gang igen den samme: pengespørgsmålet. Hun kunne næsten se, det ville give det bedste billede af hans indflydelse at sige, at han med sin fine moustache kun behøvede så at sige at ånde på hendes følelse af at blive narret for at få den til at forsvinde. Planer måtte jo koste noget, og hvad der var bekosteligt, var uopnåeligt. Kernen i alle forhold var, at de var "indviklede", ja, endvidere, at de hvert øjeblik var mere indviklede end sædvanlig. Sådan havde det været med sir Claudes, hendes faders og moders, og sådan var det just da med fru Beales og Maisies egne, efter at hun havde tilbragt flere uger hos sin fader. Der var ikke en tokrone tilovers for nogen eller noget, og det var grunden til, at det ikke var blevet til noget med undervisningen i fransk litteraturhistorie sammen med de fine folks børn. Kunne hun ikke godt forstå, at det ville være pokkers besværligt, når man ikke engang havde den omtalte beskedne sum, at få hende sammen med en flok børn, der syntes hende så fjerne, og som altid senere stod for hendes erindring i et strålende billede med titlen: "Rige folks børn." Fra nu af følte hun det, som om hun stod med ansigtet presset imod ruden i "kundskabens chokoladeforretning". Men omend de specielle kurser, som var de eneste, man kunne tænke på, var alt for dyre, fandtes der jo dog nogle forelæsninger, der var bestemt for opvakte medlemmer af de lavere klasser, og det måtte derfor være lettere på stedet at angive grunden til, at man ikke havde taget hende med til nogen af dem. Sagen var, sagde sir Claude, at nu ville det ske, selv om det jo ikke var derfor, de var på vej til den lille sø i Hyde Park. Maisies egen park oppe i Nordlondon havde været

nærmere ved hånden, men de kørte nu vest på i en droske, for sådan gjorde enhver, der blev lagt mærke til, nu da de dejlige junidage var ved at svinde.

Turen ad de mest befærdede veje i parken tog en times tid, og i den havde de to skarpe iagttagere rig lejlighed til at more hinanden, og den ene af dem kunne ikke bare sig for at drive lidt gæk med sin ledsager. Det var lykkedes Maisie at få en nærmere forklaring af hendes vens lange fraværelse ved at gå ham ordentligt på klingen.

"Hvorfor jeg så skammeligt har brudt mit ord til dig, når jeg efter at have lovet dig det så højtideligt, alligevel ikke kom, er et spørgsmål, du naturligvis ofte har stillet til fru Beale, da du ikke så noget til mig dag efter dag."

"Ja," svarede barnet, "atter og atter."

"Og hvad har hun svaret?"

"At du er lige så slet, som du er smuk."

"Så det er, hvad hun siger?"

"Ja, netop de ord."

"Den kære gamle pige." Sir Claude morede sig udmærket, og han gav ikke nogen videre forklaring ud over sin høje, klare latter. Det var jo netop samme udtryk, Maisie sidst havde hørt ham bruge om fru Wix; hun holdt fast på hans hånd, som var i en perlegrå handske med tykke, sorte linjer på, de, som altid hos hendes moder havde givet hende det indtryk, at der var en forbindelse mellem dem og den måde, de høje damers således dækkede hænder bar deres paraplyer omvendt på, idet de holdt albuerne godt ud fra kroppen. Blot det at føle den i hendes, dækkede over hendes tab som også over hendes smerte, når han var der, syntes det, som om der stod en genstand så nær hendes

ansigt, at hun ikke kunne se om hjørnerne. Det var imidlertid ham, der hele tiden ledede forestillingen, også efter at de var gået ud af parken og skulle til at gå ind i Kensington Gardens, påvirket så vel af årstiden som af de dejlige omgivelser. Hvad de havde forladt, var, sagde han, kun som et temmelig dårligt cirkus, og, fortsatte han, de var nu på et kvarters tid, ved at gå igennem nogle indbydende porte og så over en bro, kommet hundrede mile bort fra London. Foran dem lå en stor grøn lund med høje, gamle træer, i hvis skygge man kunne følge en slynget skovvej i det friske grønsvær. "Det er Arden-skoven," havde sir Claude lige sagt på sin behagelige måde, "og jeg er den forviste hertug, og du er – hvad var det, hun hed, den ligefremme landsbypige. Og dér," vedblev han, "er den anden unge pige, – hvad hedder hun? Er det ikke Rosalind? Og den fyr (ham husker du nok?), der gør kur til hende, nå, hvor han gør kur!" Han hentydede til et par, som ved enden af lunden side om side gik i samme retning som de selv. Alt, hvad man kunne se af disse fjerne skikkelser, der kom gående langsomt og så tæt sammen, at deres hoveder, der var let foroverbøjede, næsten berørte hinanden, var ryggen af en dame, der tydeligvis var høj og meget smuk, og en herre, der havde hende under venstre arm, samtidig med at han med sin højre hånd, som han holdt på ryggen, stødvis bevægede sin stok op og ned. Et øjeblik kunne Maisie i sin fantasi gå med til sin vens stemning, men så standsede hun pludselig og udbrød højt og tydeligt: "Du almægtigste! Om det ikke er moder!"

Sir Claude stod stille, så på hende og sagde: "Din moder? Hun er jo i Bryssel."

Maisie, der stadig stirrede på damen, gentog forundret: "I Bryssel?"

"Hun er taget af sted for at spille i en turnering."

"Billard? Det har du ikke sagt mig noget om?"

"Naturligvis ikke," udbrød sir Claude. "Der er masser af ting, jeg ikke fortæller dig. Hun rejste forrige onsdag."

Parret var gået længere bort, men Maisies øjne kunne mere end følge dem: "Så er hun kommet tilbage?"

Sir Claude iagttog damen. "Det er mere sandsynligt, at hun slet ikke er taget af sted."

"Det *er* moder," sagde barnet afgjort.

De var standset, og sir Claude havde benyttet lejligheden så meget som muligt. Det viste sig nu, at da han lige kunne skimte dem, standsede de andre også, og omend man kun kunne se ryggen af dem, så det dog ud, som om de stod stille og passiarede. Endelig udbrød han: "Du har ret, min tøs. Det er min kære, lille kone."

Han sagde det leende, men han skiftede farve, og Maisie så hurtigt bort fra ham. "Men hvem er det, der er med hende?"

"Har ingen anelse om det!" sagde sir Claude.

"Er det hr. Perriam?"

"Ih, nej! Perriam er gået i stykker."

"Gået i stykker!"

"Han er stillet i gabestokken i City, men der er nok af dem," sagde sir Claude smilende.

Det så ud, som om Maisie talte dem; hun ligefrem studerede herrens ryg: "Er det da lord Eric?"

Først svarede hendes ledsager slet ikke, og da hun igen rettede blikket imod ham, syntes hun, at han så temmelig

besynderligt på hende. "Hvad ved du om lord Eric?"

Til gengæld prøvede hun i al uskyldighed at spille dybsindig. "Ja, jeg ved mere, end du tænker! Er det lord Eric?" gentog hun.

"Kanhænde! Jeg er lige glad."

Deres venner var nu lidt fra hinanden, og mens sir Claude talte, vendte de sig pludselig om, så man kunne se Hendes Nåde i al sin pragt og hendes hemmelighedsfulde ledsager. Maisie holdt vejret tilbage: "De kommer!"

"Lad dem komme." Og sir Claude begyndte at stryge en tændstik, efter at han havde taget en cigaret frem.

"Vi vil møde dem."

"Nej, de vil møde os!"

Maisie blev ved sit. "Nu ser de os. Se bare!"

Sir Claude kastede sin tændstik bort. "Lad os gå lige imod dem." De andre, som var ved at komme tilbage, standsede igen og holdt sig et stykke fra hinanden. Det var tydeligt, at de var urolige. "Hun er skrækkelig forbavset, og hun ville helst knibe udenom, men det er for sent," vedblev han.

Maisie gik ved siden af ham, men kunne endog i den afstand se, at Hendes Nåde var urolig. "Men hvad vil hun så?"

Sir Claude røg kraftigt på sin cigaret, og det så ud, som om han nød situationen. "Hun tænker sig hurtigt om."

Ida havde kun skælvet et øjeblik, men hendes ledsagers nærværelse stivede hende tydeligvis af. Maisie syntes, at han så nok så tapper ud, og han lignede slet ikke hr. Perriam. Hans tynde og ret skarpe træk så glatragede ud, og først da de var kommet nærmere kunne hun se, at han havde en usædvanlig lys, lille moustache, og hun fik allerede i den afstand fat i, at hans øjne var lyseblå. Han sad meget bedre ud end hr. Perriam.

Moderen var skrækindjagende langt fra; men selv under hendes udfordrende miner kunne Maisie ikke helt holde sin nysgerrighed i ro, og hun vendte sig igen til sir Claude: "er det da lord Eric?"

Sir Claude røg, som om han følte sig helt fattet, og sagde: "Jeg tror, det er greven."

Det var en god løsning. Han så ud, som hun kunne tænke sig en greve. Men hvad lignede hendes moder egentlig, som hun dér kom sejlende? Ja, hvad andet end en skuespillerinde, der i en afgørende situation styrtede frem imod rampens lys, som om hun var bestemt på at springe over dem. Maisie blev helt bange, og før hun vidste af det, havde hun taget sir Claude under armen. Hendes tryk fik ham til at standse, og dette fik også det andet par til at stå stille og tale sammen lige i nærheden af dem. Men det varede kun kort, så forlod Hendes Nåde greven, som skulle nærme sig mere fra siden, foretage et flankeangreb, hvis Maisie blot havde kendt ordet, og hun styrtede lige løs på dem. "Hvad mon hun skal til at gøre?" spurgte hendes datter.

Sir Claude var nu i en stilling, hvor han kunne sige: "Prøv at lade, som om det er mig."

"Dig?"

"Ja vel, at jeg har noget for."

Et minut senere havde Ida gjort dette til sandhed; hun stod stiv og strunk foran dem som en fuldt påklædt Nemesis. Nogle dele af hendes ansigt blev hvidere, da Maisie så på hende, hvilken forandring samtidig syntes at lade andre farver træde stærkere frem i de øvrige dele. "Hvad har du med min datter at gøre?" spurgte hun sin mand; men Maisie følte mere end

nogensinde, at til trods for det vrede tonefald angik det ikke hende personligt. Hun kunne se, at sir Claude også blev bleg over den skrigende, trodsige måde, Ida to gange gentog dette spørgsmål på. I stedet for at besvare det, stillede han selv et spørgsmål til hende: "Hvem pokker har du nu fået fat i?" Så vendte Hendes Nåde sig storsnudet til barnet og stirrede på hende, som om hun var lige så skyldig i deres syndige planer. Maisie blev helt forstenet ved det blik, hun mødte i moderens malede øjne, der var som kulørte lamper i en dekoreret buegang. Men hun følte, at hun levede op igen, da moderen pludselig sagde til hende i en ejendommelig mild tone: "Gå lige med det samme hen til den herre dér, jeg har bedt ham tage sig af dig et par øjeblikke. Han er forfærdelig rar. Nå, gå nu. Jeg har noget at sige denne skabning her."

Maisie følte, hvordan sir Claude øjeblikkelig tog fat i hende. "Nej, nej, mange tak. Sådan leger vi ikke. Hun er min."

"Din?" Og Maisie blev yderlig forbavset ved at høre hende tale, som om hun aldrig havde hørt noget til sir Claude før.

"Ja, min. Du har opgivet hende. Du har intet som helst at skulle have sagt over hende. Jeg har fået hende fra hendes fader," sagde sir Claude til sin ledsagerskes forbavselse, og hun kunne også se, hvor stærkt et indtryk det gjorde på hendes moder.

Men Ida var øjensynlig under en indflydelse, der fik hende til at tænke sig lidt om; hun så sig om efter den herre, som hun var gået fra, og som nu efter at være gået et stykke vej stod med hænderne i lommen uden at ville blande sig i diskussionen. Først så hun et øjeblik smilende på ham med sine store, hårde øjne, og så rettede hun igen blikket mod sir Claude. "Jeg har

overgivet hende til hendes fader, for at han skal beholde hende – ikke for at han skal skille sig af med hende ved at sende hende rundt i byen med dig eller nogen anden. Skal hun ikke tage hensyn til, hvad jeg siger, så lad ham komme og sige mig det. Jeg vil ikke høre det af nogen anden, og du er et fæhoved, at du bilder dig ind, at du har den ringeste lovlige grund for alle dine hykleriske indblandinger. Jeg kender dine skumle planer, og det har jeg noget at sige dig om nu."

Sir Claude gav barnet et let tryk. "Sagde jeg det ikke nok, frøken Farange?"

"Og du er usædvanlig bange for at høre det," vedblev Ida, "men du tager storligen fejl, hvis du mener, at hun –" Hun ventede et øjeblik: "Jeg vil lige så gerne lade hende få det hele, som jeg vil se på dig. Ville du gerne have, at hun skal vide alt?" Maisie kunne se, at dette spørgsmål, som således blev kastet ham i ansigtet, gjorde virkning, men alligevel håbede vor unge pige virkelig, at sir Claude ville svare bekræftende. Vi har allerede set, at hun var kommet til at synes om, at folk ønskede, hun skulle forstå alt. Men før hun kunne svare noget som helst, stod moderen med åbne arme – arme der var usædvanlig elegante – og hun følte hans greb løsnes. "Mit eget barn," hviskede Ida med en rig ømhed, som hun aldrig før havde mærket. Hun tøvede kun et øjeblik, idet hun for første gang mærkede moderen, som talte til hendes hjerte, og ikke blot det formelt moderlige, som hun var så vant til at høre fra de læber, der selv i de gamle snakkesalige dage havde givet alt, hvad der kom over dem, en skarp betoning. I næste øjeblik trykkede hendes moder hende ømt til sit bryst, hvor hun imellem den store mængde smykker følte sig til mode, som om hun pludselig

var blevet anbragt i en guldsmedebutiks udstillingsvindue, men blot for lige så pludseligt at blive jaget bort med den skarpe befaling: "Se nu til, at du kan komme hen til kaptajnen."

Maisie så lydigt hen på ham, men følte, at hun egentlig behøvede en nærmere præsentation. "Kaptajnen?"

Sir Claude sagde leende: "Jeg sagde til hende, at det var greven."

Ida så foragtelig på ham, hun var situationen mere end voksen, og erklærede så: "Du er helt ud afskyelig!" hvorpå hun gentog til sin datter: "Se nu til at komme af sted."

Maisie gik forbavset et par skridt baglæns, så bønfaldende op på sir Claude og sagde så: "Kun for et øjeblik."

Men han var alt for vred til at lægge mærke til hende; det vil sige alt for vred på sin kone. Hun hørte hans vrede bryde løs, idet hun vendte sig bort: "Din forbandede, gamle k...!" Hun kunne ikke rigtig høre alt, men dette var nok, det var for meget, hun flygtede for det, idet hun rædselsslagen over en sådan forandring af udtryk søgte ly selv hos en ubekendt.

16

Da hun mødte kaptajnens lyseblå øjne, skete der et stort vidunder, hun følte sig straks lettet ved at se det ængstelige udtryk, der var i dem, som et svar på den rædsel, som stod præget i hendes ansigt. "Hvad i alverden har han dog gjort?" spurgte han, for det måtte jo være sir Claudes skyld alt sammen.

Hun kunne ikke lade være med at sige: "Han har kaldt hende en forbandet gammel kælling!" Kaptajnen, der betragtede tingene med Hendes Nådes øjne, så uforstående ud og kunne derpå, som enhver anden, naturligvis ikke holde sig alvorlig. Men han tog sig straks sammen og gentog hendes ord: "En forbandet gammel kælling, og din moder?"

Maisie var allerede gået videre i sine tanker og sagde: "Jeg tror nok, at hun prøvede på at gøre ham vred."

Kaptajnens forbavselse var pragtfuld at se. "Vred – hun? Umuligt! Hun er en ren engel!"

Da han sagde det, vandt hans ansigtsudtryk straks hendes hjerte; det var så strålende venligt, og i hans blå øjne lå der et sådant genskin af hemmelighedsfuld godhed, som hendes moder i hvert fald måtte have vist over for ham. Hendes mange iagttagelser satte hende i stand til at læse hans karakter blot ved at se på ham. Han var en ærlig jævn soldat; han var, hvad hun måtte gentage for sig selv, meget tapper, men også meget blødhjertet. I hvert tilfælde var han en ny type for hende, og hun kunne ikke lade være med at sige: "Holder De meget af hende?"

Han så smilende ned på hende og så mere og mere fornøjet ud og sagde derpå tøvende: "Lad mig fortælle dig om din moder."

Han holdt sin store, svære militærnæve frem, som hun øjeblikkelig greb, og de gik sammen hen til et sted, hvor der var stillet et par stole frem under træerne. Maisie forklarede sig på vejen, og snart sad han tæt op ad hende i en af stolene, hvor hun havde den dejligste udsigt foran sig, idet hun kunne skimte søen mellem træerne; omkring sig kunne de høre fuglenes sang, bådenes plasken og børnenes legen. Kaptajnen sad foroverbøjet, og for at komme hende rigtig nær og vise sig rigtig venlig sad han sidelæns på sin stol. Hun havde lagt hånden på stolearmen, og han lagde sin ovenpå for at give noget, hun kunne have godt af at høre, det rette eftertryk. Han havde allerede fortalt hende, hvordan hendes moder straks, da hun så hende sammen med en person, som sikkert ikke var den, der burde have haft med hende at gøre, havde bedt ham tage sig af hende, mens hun, som hun sagde, gennemheglede den virkelige skyldige. Barnet fik en fornemmelse af, at han da kunne gøre med hende, hvad han ville; ti minutter før havde hun aldrig set ham – og nu kunne hun sidde dér og røre ved ham og føle sig under hans indflydelse. Ja, hun kunne endda finde det rart, når en herre var tynd og brun – det vil sige brun af den slags dybe, klare farve, som fik hans hørgule moustache til at se næsten hvid ud og hans øjne til at ligne små blege blomster. Men det allerejendommeligste var, at hun da ikke havde noget videre imod, at sir Claude blev gennemheglet. Kaptajnen lignede ham ikke det mindste, for det var underligt, men behageligheden ved at være sammen med hendes moders

ven skyldtes i nogen grad, at han var grim. Og endnu ejendommeligere var det, at det til sidst fik vor unge dame til at sige til sig selv, da hun nærmere ville klassificere ham, at han egentlig havde en vis lighed med fru Wix. Sandt nok havde han hverken "retterne" eller diademet, eller så meget som en knap på samme plads; han var solbrændt, havde en dyb stemme og lugtede af cigarer; men alligevel havde han vidunderligt nok mere tilfælles med hendes gamle guvernante end med hendes unge stedfader. Hvad han havde at sige til hende, og som hun ville have godt af at høre, var, hvis hun ikke vidste det, at hendes stakkels moder var den bedste ven, han havde her i livet, og han tilføjede: "Hun har fortalt mig så meget om dig, og jeg er henrykt over at have lært dig at kende."

Hun var, så vidt hun mindedes, aldrig før blevet behandlet i den grad som en ung dame, ikke engang af sir Claude, da hun for lang tid siden traf ham hos fru Beale. Det slog hende, at sådan måtte jo deres henrivende kavalerer tale med de unge damer i pauserne på et bal, og hun prøvede derfor på at finde noget, der kunne svare til det. Men hendes anstrengelser gjorde hende for ivrig, og alt hvad der kom ud af det, var bare den bemærkning: "Jeg troede, De var lord Eric." Kaptajnen så noget uforstående ud. "Lord Eric!" –"Og så mente sir Claude, at De var greven."

Nu lo han højt. "Ih, men greven er jo fem fod høj og så rød som en hummer." Maisie lo ad det, som en ung baldame sikkert ville havde gjort, og hun skulle lige til samvittighedsfuldt at fortsætte samtalen med endnu et behageligt spørgsmål, da hendes kammerat, før hun fik talt ud, krævede en forklaring af hende: "Hvem i al verden er lord Eric?"

"Kender De ham ikke?" mente hun, at den unge dame vel ville sige med en let overrasket betoning.

"Mener De en tyk mand, der altid har munden åben?" Hun måtte indrømme, at deres bekendtskab var så begrænset, at hun kun kunne beskrive bæreren af navnet som en af moderens venner; men der gik et lys op for kaptajnen, som hurtigt sagde, at han kendte manden. "Det er jo broderen til, hvad er det nu han hedder, ham der havde 'Bobolink'?" Og så sagde han hende lige imod til trods for al venlighed: "Ih nej, ham har din moder aldrig kendt noget til."

"Men det sagde fru Wix," vovede barnet sig frem med.

"Fru Wix?"

"Min gamle guvernante."

Det syntes at more kaptajnen. "Hun blandede ham sammen med en anden, gjorde din gamle guvernante. Han er et skrækkeligt asen, ham har din moder aldrig set noget til."

Han var lige så bestemt, som han var venlig, men et minut senere tav han helt stille og gav Maisie, der var lidt forvirret, en chance til på en klog måde at gøre sin fejltagelse – at lade som hun vidste alt for meget – god igen ved ydmygt at indbyde til videre rettelse: "Men kender hun da greven?"

"Jo, det tror jeg nok, men han er et stort æsel." Og så lagde han igen, men med et nyt udtryk, sin hånd, som han et øjeblik havde taget bort, ned over hendes. Maisie mente, at hun virkelig rødmede lidt. "Jeg vil så forfærdelig gerne sige noget til dig. Du må aldrig tro ondt om din moder."

"Ja, men De kan stole på, at det gør jeg heller ikke!" råbte barnet, der rødmede over hele ansigtet, idet der pludseligt gik en protest igennem hende mod en sådan tanke.

Kaptajnen førte derefter hendes hånd til sine læber, idet han bøjede hovedet og så velvilligt på hende, hvad der fik hende til at ønske, at hendes handsker havde været pænere. "Nej, naturligvis gør du det ikke, når du ved, hvor meget hun holder af dig."

"Hun holder af mig?" sagde Maisie, der åndede tungt.

"Vældig meget. Men hun mener, at du ikke holder af hende. Du må holde af hende. Hun har haft alt for meget at gå igennem."

"Å, ja, det ved jeg." Og hun var glad ved aldrig at have benægtet det.

Kaptajnen fortsatte: "Jeg kan naturligvis kun tale som hendes meget gode ven, men hun er en udmærket kvinde, og ingen har endnu ydet hende retfærdighed."

"Har ingen?" Og hans kammerat mærkede en hel ny følelse gennemrisle sig.

"Måske burde jeg ikke sige det til dig, men hun har måttet lide alt muligt."

"Jo, De kan godt sige det til mig," skyndte Maisie sig at bekende.

Kaptajnen var meget glad over det. "Ja, du behøver ikke at snakke om det. Det er alt sammen for dig alene, ikke sandt?"

Med smilende alvor brød hun sig kun om at høre det af hans mund. "Det er mellem dig og mig! Ja, der er en masse ting, jeg aldrig har sagt noget om."

"Godt, bevar så dette på samme måde. Jeg forsikrer dig, hvad hun har gennemgået, er rædselsfuldt, lige meget, hvad der kan siges imod det. Hun er den klogeste kvinde, jeg nogensinde har set i mit liv. Hun er virkelig alt for bedårende." Hun følte sig

allerede rørt over hans tonefald, og hun skælvede let, da hun lænede sig tilbage i sin stol. "Hun er pragtfuld! Hun kan gøre masser af ting bedre end jeg har set nogen anden gøre dem. Hun er modig for halvtreds, og du kan stole på, at jeg ved, hvad jeg siger. Hun er koldblodig nok til en tigerjagt; jeg ville ved Gud gerne have hende med. Og så er hun så åben og ædelmodig, ved du nok? Der er kvinder, der er sådan nogle rene krybende usselrygge. Hun vil gøre alt for dem, hun virkelig holder af." Det så ud til, at han et øjeblik iagttog virkningen af sine eftertrykkeligt fremførte ord, og så sukkede han let over, at der var grænser for, hvad han turde udtrykke i ord. Men det var næsten som en ny udfordring, at han sluttede med: "Så er hun desuden til at stole på."

Maisie følte sig så lidt oplagt til at hævde det modsatte, at hun ved den betagne måde, hun havde fulgt kaptajnens udviklinger på, følte sig gennemrislet af en glæde, som var endnu mere uudsigelig end kaptajnens virkelige beundring. Hun sad aldeles tavs under vægten af, at hun hørte ham tale om hendes moder, som ingen anden havde gjort det. Det gik op for hende, at denne beundring og ærbødighed var helt nye ord, som fik deres betydning af, at noget lignende aldrig var kommet over hendes faders eller fru Beales læber, eller over sir Claudes og fru Wix's. Det stod for hende, som var det de første virkelig venlige ord, hun havde hørt om Hendes Nåde. I hendes sjæl opstod der under deres indflydelse en ejendommelig dyb medlidenhed, og det blev klart for hende, at når hun så bort fra den, havde hendes moder kun været ilde lidt. Fru Wix's beretning om sir Claudes kærlighed syntes nu lige så intetsigende som omkvædet i en sangleg; og kun et lille stykke

borte stod mand og hustru hadske over for hinanden, og den frygtelige benævnelse, han havde brugt, lå endnu i luften. Hvad var det derimod, at kaptajnen havde kaldt hende? Maisie længtes efter at høre det igen. Tårerne fyldte hendes øjne og trillede ned ad hendes brændende kinder, for hun var sig også bevidst, at til for fem minutter siden havde den fejrede skønhed, hvis overfald hun havde ventet på, også for hende kun været noget, man var bange for. Hun tabte lige med det samme sin sædvanlige frygt for at vise, hvad folk ellers altid havde mest imod at se hos børn, og lod sin ledsager uden et ord se hendes våde, skrækkeligt fortrukne ansigt. Det var en smertelig gråd netop for ham, hun græd, som hun aldrig havde grædt for nogen i hele sit liv. Til sidst sagde hun halvkvalt for ikke at græde højt: "Holder De da af hende?"

Det var naturligvis også på grund af, at hendes øjne var slørede af tårer, at kaptajnen, da han svarede på hendes spørgsmål, så på hende med sådan et underligt, svømmende blik. Han stammede, men alligevel lød der igennem hans ord en noget kejtet udtrykt bestemthed: "Jeg holder naturligvis forskrækkeligt meget af hende. Jeg kan bedre lide hende end nogen anden kvinde, jeg har set. Jeg har slet ikke noget imod, at du hører det, og," fortsatte han, "jeg ville anse mig for et skarn, om jeg havde." Og så fik han for at vise, at hans stilling var aldeles urokkelig klar, hende på ny gennemrystet, som det var sket ved hans første udbrud, idet han viste sig så venlig overfor hende, at selv sir Claude aldrig havde overgået det. Han kaldte hende ved navn, hvad der slog hovedet på sømmet. "Min kære Maisie, din moder er en engel!"

Det var næsten utrolig lægedom, det mildnede i den grad hendes smerte og hendes indtryk af, at der var noget galt på færde. Hun sank tilbage i stolen og dækkede ansigtet med hænderne, idet hun hulkede: "Moder, moder, moder!" Hun forstod, at selv om kaptajnen ved hendes side blev mere og mere venlig, var han dog ikke så lidt forlegen; men et minut efter, da hendes øjne var blevet klarere, stod han ret op foran hende og slog sig ned ad benene med sin stok, idet han så sig omkring, ildrød i hovedet. "Sig, at De elsker hende, kaptajn. Å, gør det!" sagde hun bønfaldende.

Kaptajnens blå øjne stirrede stift frem for sig, og så sagde han: "Naturligvis elsker jeg hende. For pokker, det ved du jo."

Nu sprang hun også op, hun havde på en eller anden måde fået fat i sit lommetørklæde, og lidenskabeligt gentog hun: "Det gør jeg også. Jo, jeg gør!"

"Vil du så komme tilbage til hende?"

Maisie så åbenmundet på ham og sagde, idet hun standsede sit tæt sammenrullede lommetørklæde på vejen til øjnene: "Ja, men hun vil slet ikke have mig."

"Jo, hun vil. Hun længes efter dig."

"Hjemme igen, med sir Claude?"

Atter tøvede han lidt. "Nej, ikke med ham. På et andet sted."

De stod og så på hinanden med, hvad der for en kaptajn og en lille pige var en forbavsende spænding. "Der er ikke det sted, hvor hun vil have mig."

"Jo, der er, når *jeg* beder hende om det."

Maisies spænding formindskedes ikke, og hun sagde: "Vil du være der?"

For kaptajnens vedkommende gjaldt det samme, og han sagde: "Ja vel, en eller anden dag."

"Du mener altså ikke nu?"

Et smil viste sig hurtigt på hans ansigt. "Vil du komme med os nu? – Gå en tur på en times tid med os?"

Maisie betænkte sig lidt. "Hun ville ikke bryde sig om mig, ikke engang nu." Hun kunne se, at han ganske vist holdt fast ved sin anskuelse, men alligevel gjorde hendes bestemte tone dog indtryk på ham, hvad der skuffede hende lidt, selv om han igen var sig selv et øjeblik senere. "Det vil hun, hvis jeg beder hende om det," gentog han, "og jeg vil bede hende om det lige på stedet."

Da Maisie hørte dette, vendte hun sig bort og så henimod det sted, hvor hendes moder og stedfader var standset. Først kunne hun ingen se mellem træerne, men så udbrød hun med stærkt eftertryk: "Det er forbi. Nu kommer han."

Kaptajnen så, hvorledes Hendes Nådes mand langsomt kom gående hen over græsset og med sin lukkede hånd gjorde tegn til Maisie: "Jeg har ingen ting imod at træffe ham."

"Men De må ikke træffe ham," sagde Maisie.

"Ja, han skynder sig minsandten ikke." Sir Claude havde standset for at tænde sig en ny cigaret.

Hun var ikke helt på det rene med, hvordan han egentlig burde føle; men det stod for hende, som om kaptajnens sidste bemærkning indeholdt en slags kritik, og hun svarede: "Ja, han er ligeglad."

"Ligeglad, med hvad?"

"Ligeglad med, hvem De er; det sagde han til mig. Gå og spørg moder," tilføjede hun.

"Om du kan komme med os? Godt. Du vil altså virkelig helst have, jeg ikke venter på ham?"

"Lad endelig være." Da sir Claude endnu ikke var nær, havde kaptajnen taget hendes højre hånd i sin venstre og svingede den fortroligt og elskværdigt lidt frem og tilbage. "Men sig mig først," vedblev hun, "skal De og moder bo sammen?"

Hendes alvor fik hans oprindelige munterhed til at bryde frem. "Ja, en eller anden dag."

Helt uforstyrret af hans latter sagde hun undrende: "Hvor vil så sir Claude være?"

"Han vil naturligvis have forladt hende."

"Vil han virkelig gøre det?"

"Du har al lejlighed til at spørge ham om det."

Maisie rystede bestemt på hovedet. "Han vil ikke gøre det. I hvert fald ikke først." Hendes "først" gav kaptajnen et nyt latteranfald. "Ja, han vil selvfølgelig være meget ubehagelig, men jeg har sagt alt for meget til dig."

"Ja, men De ved, at jeg sladrer ikke af skole," sagde Maisie.

"Nej, det er alt sammen kun for dig alene. Farvel."

"Farvel!" Maisie beholdt hans hånd længe nok til at tilføje: "Jeg kan godt lide Dem." Og så til aller sidst: "De elsker hende altså?"

"Men kære barn – –," og kaptajnen savnede ord.

"Så lad det ikke kun være for en kort tid."

"En kort tid?"

"Som alle de andre."

"Alle de andre?" – Han stod og så uforstående på hende.

Hun trak sin hånd til sig. "Gør det altid!" Og hun fo'r af sted for at møde sir Claude. Og da hun forlod kaptajnen, hørte hun

ham med øjensynlig munterhed råbe efter hende: "Ja, jeg skal nok blive ved!"

Da hun nåede sir Claude, så hun, at hendes moder langsomt gik sin vej i det fjerne, og da hun igen kiggede efter kaptajnen, kunne hun se, at han svingende med sin stok trak sig tilbage i den samme retning.

Hun havde aldrig set sir Claude se sådan ud, rød, men dog ikke hidsig, langt snarere hensunken i en uhjælpelig væmmelse og modbydelighed, på én gang syg og hård som en sten. Hans samtale med hendes moder havde åbenbart været et voldsomt sammenstød, og al barnets gamle rædsel kom tilbage til hende og fik hende til at trække sig ind i sig selv, som den gang hendes forældre havde set hen til hende for at få næring for deres kamplyst. Derefter bemærkede hun, at han skottede hen til hende, og det gik straks op for hende, at han vist helst ville have, at hun slet ikke så på ham. Derfor så hun hurtigt bort, mens han temmelig kort sagde: "Hvem i al verden var den fyr?"

Hun mærkede, hvorledes hun ligefrem gennemstrømmedes af en forsigtighedens ånd. "Ja, det har *jeg* ikke opdaget." Det lød, som om hun mente, at han skulle have gjort det; men hun kunne kun stadig holde sig for øje det meget ubehagelige hverv, at synes uelskværdig, akkurat som hun plejede at gøre, når hendes fader for hendes uvidenheds skyld kaldte hende sådan et lille fjols, og hendes moder på grund af hendes falskhed smed hende ud af stuen.

"Men hvad har du da bestilt i al den tid?"

"Jeg har –, ja, det ved jeg ikke rigtig." Det var et af hendes hovedprincipper, når hun spillede idiot, så at gøre det grundigt.

"Sagde bæstet da ingenting?" De var kommet hen til søen og gik meget hurtigt.

"Næ – ikke særlig meget."

"Talte han om din moder?"

"Ja, lidt."

"Nå, og hvordan, det er, hvad jeg gerne vil vide." Hun tav stille et minut, så længe, at han fortsatte: "Halløj! Sover du?"

Så svarede hun: "jeg er bange for, at jeg ikke skænkede ham megen opmærksomhed."

Sir Claude, der røg meget stærkt, sagde ikke noget straks, men til sidst udbrød han: "Så var du den største idiot." Han var så irriteret – hun mente i alt fald, at han var det, – at i hele resten af den tid, de tilbragte i Kensington Gardens, sagde han ikke et ord; og hun gjorde med en fin forståelse intet forsøg på at formilde ham. Det ville jo blot føre til nye spørgsmål.

Ved havens port fandt han en droske til hende, og uden at møde hendes blik fik han hende tavs anbragt i den. Alt, hvad han sagde, var: "Giv ham det!" da han kastede pengene ind til hende. Men selv da han havde lukket døren i og sagt til kusken, hvor han skulle køre hen, så han ikke efter hende, der så efter ham. Noget sådant var endnu aldrig sket for dem, men det kunne ikke få hende til at holde mindre af ham; og hun kunne ikke blot bære det, nej, hun følte, da de kørte af sted, at hun ligefrem kunne glæde sig over det. Det frembragte igen den behagelige følelse af, at hun havde klaret sig, således som hun for lang tid siden havde følt, da hun engang på trappegangen hos sin moder havde mødt et hidsigt spørgsmål, som hun kom med, da Maisie lige var vendt hjem fra sin fader, med en lige så

godt spillet uforståenhed, hvorfor fru Farange næsten havde kastet hende helt ned ad trappen.

17

Kunne hun end af personlige grunde bære følelsen af sir Claudes misfornøjelse, var det dog muligt, at det kunne være blevet meget svært for hendes uprøvede udholdenhed. Dagene gik, uden at han bankede på hendes faders dør, og tiden ville have været idel tomhed, hvis der ikke var sket noget, der kunne sætte farve på tilværelsen. Hvad angår dette noget, var det en fuldstændig ændring i fru Beales væsen, en ændring, som på en måde bragte sir Claude ind i hjemmet, selv når han virkelig var fraværende.

Den tog sin begyndelse praktisk talt med den samtale, der fandt sted mellem dem den dag, da Maisie kom kørende hjem alene i drosken. Fru Beale var nemlig kommet hjem, og hun havde haft mere held med sig end deres fælles ven i sit forsøg på at få ud af vor unge dame, hvad der virkelig var foregået ved hendes ejendommelige møde med kaptajnen. Hun kom flere gange tilbage til dette, og dagen efter blev det Maisie klart, at hun allerede vidste god besked med, hvad der på samme tid var sket mellem Hendes Nåde og sir Claude. Herfra skrev det sig, at Maisie forstod, at hendes stedmoder måtte være i besiddelse af en sjældent god måde til ikke at slippe ham af syne, selv om han ikke mere besøgte dem. Som en følge deraf kom der en ejendommeligere, inderligere forbindelse i stand mellem dem, en forbindelse, hvis første tegn for Maisies vedkommende havde været et sjældent anfald af gråd. Fru Beale havde ellers ikke let til tårer, det sagde hun selv, og så vidt Maisie vidste, havde hun ikke grædt, efter at hun ikke mere var guvernanten

fra deres bekendtskabs allerførste tid. Men nu græd hun lidenskabeligt, alt mens hun påstod, at det gjorde hende godt, og hun sagde mange mærkværdige ting til barnet, der ligeledes fik meget ud af det, og det blev én grund til foruden alle de mange, som hun allerede havde gemt i sin erindring, til ikke at gøre sagerne værre. Maisie følte, at det vel ikke havde gjort dem værre, at hun havde fortalt fru Beale, hvad hun ikke havde fortalt sir Claude, fordi, så vidt hun kunne skønne, var den største spænding mellem sir Claude og sir Claudes hustru, og hans hustru var netop hvad fru Beale uheldigvis ikke var. Tre dage efter mødet i Kensington Gardens sendte han sin steddatter en hilsen og et bud, der var lige så åbenhjertigt som kærligt, og derved blev fru Beale nødt til at sige, som det lod til halvt som bøn og halvt i trods: "Ja, når du endelig vil vide det, – vi mødes virkelig!"

Men Maisie måtte ikke få at vide, hvordan og hvornår eller hvor det skete; og hun protesterede heller aldrig imod således at blive holdt i uvidenhed, da hun i ensomme timer fik del i fru Beales viden, så han var hos dem som et skyggebillede på væggen. Hvad faderen angik, afbrød han aldrig de timer; men det var klart for de to, at de begge tænkte på den fraværende og hver for sig stadigt tænkte, at den anden også gjorde det, så at alt, hvad de sagde eller gjorde, var med en bevidst hentydning til ham. Sandheden var slet og ret, som fru Beale måtte bekende, at hun havde håbet imod håb, og at det virkelig var umuligt for sir Claude at gå ud og ind i Regent's Park–huset. Var det ikke bedst, at de så sagen lige i øjnene? Det var klart – selv om det var til at blive gal over – at der var ingen, "der var sørget for." Nå, var der ingen, der var sørget for, skyldtes det, at

de alle var nogle elendige skabninger. Under "ingen" og "alle" skulle man naturligvis forstå Ida og Beale, og fru Beale kunne simpelt hen ikke forklare en lille pige som Maisie, i hvor høj grad de kunne være ondsindede. Derfor måtte hun, som hun sagde, for lige at klare sig, arrangere sig på en anden måde, en måde, som Maisie kun vidste det om, at den eksisterede, mens hun ville give meget for at få noget nærmere at vide om det. Der var øjensynligt noget deri, der var ansvarligt for fru Beales pludselige sindsbevægelse og fortrolighed. Selv om det særligt viste sig ved tårer, kunne det ikke på nogen måde forhindre, at vor heltinde tænkte på, hvor lykkelig hun ville være, om hun blot kunne få lavet et arrangement for sig selv. Fru Beales virkede øjensynligt regelmæssigt og hyppigt, for næsten hver anden dag kunne hun bringe bud til og fra Maisie. Hun havde følt sig sønderknust ved at betragte, hvad han (efter hendes udtryk) *bar* for hendes skyld; og Maisie kunne stadigt skimte virkningerne deraf i sin venindes stadigt stigende munterhed og bogstaveligt talt også, det være sagt uden anmasselse, i hendes moralske udvikling. Hendes veninde var selv den første til at tale om det, han havde virket i høj grad opdragende, ja, helt reformerende på hende. Hun havde mange fine, irriterende benævnelser på ham. Han var hendes gode ånd, den skjulte kraft, – men frem for alt var han hendes samvittighed. Det var, hvad hun hovedsagelig fik ud af hende under hendes forbavsende anfald af gråd, at han, det kære menneske, havde fået hende til at have så meget des bedre tanker om sig selv. På den måde fik Maisie til sin store forbavselse at vide, at hun havde følt sig fristet til dårlige tanker om sig selv, og det glædede hende at høre om lægedommen, samtidig med at hun hørte om sygdommen.

Det varede ikke længe, før hun tænkte sig, ja, endog til trods for sin misundelse håbede, at sir Claude på en eller anden måde nød godt af det, hver gang fru Beale var ude. Hun gik nu så meget oftere ud end før, så man kunne fristes til at forbavses over, hvor lidt hun var hjemme, hvis ikke faderen var gået endnu langt videre i den retning. Hans nuværende kone gjorde hyppigt den bemærkning, som hendes forgængerske havde gjort til et af sine stærkeste støttepunkter for landets domstole, at han kun yderligt sjældent kom hjem endog blot for at sove. For det andet kunne man se på fru Beale, når hun var hjemme, at hun længtes efter at gøre alt godt, hvad der rigtig klædte hende. Den eneste skyggeside, som fandtes ved disse strålende mellemrum, var, at Maisie, som hun betroede sig selv, ikke kunne opdage noget ved sine spørgsmål. Det fulgte af sig selv, at alt ikke kom et lille barn ved, selv når bemeldte lille barn først var narret til at frygte for at få alt for meget at vide. Så vidt Maisies erfaring rakte, havde forholdene altid været i så nøje overensstemmelse med deres natur, at det næsten altid var upassende at spørge om noget; men hun lærte på den anden side snart at forstå, at tålmodige, små pauser og opvakte blikke fra tid til anden kunne blive belønnede med dejlige, små glimt. I årevis havde enstavelsesordet "han" i Beale Faranges hus altid hentydet til herren i huset, og det med voldsomt eftertryk. Men alt dette var nu blevet forandret, da sir Claudes fortjenester i den grad så at sige lå i luften, at man næppe behøvede tre bogstaver for at nævne ham. "Han holder mig vidunderligt oppe – det gør han, mit lam!" plejede fru Beale at sige til sin kammerat. Ellers plejede hun at bemærke, at det nu var gået så vidt hos den anden familie, at man næsten ikke kunne tro det; i

hele tre dage havde han ikke set hende. Hos Beale Faranges havde "hun" naturligvis altid været Ida, hvad det ganske vist også betød nu, men med forstærket eftertryk. Fru Beale var stillet således, at hun eftertrykkelig mere og mere kunne hentyde til hendes skrækkelighed, og moralen af det hele syntes at være, hvor skrækkelig og dog velsignet lidt hun havde at gøre med sin mand. Denne stadige strøm af underretning nåede vore to venner, fordi fru Beale sandt at sige ikke havde mere at gøre med sin mand; en tankegang, som Maisie kunne tillade sig uden at få sin sympatiske fortryllelse brudt. En sådan fortryllelse måtte naturligvis være dyb, når sir Claudes indflydelse, selv om det skyldtes en fjernvirkning, nu endelig fik hans steddatters læsning genoptaget. Fru Beale blev atter ivrig for det, og hun beskrev levende for Maisie, hvordan det netop udgjorde et af de vigtigste punkter, hvor den kære fraværende ven understøttede hende mest.

Det var den anden kilde – jeg har lige hentydet til den første – til barnets gryende forståelse af, hvad hun selv forhåbningsfuldt døbte: det nye afsnit; og det lagde også det mest strålende skær over den friske begejstring, fru Beale altid kom hjem med, og som gav Maisie en lykkeligere følelse end hun før havde haft af, at der i hvert fald var to mennesker, som holdt meget af hende. At hun kun tænkte lidt på et tredje, viser, er jeg bange for, en foreløbig forglemmelse af fru Wix, hvad der kun kan forklares ud fra den unaturlige spænding, hun var i. For hvordan var det, fru Beales begejstring ytrede sig, og hun skaffede sig afveksling i de huslige hverv, der endnu påhvilede hende? Jo, det var netop ved at læse med sin lille elev, efter en plan udkastet af sir Claude, og i de bøger, han så rigeligt

forsynede hende med. Han havde en fortrinlig række, "for det meste essays", havde fru Beale sagt med et ord, der altid havde stået for Maisie som noget ophøjet og strengt, men nu blev mildnet ved uklare flossede rande. I én uge kom der ikke mindre end ni bind, og fru Beale gav én den opfattelse, at den skjulte forbindelse, hun stod i med sir Claude, ikke alene medførte, at hun skulle gøre regnskab for deres studier og tage imod kritik, men at deres møder netop var planlagt, for at de kunne tale sammen om disse ting. Hun gentog ofte, at det kort sagt var for Maisies opdragelses skyld, at hun lukkede sin dør, lukkede den for alle de herrer, som plejede at komme dér i flokkevis, og som det nu, da hendes mand praktisk talt havde forladt hende, ville have været i allerhøjeste grad ufint af hende at tage imod. Fra tidligere tider havde Maisie allerede et ganske godt teoretisk begreb om, med hvor stor omhu en kvinde, der, som fru Beale udtrykte det, var tiltrækkende og udsat, måtte tage vare på sit rygte; og hendes stedmoders vidtgående skrupler undlod ikke at gøre stort indtryk på hende. Der var bogstavelig talt ingen mandsperson, som hun kunne tænke sig at se i sit hjem, og da barnet vovede at spørge om, hvad der var blevet af de damer, som, da hun sidste gang var der, hver og én var blevet budt velkommen, så det kunne forslå, skyndte fru Beale sig med at underrette hende om, at de var blevet opdaget den ene efter den anden, og at de til sidst havde vist sig at være aldeles utilladelige. Hvis hun ville have mere at vide om dem, skulle hun blot gå til sin fader.

Da hun fik den besked, var der imidlertid ganske andre ting, der interesserede hende levende; hvad hun så længe havde drømt om, at kunne gå til forelæsninger, var til sidst blevet

virkeliggjort, takket være sir Claudes nu voldsomt energiske anstrengelser for at opdage, hvad der kunne gøres. Og man fandt, da man for ramme alvor tog sagen op, at der kunne gøres meget, uden at det ville koste stort mere end billetten til den underjordiske bane. Man opdagede, at der var en slags fortsættelsesskole i en del af byen, som Maisie ikke kendte til, og denne fortrinlige skole kom for barnet på grund af dets begejstring til at stå med et gyldent skær over sig; og vejen dertil fra stationen ned gennem "Glower Street", som Maisie til fru Beales morskab udtalte Gower Street, blev en tur bogstavelig overfyldt med "emner". Det så ud, som om Maisie samlede dem op på vejen, men i særlig grad var de dog at finde i de store, grå sale, hvor kundskabens kilde randt omgivet af mange rækker ansigter, der var aldeles stille, som så mange tomme kander, der skulle fyldes af den skingrende stemme, som hun først troede var vred. Fru Beale havde straks sagt: "Det må da være for vort bedste, så hæsligt som det ser ud." Og ved disse lejligheder var hun så fri for bihensigter, at der ikke var nogen anden gang, hvor de to, som så ofte havde arbejdet sammen, havde været mere enige. Og aldrig havde det været mere opbyggeligt for Maisie, selv om det også næsten var ved at blive hende for meget, når fru Beale kom hjem og råbte op, så det kunne høres over hele huset, om hvorvidt de endnu kunne nå at komme til forelæsning. Hendes steddatter, der havde været rede i mere end god tid, var lige ved at springe over trappegelænderet i sin iver, og sammen fo'r de så ud at søge lærdommen med den samme iver, hvormed de ofte styrtede hjem igen for at sætte fru Beale fri til andre hverv. Der havde kort sagt ikke været en sådan travlhed, siden fru Wix pustende

og stønnende, som skulle hun selv gøre hende i stand, "indhentede" alt, hvad hun ikke havde nået hos sin fader.

Også nu var der for lidt tid, men den var båret af en ny følelse, som for en del beroede på den mulighed, at de en dag i den lange "Glower Street", eller måske mellem skolens søjlerækker, der for Maisie særligt bestemte dens karakter, ville opdage sir Claude. Det havde Maisie engang fået fru Beale til at sige, naturligvis lidt utålmodigt: "Ja vel, engang med tiden." Men det så ud til at have ganske anderledes lange udsigter med, at han ville gå med dem, end man skulle have troet efter alt, hvad han oprindeligt havde sagt om, at han ville uddanne sin ånd i selskab med dem; og derfor forestillende vor unge dame sig temmelig klart, at der enten måtte være sket noget, der havde forhindret den beslutning, eller også, at noget, han ønskede, ikke var indtruffet. Fru Beale havde kastet et delvist lys over sagen ved at sige, at det havde vist sig, at der ikke var sørget for nogen som helst. Maisie ønskede i hvert fald, at der måtte blive sørget for en eller anden. Men omend hun, hver gang hun besøgte kundskabens tempel, forgæves så efter sir Claude, var der ingen tvivl om, at hans kære billede virkede såvel ansporende som også som en belønning. Når skolen var højst oppe – eller som fru Beale sagde, var på stylter – det vil sige, når foredragsholderens emne var meget lærd, foredraget selv længst, og tilhørerne grimmest, følte de begge, at deres beskytter i baggrunden ville være mest fornøjet med dem.

En dag sagde fru Beale med et blik på denne baggrund pludselig til sin ledsager: "I aften tager vi til 'tingesten' ude i Earl's Court," hvad der kom til at stråle i fuld glans, da hun forklarede, at hun mente den store udstilling, der lige var blevet

åbnet og indeholdt en blanding af de mest forskellige udenlandske ting, og hvor der var store haveanlæg, som blev illuminerede. Der fandtes også koncerter, elefanter, rutsjebaner og al den slags, og så var der jo menneskemængden, hvori det ikke var umuligt, at de traf nogen, de kendte. I det samme fløj Maisie om halsen på sin veninde, da hun vel begreb, at fru Beale mente sir Claude. Og hun indrømmede også, at det ikke var helt umuligt, at de kunne møde ham. I den skrækkelige stilling, han var i, vidste han aldrig, hvad der kunne ske fra time til time, men han håbede at være fri og havde givet fru Beale et vink om det. "Bring hende derhen i al stilhed, og jeg vil se, om jeg ikke også kan komme derhen." Det viste tydeligt, hvor lidt indflydelse de mange uger, som han var holdt borte fra dem, havde haft på hans lyst til at se barnet; ja, det kunne endda betyde, at han længtes lige så meget som hun. Det var på sin side så forbavsende, at Maisie ikke kunne lade være med at tale om det. Hun kunne ikke se, hvorfor den tanke, hun var kommet til fru Beale med, tanken om en forening af dem alle til et lykkeligt trekløver, skulle have vist sig så uigennemførlig i praksis, når de var så aldeles enige. Fru Beale gav hende blot mere at tænke over, da hun sagde, at deres skuffelse kom af, at han havde fået en idé i sit hoved.

"Hvilken idé?"

"Ja, det må guderne vide," sagde hun i en let bebrejdende tone, "han er så forfærdelig finfølende."

"Finfølende?" Det var tvetydigt.

"Med hensyn til, hvad han gør, kan du ikke begribe det?" sagde fru Beale og fortsatte nølende: "Ja, med henblik på, hvad *vi* gør."

Maisie blev forundret: "Du og jeg?"

"*Jeg* og han, dit lille vrøvl!" råbte fru Beale med en virkelig fnisen.

"Men I gør jo ikke noget ondt. Det gør *I* ikke," sagde Maisie, der igen blev grebet af forundring, og som med det stærke eftertryk ville hentyde til sine forældre på en pæn måde.

"Naturligvis gør vi det ikke, din lille engel; det er netop, hvad jeg også siger," svarede hendes ledsagerske henrykt. "Han siger, at han ikke vil have dig blandet ind."

"Blandet ind i hvad?"

"Det er lige, hvad jeg også gerne ville vide, blandet ind i hvad; og hvordan du kan blive mere blandet ind i – –?" Men fru Beale standsede nu uden at fuldende sit spørgsmål og føjede så en helt anden slutning til. "Alt, hvad man kan sige, er, at sådan tænker nu han."

Den tone, hvori hun udtalte disse ord, lod, skønt hun udtrykte en vis træt resignation, der lod spørgsmålet falde, tydeligt Maisie forstå, i hvor høj grad fru Beale *ikke* delte disse tanker, og derved kom vor unge dame blot til en tåget forståelse af det usagte og det ukendte. Der var altså en slags mystisk undergrund i hendes stedforældres forhold. Det var den første gang, hun havde tænkt på, at når undtages, hvad der angik hende selv, var det ikke et slægtskab. Det var for enhver af dem kun, hvad de selv havde fået ud af det, og hun forstod, at det nu havde været noget, der havde ført sir Claude til at holde sig borte fra hende. Var han mon bange for, at hendes rygte skulle lide? Den tanke, at han følte skrupler i den retning, gjorde ham endnu mere kær for Maisie, og det kom som et lynglimt over hende, at hun kunne simplificere alt ved at vise ham, hvor lidet

hun ænsede den fare. Havde hun ikke kendt til den, fra hun var tre år gammel? Det var det stående samtaleemne i den Farange'ske familie, hvor ordet så at sige altid lå i luften, og da hun var fem år, kunne hun sige det flydende til alle tilstedeværendes bifald. Hun vidste kort sagt lige så godt, at et menneske kunne få et dårligt rygte, som at man kunne slå én med en hårbørste eller lade hende være alene i mørke; og det var hende lige så kendt, at man i reglen anså hver af disse prøvelser for at have for ringe en virkning. Men det vigtigste var, straks at blive aldeles klar over fru Beales stilling, hvad der skete, idet hun eftertænksomt sagde: "Siden du nu ikke bryder dig om det – og det gør du vel ikke, vel?"

Fru Beale tænkte sig om og var ved at more sig derover. "At blande dig ind? Ikke det mindste. For hvad vil det sige?"

"Ja, hvad det end betyder, har jeg overhovedet ikke noget imod at blive blandet ind. Altså, når du ikke har noget imod det, og jeg heller ikke," sluttede Maisie, "synes du så ikke, at det er bedre, jeg siger til ham, at vi ikke har noget imod det, og at jeg derfor spørger ham, hvorfor i al verden *han* så skulle have det?"

18

Men barnet skulle ikke komme til at få meget ud af sir Claudes selskab på den "tingest", der for dem fik et helt andet forløb. Fru Beale havde straks tilskyndet hende til at handle efter sit indfald, der havde moret hende meget; men sidenhen, da de var på udstillingen, tog hun sin tilladelse tilbage og sagde, at hun efter nærmere betænkning var kommet til det resultat, at når en mand var så fintfølende, ville en sådan tiltale vel snarest gøre ham værre. Maisie følte, at det ville holde hårdt for sir Claude at blive "værre", idet hun forgæves så efter ham alle vegne i anlægget og blandt mængden, da hun ikke længere følte sig blændet af alt det nye. De to brugte hele deres tid til at vandre omkring og se med længselsfulde blikke på de dyre fornøjelser. Hjemme havde de spist et let, ubestemmeligt måltid, som Maisie benævnede "kage-aftensmad", hvilket var alt, hvad de fik, når hr. Farange var ude at more sig. Og nu var det ude, han morede sig; ja, hans datter havde en bestemt forestilling om, at han for tre dage siden var taget ned til en vens yacht, der lå ved Cowes, efter hvad hans hustru havde sagt.

Der var alle mulige fornøjelser, men fru Beale kunne desværre kun gøre sin lille pige bekendt med dem ved deres tillokkende navne, for hver af dem kostede en sixpence, og al den kærlighed, Maisie omfattede sin ældre ledsagerske med, var fra først af kommet i stand til trods for en mangel på sixpence. Det var lige så vanskeligt at få småpenge fra hende, som det ville være at få svar af børn, der ikke havde lært deres lektier. Maisie gik langsommere forbi de brogede plakater og

trykkede samtidig armen – for hun gik med fru Beale under armen – imod sin venindes lomme, hvor hun håbede at kunne høre shillingstykkerne rasle, men alt, hvad der kom ud af dette, var kun at hendes længsel blev større. Kom sir Claude, ville shillingstykkerne ikke lade vente længe på sig. Til sidst standsede de to, der ikke havde nogen, foran "Skovblomsterne"; det var et stort billede af muntre brune damer, – de var brune over det hele – i omgivelser, der skulle give en forestilling om tropernes rigdom; og Maisie udtalte nu som sin sørgelige formening, at han vel slet ikke kom. Fru Beale, der selv tydeligvis var skuffet, mindede hende om, at det ikke var blevet lovet for sikkert, at han ville komme. Denne bemærkning fik imidlertid barnet til at se på skovblomsterne som gennem en tåge, hvorved de blev endnu mere strålende, hvad der også var skyld i, at hun ikke lige straks kendte en herre, der i det samme kom ud af det oplyste telt sammen med en dame, der var så mørk, at Maisie først troede, at det var en af skovblomsterne. Det tog hende dog ikke mange sekunder, og hun havde netop i de samme sekunder fortvivlet opgivet tanken om at møde sir Claude; men så hørte hun et eneste hårdt lille udbrud fra fru Beale, der med et tonefald, som både udtrykte forbavselse og smerte råbte: "Så skulle da også – *Beale*!"

Han var allerede gået en anden vej, som det syntes efter den brune dames tilskyndelse, og han havde ikke genkendt dem blandt den store mængde spadserende. Man kunne følge hendes spor formedelst en opret, skarlagenrød esprit, der vajede højt over mængdens hoveder; og Maisie var straks ivrig efter at få at vide, hvem ejerinden var. "Hvem er det? Hvem er det?"

Fru Beale så blot i nogen tid efter dem og sagde så: "Den løgner! Den løgner!"

Maisie overvejede stillingen. "Fordi han ikke er, hvor man mente, han skulle være?" For en månedstid siden havde hendes moder i Kensington Gardens jo heller ikke været det. "Måske er han kommet tilbage," foreslog hun.

"Han tog slet ikke af sted, det bæst!"

Det var jo også, hvad der efter sir Claudes mening var sket med hendes moder, og Maisie kunne ikke undgå at føle, hvad et menneske med større verdenserfaring ville udtrykke med de ord: "Man kan se, at historien gentager sig selv." – "Hvem er det?" gentog hun.

Fru Beale, der stod som fastgroet, så ud til at fortabe sig i betragtninger over en gunstig lejlighed, der var sluppet hende af hænde. "Havde han bare set mig!" mumlede hun imellem de sammenbidte tænder. "Hun er splinterny, men han må have været sammen med hende fra forrige tirsdag."

Maisie lagde mærke til det og tilføjede: "Hun var næsten sort."

"De er altid hæslige," sagde fru Beale.

Her var en bemærkning, som barnet atter måtte tænke over, og så udbrød hun protesterende: "Nej, det er de ikke; hans koner, mener jeg." Til enhver anden tid ville disse ord sandsynligvis "have sat hendes veninde i gang"; men nu var fru Beale alt for optaget af at se, hvad der blev af de andre. "Har du nogensinde i dine levedage set mage til fjer?" fortsatte Maisie straks efter.

Fjeren så ud til at være standset i nogen afstand, men til trods for den menneskemængde, der skilte dem, kunne de

begge se den. "Ja, det er den måde, de nu majer sig ud på – det værste rak."

"De kommer tilbage – de vil se os!" sagde Maisie bestemt lige efter; mens hendes veninde sagde, at det var netop, hvad hun ønskede, og barnet svarede: "Nu kommer de, nu kommer de!" vendte de to, der ikke anede, at de havde vakt så stor en opmærksomhed, hurtigt om og styrede lige i armene på deres kritikere, da de havde bestemt sig til at gå en anden vej. At de ikke var klare over, hvem de mødte, gav fru Beale tid til for sig selv at sige: "Det må være fru Cuddon." Men Maisie hørte det dog.

Maisie så skarpt på fru Cuddon, og hendes læber gentog endog navnet. Hvad der så skete, kom i en fart. Det blev et øjeblik, hvor der i vor heltindes påsyn førtes den livligste kamp, hun endnu havde iagttaget, i hvert fald på så kort en tid. Det var et voldsomt sammenstød, selv om de talte sagte, for at folk ikke skulle lægge mærke til dem. Det var så voldsomt, at det først senere lykkedes hende at rekonstruere de forskellige trin, der havde ført til, at hun helt fortumlet, ikke så meget på grund af spektaklet som på grund af den ejendommelige tavshed, var kommet til at befinde sig ved indgangen til udstillingen sammen med sin fader. Det var alt sammen sket så hurtigt, at hun ikke kunne forklare sig det, men det var for ejendommeligt til, at hun fik tid til at være bange. Faderen skubbede hende ind i en droske, og steg så selv ind bagefter; og mens hun kørte af sted sammen med ham, dukkede noget af, hvad der var sket, igen op for hende. Han havde først set dem, da de stod ansigt til ansigt i anlægget, og så var det, som om sammenstødet blev standset på halvvejen. Mens de sorte øjne lynende så på

hinanden, slog fru Cuddon med hovedet, så den røde fjer rystede, fordi hun nu også havde genkendt dem, og forsvandt med et kort udråb. Et øjeblik havde hun skimtet sir Claude, der stod dér som forstenet af forbavselse, men således at hendes fader ikke kunne se ham, som om han var blevet advaret lige, da han var ved at komme hen til dem. Det passede til, hvad hun havde hørt fru Beale sige til hendes fader, men om det var sagt højt eller sagte, erindrede hun ikke længere; nemlig om, at nu havde han nok fået sig en ny. Som svar havde han brummet noget uhørligt, men åbenbart i den tone og af den art, som barnet fra sine tidligste år var blevet vant til at høre folk bruge, når det blev sagt til dem, at nogen var en ny. "Ja, jeg holder mig nu til den gamle," havde fru Beale sagt hertil, og hendes stemme genlød endnu, da vognen kørte, i hendes øre, for Maisies ledsager havde ikke talt et ord fra det øjeblik, hvor han havde taget hende bort, når lige undtages den meget utydelige adresse, han havde givet kusken, da han var ved at stige ind. Da hun senere dvælede ved det, mente Maisie, at hun nu ville have stillet ham et spørgsmål, hvis hendes tavshed, som enten skyldtes hans fortryllende væsen eller også, at hun var bange for ham, – hun vidste knap selv hvilket – ikke havde stammet fra, at hun pludselig følte hans arm om livet, følte, mens han drog hende tæt ind til sig, at han var rystet på en måde, som hun aldrig før havde set. Det forekom hende, at han skælvede, skælvede så meget, at han ikke kunne tale, og som en følge deraf tav hun i samklang med hans betydningsfulde stilhed, båret af en følelse, der skønt den var kommet over hende på et øjeblik, dog aldeles ikke var blot og bar frygt. Den måde, hvorpå hans omfavnelse gjorde hans krav på hende gældende, huskede

hun længere efter, at den havde fundet sted, end noget som helst andet. De blev ved at køre, og han holdt hende tæt ind til sig; hun sad ganske stille, vovede næppe at ånde og stirrede frem for sig, mens hun så den ene mørke gade efter den anden passere forbi, og hun blev sig temmelig bevidst, at man måtte regne mere med hendes fader, end man havde ventet. Det tog hende kun et minut at finde sig til rette med denne opdagelse, hvortil kom, at omfavnelsen på en ny måde godtgjorde hans betydning, hvoraf igen fulgte en ubestemt følelse af tillid. Hun vidste, hverken hvad han havde gjort, eller hvad han havde til hensigt. Det eneste, hun vidste, var, at hun var meget optaget af den måde, hvorpå han straks havde taget fat, og hvor hurtigt hun selv var kommet med i begivenhedernes gang, hvilket alt fyldte hende med en vis stolthed. Nu var de således ved et hus, der vel ikke så særligt stort ud, men hvis nylig hvidtede facade oplivedes af kasser med pragtfulde blomster, efter hvad hun kunne se i lygteskinnet. Barnet havde været med i tusindvis af eventyr – alle fru Wix's og hendes egne; for slet ikke at tale om franske Elises – men aldrig havde hun dog været med til noget lignende. Da han havde hjulpet hende ud af drosken, som kørte bort, og hun hørte det bestemte, skarpe, lille klik af hans nøgle i husets dør, var hun helt inde i Tusind og én Nat.

Fra det øjeblik af hvilede deres fortryllelse over alt, og netop i det øjeblik var den som et "Sesam, luk dig op", og når drosken kørte bort lød det som en genlyd fra et øde sted, hvor alle forladte stedfædre færdedes. Den var også med i det strålende, næsten blændende, hvide lys, som kom frem, da faderen hurtigt trykkede på en lille messingknap på væggen i et værelse, som man kom op til ad en kort tæppebelagt trappegang. Dette

værelse forekom Maisie det smukkeste, hun nogen sinde havde set, og det gik straks op for hende, at det måtte være en dames salon – og ikke en herres; ikke engang en herres som hendes fader eller sir Claude – hvis ting var lige så meget smukkere end moderens, som man måtte lade hende, at hendes havde været smukkere end fru Beales. Mens hun nu stod midt i dette lyse, lille værelse, hvor der var flere portierer og puder, billeder og spejle, flere palmer, som dækkede over tæppebelagte guldskinnende hjørner, flere sølvdåser spredt omkring på små rokokoborde og flere små ovale miniaturbilleder på fløjlsskærme, end fru Beale og Hendes Nåde tilsammen kunne have skaffet til veje, i det utænkelige tilfælde, at de blev enige, følte barnet – med muligvis et hurtigt anfald af medlidenhed –, at begge disse fine damer så at sige sank tilbage i halvmørke for hende. Endnu ejendommeligere var det, at hendes fader så ud til netop i særlig grad og til sin fordel at høre hjemme i de prægtige omgivelser, hvorved han i højere grad blev hævet over mere borgerlige forhold. Hun tilbragte en tyve minutter i dette værelse sammen med sin fader, mens det lod til, at han ikke gerne ville forklare sig, og på grund af den stadigt lurende fare følte hun sig til mode, som om hun var med til et pludselig arrangeret, bekosteligt gilde, selv om der ganske vist hverken var boller eller ingefærlimonade.

"Er hun meget rig?" Hun syntes nu, at han næsten var forlegen og så kejtet, at man skulle tro, han var sammen med en ung dame, som han kun kendte lidt til. Da dette var gået op for hende, følte hun sig bogstaveligt drevet til på en taktfuld måde at komme ham til hjælp.

Beale Farange stod og så smilende på den unge dame; han vendte ryggen til den flotte kamin, hans lystfarvede overfrakke – det var den lyseste i hele London – stod vidt åben, og hans vidunderlige, pragtfulde skæg dækkede fuldstændig hans skjortebryst. Hun glædede sig mere end ellers over den tanke, at hendes fader var smuk, og at han, skønt han stod hende lige så fjernt som hendes moder og i sin ekstrafine selskabsdragt omtrent var lige så smuk som denne, dog var af en mindre krigerisk, mindre frygtindgydende type. "Grevinden? Hvorfor spørger du om det?"

Maisie gjorde store øjne. "Er hun virkelig grevinde?" Det var med en for ham usædvanlig elskværdighed, at han nød hendes forundring. "Ja, det kan du tro, min pige, men det er ikke en engelsk titel."

Man kunne se på Maisie, at hun syntes godt om det. "Er hun fransk?"

"Nej, heller ikke det; hun er amerikanerinde."

Maisie talte helt fornøjet. "Ja, så må hun være rig," for det var hendes opfattelse af amerikanere og grevinder. "Jeg har aldrig før set nogen så dejlig."

"Så du virkelig noget af hende?" spurgte Beale.

"På udstillingen?" sagde Maisie smilende. "Hun forsvandt alt for hurtigt."

Hendes fader lo. "Ja du, hun kom af vejen." Hun var et øjeblik bange for, at han skulle sige noget om fru Beale og sir Claude; hans uformodede venlighed var ikke rigtig til at lide på. Men alt, hvad han vovede sig frem med, var i det næste øjeblik: "Hun kan ikke døje scener."

Heri var der ikke noget, Maisie måtte gøre front imod, hun kunne vedblivende optræde som elskværdigheden selv. "Men hvor tror du, hun er taget hen?"

"Å, jeg mente, hun havde taget en droske og ville have været her allerede, men hun kommer nok."

"Det håber jeg da, hun gør," sagde Maisie med en alvor, der skyldtes det stærke indtryk, hun modtog af de skønne omgivelser, som grevindens personlige nærværelse kunne forøge. "Vi kom forfærdelig hurtigt af sted," tilføjede hun.

Hendes fader lo højt. "Ja, min tøs, jeg fik dig nok til rigtig at skridte ud!" Beale tøvede lidt, men sagde så: "Jeg vil gerne have, at hun skal se dig."

Da Maisie hørte dette, glædede hun sig over den opmærksomhed, som fru Beale havde skænket hendes ydre, ja, hun havde i anledning af deres aftentur selv pyntet hendes gamle hat op igen. Imidlertid fortsatte hendes fader: "Du vil synes forfærdelig godt om hende."

"Ja, det vil jeg sikkert!" Men nu følte hun sig lidt forlegen, enten det nu kom af, at hun havde sagt så meget, eller af, at hun pludselig forstod, at mere kunne hun jo ikke sige, og hun tog sin tilflugt til et mindre vigtigt punkt: "Jeg troede, det var fru Cuddon?"

Beales munterhed snarere voksede, end den formindskedes: "Du mener, *min kone* mente det? Mit kære barn, min kone er et bandsat fjols!" Det var, som om han ejendommeligt nok talte om sin kone som om en person, hun næppe kendte noget til, så hendes tilflugtssted var ikke heldigt valgt. Men Beale syntes derimod selv at føle nogle skrupler. "Alvorligt talt mener jeg, at hun i virkeligheden ikke kender noget til noget som helst." Han

tav og så, hvorledes barnet med betagne øjne prøvende gik nærmere hen til de smukke sager på et af bordene. "Hun bilder sig ind, at hun har pæne ting, ved du jo nok!" Han ligefrem gjorde nar ad fru Beales misforståelse.

Maisie følte, at hun måtte indrømme, at det virkelig var sådan. Ved at se på grevindens fine sager fik hun nu fuld erstatning for alt, hvad hun ikke havde været med til af ekstrafornøjelser på udstillingen. "Ja," sagde hun eftertænksomt, "det tror hun."

Det var igen en underlig tør måde, hvorpå Beale sagde, at det gjorde ikke meget fra eller til, hvad hun tænkte, men der var en forøget sødme for hans datter deri, at hun havde været så længe sammen med ham, uden at han havde foretaget sig noget værre. Hele denne time ville selvfølgelig stå for hende i dagevis, ja, ugevis, alt mens der stadig faldt nyt lys over den, og dens betydning blev større; ved slutningen deraf kunne hun læse hundrede ting ud af den, som oprindelig kun havde været en dejlig fornøjelse. Hvad hun fik ud af den på stedet, var, at hendes fader endnu var noget nervøs, men dog bestræbte sig for at skjule det, og at i samme grad, som det lykkedes ham, kunne han se at få hende til at betragte ham som venligsindet.

Lidt efter begyndte han at gå rundt i værelset og viste hende alt. Han talte til hende som til en person med en kultiveret smag og fortalte hende, hvem et miniaturportræt forestillede; det var en af Frankrigs berømteste kvinder, som Maisie havde hørt om i forvejen. Endvidere bemærkede han, som om han havde set hende betaget stirre på en nipsgenstand eller et stykke håndarbejde, at grevinden sikkert ville give hende noget godt, når hun kom. Han fik øje på en lyserød fløjlsæske med et

spejl i låget, som han lukkede op med en hurtig, elegant bevægelse, for så at lade hende vælge mellem seks rækker fyldte chokolader, og han overgik således sir Claude, som aldrig havde drevet det til mere end fire. "Jeg kan gøre med dem, hvad jeg vil," sagde han, "for jeg skal sige dig, jeg har selv givet hende dem." Grevinden havde øjensynlig syntes godt om den gave, for der var mange tomme rum, og rækkerne var i den vildeste uorden.

Selv mens de sad og ventede sammen, havde Maisie en følelse af, at hun stod for ham som en person, man ganske anderledes måtte regne med, end da han sidste gang havde lagt mærke til hende; i hvert fald var det jo således, når man tog hensyn til højde og år, selv om det ikke skulle være andet; og denne følelse viste hende, hvor dyb den kløft var, der skilte dem ad. Ja, det var netop noget af det, der gjorde situationen vanskelig, og som han slap fra ved næsten på en tosset måde at vise sig kærlig over for hende. En tid lang sad han på en gul sofa under en af palmerne med hende på sit knæ, mens han klappede hendes hår og spøgefuldt holdt hende ud fra sig, idet han viste hende sine hvide hugtænder og kaldte hende "kære, gamle pige, kære, lille datter," med en vag, kærlig ubestemthed og lod hende indånde duften af hans højtskattede skæg. Hun vidste senere, at hun havde måttet være ked af det på hans vegne, hun kunne jo så godt forstå den vanskelighed, han måtte have ved at forklare hende noget som helst. Hun var i den grad indstillet på at svare på enhver tilskyndelse, at der ikke behøvedes mere til at erstatte hende alt, hvad han havde undladt. Hun fik tårer i øjnene aldeles som den gang i parken, da kaptajnen så ivrigt havde talt om, hvor god hendes moder

var. Og hvor var det ikke betagende – hendes faders endnu mere ligefremme godhed og denne eksempelløse, dejlige væren alene med ham, hvor hun ikke vidste andet end, at han var hendes fader og henrivende. Og det blev ikke ødelagt ved, at hun følte, at han, der til sidst blev urolig, måtte have et eller andet formål, han ikke rigtig kunne få sagt, fordi hun med glæde ville være kommet ham i møde, i sin henrykkelse over, at de igen var ét, hvis han havde antydet eller ladet, som om forholdet mellem dem var frit og utvungent. Der var noget i ham, der syntes helt rørende at bede hende om at hjælpe ham til at lade, som om han vidste nok om hendes opdragelse og hele liv, hvad hun havde at leve af, og hvordan hun så på ham, til at de spørgsmål, han ikke kunne få over læberne, kunne få en naturlig, hjemlig klang. Hun ville have gjort det med den største glæde, havde han blot kunnet give hende et stikord. Hun ventede på det, mens han mellem sine store tænder fremstødte de suk, hun ikke forstod var tåbelige. Og som om han, der rødmede stærkt over, at hun græd, netop derved havde fået hendes løfte om, at hun var rede, så han sig hjælpeløs omkring, mens han spekulerede på, hvor pokker han skulle finde et støttepunkt.

19

Da han havde tændt sig en cigaret, som han begyndte at ryge lige op i ansigtet på hende, var det, som havde han samtidig fremmanet en besynderlig, grovkornet blanding af gamle påstande, gamle skandaler, gamle pligter og en tåget forståelse af, hvad han besad i hende, og hvad hun, om alt blot – pokker stå i det – havde været helt anderledes, endnu ville være i stand til at give ham. Hvad hun kunne give ham, var, som hans plirrende øjne kunne se gennem røgen, blot, hvad han selv kunne tage fra hende. Men at give noget, og det lige på stedet, var hendes højeste ønske. Blandt det gamle, der kom tilbage, var også hendes lille instinkt for at holde fred; det gjorde, at hun langt mere tænkte på, hvad hun vel kunne gøre og sige, og hvad hun ikke kunne, hvilken opførsel hun skulle vise eller ikke vise, for at dette kritiske øjeblik for alle, også for grevinden, kunne få så godt et resultat som muligt. Hun var rede til i den anledning at bringe selv et meget stort offer, hun kunne ofre alt undtagen sir Claude og fru Beale; det umådelige indbefattede ikke dem. Men hvis han havde en bestemt idé med det alt sammen, så havde hun også en bag ved alt, hvad hun sagde, og mens de sad sammen, var der en forbavsende tavs vekselvirkning mellem hendes forståelse af hans, hans forståelse af hendes og hendes forståelse af hans forståelse af hendes. Hvad der ikke direkte gjorde sig gældende, var den rørende uskyldighed hos dette barn, som var gennemtrængt af viden og i den grad diplomatisk. Men hvad Beale endelig fik fat i, mens hans fine skikkelse igen dækkede halvdelen af

kamingesimsen med dens nips og så videre, var: "Ved du, min kære pige, at jeg snart skal rejse til Amerika?" For hans datter lød det både, som om det var en genvej, og som han ikke ville have sagt det på den måde til sin kone. Men hun var på sin plads, overfladisk da, i Maisies svar.

"Mener du med fru Beale?"

Hendes fader så skarpt på hende og sagde: "Vær nu ikke tosset!"

Hendes tavshed syntes at vise hendes energiske forsøg på ikke at være det. "Nå, så med grevinden?"

"Om det bliver med eller uden hende, vedrører kun din stakkels fader. Hun har store finansielle interesser derovre, og hun vil gerne have, at jeg skulle tage mig af dem."

Maisie var fyr og flamme for dem. "Vil det tage meget lang tid?"

"Ja, de er i en sådan uorden, at det godt kan vare måneder; men hvad jeg nu gerne vil vide, er, har du lyst til at komme med?"

Hun, der nu igen stod lige over for ham midt i værelset, følte, at hun blev bleg. "Jeg?" gispede hun, men forstod godt, så snart hun havde sagt det, at en så forfærdet tone ikke just var smuk. Hun følte det endnu mere, da hendes fader, idet han gav et lille spark, slog noget cigaretaske af, og urolig – som han hele tiden gjorde det – så ned ad sin vest og sine benklæder, svarede, at det vel næppe var nødvendigt, at hun følte en sådan modbydelighed derfor. Men det hjalp hende til efter nogle sekunders forløb at være, som han ville synes om, at hun, idet hun spejlede sig i grevindens pragt, forstod, hvad der var det

rigtige svar for hende, hvordan hun så ellers så ud: "Min egen kære fader, med dig vil jeg rejse, hvorhen det så skulle være."

Han vendte hende ryggen og stod klods op ad spejlet over kaminen, mens han børstede asken ud af sit skæg. Så sagde han kort: "Ved du noget om dit asen til moder?"

Og det var netop om hendes asen til moder, at hans spørgsmål i en påfaldende grad mindede hende; det bevægede sig med samme store frihed som Idas spring, der spændte bro over store afstande. Samtidig dermed fik hun en lys idé: "Ih, jo, jeg ved alting," og hun fik et så strålende udtryk, at hendes fader, som så det i spejlet, vendte sig om til hende, og snart sad han igen på sofaen med hende på skødet og var rigtig interessant. Maisies idé var, at jo mere hun kunne tale om moderen, des mindre ville det blive nødvendigt for hende at tale om sine stedforældre, og det var nu, da hun havde sin fader på nært hold, at hendes idé dukkede op fra sjælens dyb og klædte sig i ord, idet hun stadigt håbede, at grevinden ville komme, før hendes evne til at beskytte dem var udtømt. Hun fortalte ham, at hun havde mødt sin moder i parken med en herre, som venligt havde talt med hende, mens sir Claude gik en tur med Hendes Nåde, og hun fortalte løs, idet hun ganske glemte, at hun havde lovet kaptajnen at tie stille, af glæde over, at Beale ville høre på det uden skældsord og eder. Det var næsten et vidunder, men det var i alt fald kun et glædeligt, at hun nu kunne gætte, at faderen til sidst var blevet træt af at være vred, i hvert fald på moderen. Nu var han kun led og ked af hende. Det gjorde det imidlertid mere nødvendigt, at hans hendøende misfornøjelse ikke måtte blive opflammet igen. Barnet var henrykt over at se, hvordan hun interesserede ham,

og den følelse vedvarede også, da han, efter at have stillet hende en snes spørgsmål, eftertænksomt og lidt uforståeligt sagde: "Jeg vil lade mig hænge, om hun ikke gør det?" For også deri lå der en frigørelse, en klog træthed, som fik hende til at føle sig sikker. Hun måtte nævne sir Claude, om hun end gjorde det så lidt som muligt, og det var, som Beale helt så ham over hovedet. Gradvis gik det op for hende, at hans mildhed kom af, at han var ligeglad, hvad der i den grad var til hendes fordel, at hun, hvis det var grevindens skyld, var rede til bogstavelig talt at omfavne hende. Hvor ivrig hun var efter det, viste et uroligt spørgsmål om hende, som hendes fader svarede på med: "Der er ikke noget i vejen med hendes forstand, så jeg tør vædde på, at hun klarer sig nok." Han så på Maisie, som om han ville efterspore forbindelsen mellem hendes spørgsmål og hendes utålmodige taknemmelighedsfølelse. "Er det din mening," vedblev han kort efter, "at du virkelig vil rejse med mig?"

Det forekom hende, at han nu så meget indtrængende på hende, og at hun samtidig var blevet meget ældre. "Jeg vil gerne alt, hvad du beder mig om, kære fader."

Han så igen på sin ejendommelige måde ned ad benklæderne og vesten og sagde leende, mens han sad med benene nonchalant fremstrakte: "Det vil sige det samme som 'Nej tak!' Du ved meget godt, at du slet ikke ønsker at tage af sted, du kan slet ikke narre mig." Det var Beale Faranges bestemte overbevisning. "Jeg vil ikke tvinge dig med vold og magt. Det er noget, jeg aldrig har gjort, men jeg giver dig et tilbud, som du kan tage imod eller lade være. Din moder vil aldrig have mere med dig at gøre, end om du var en lille opvaskepige, hun havde afskediget, fordi hun havde fået et dårligt rygte. Derfor er jeg

din naturlige beskytter, og du har ret til at få alt ud af mig, hvad du kan. Nu ved du det, du har din chance, og du er et fjols, om du ikke benytter den. Du kan ikke sige, at jeg ikke gør dig det klart, du kan ikke sige, at jeg ikke er god ved dig, eller at jeg ikke er fair. Se til, at du aldrig siger noget sådant, det ville få mig til at blive rasende på dig. Jeg ved godt, hvad der sømmer sig; jeg vil tage dig igen, som jeg har taget dig, atter og atter. Og jeg er dig meget forbunden, sådan som du skærer ansigter."

Hun forstod godt, at hendes ansigtsudtryk ikke kunne behage ham, hvis det, hvad hun ikke håbede, viste noget tegn på hendes tydelige opfattelse af, hvad han nu i virkeligheden var ved at gøre. Prøvede han ikke at komme hende til livs, var det ikke hans mening på en eller anden måde at sætte hende i forlegenhed, så hun måtte indrømme, at det virkelig ville passe hende bedst, at han, efter at have gjort så meget for et syns skyld, lod hende have fuldstændig frihed til at ordne sine egne sager? Hun begyndte at føle sig nervøs igen. Det kom over hende, at nu var det deres afskedstime, hvor de skiltes for stedse, og han havde bragt hende derhen og ødslet så mange kærtegn på hende, blot fordi det var vigtigt for ham, at han ved en sådan lejlighed tog sig bedre ud end nogensinde ellers. At hun skulle ødelægge det for ham ved en mislyd, ville ganske sikkert give ham grund til klage; og barnet vidste et øjeblik i sin forvirring ikke, om hun skulle være enig med ham i, at hun ønskede at blive af med ham, eller om hun skulle mishage ham ved at lade, som om hun hang ved ham. Lige med det samme kunne hun ikke finde anden løsning end hjælpeløst at fremstamme: "Fader, å, fader!"

"Jeg ved godt, hvad du virkelig vil. Lad bare være at komme med snak til mig!" Men derpå gik han på den mest ulogiske måde af verden hen til hende, omfavnede hende et øjeblik og lagde sit skæg op imod hendes kind. Så forstod hun lige så tydeligt, som om han havde sagt det, at hvad han ønskede – pokker stå i det – var, at hun skulle lade ham slippe på en ærefuld måde, så han kom til at stå som et moralsk fuldkomment og selvopofrende menneske. Det var lige så klart, som om han var fremkommet med følgende udbrud over for hende: "Hør, dit lille asen, se nu til, at du kan hjælpe mig til at være ulastelig, til at være ædelmodig og dog ikke at få noget af det pokkers besvær, der følger med. Af hvad der er upassende, er der kun nok for én af os, så det må du tage på din kappe alt sammen. Fornægt din gamle fader – læg vel mærke til det – skønt han så kærligt beder dig om at lade være. Han kan ikke være barsk over for dig, det ligger ikke til ham, og derfor vil det lykkes dig at blive af med ham, fordi han, stakkels mand, var alt for ædelmodig til at kunne være så fast over for dig, som det egentlig var hans pligt." Det var, hvad en række vældige dunk i ryggen skulle betyde, og aldrig havde den del af hendes person været udsat for sådanne dunk, siden den gang Moddle bankede hende på ryggen, når hun havde fået noget i den gale hals. Et øjeblik efter kunne hun se, at han var blevet så sikker på hende, at han meget pænt turde sige: "Du ved, din moder afskyr dig, ja, netop afskyr dig. Og jeg har tænkt på din dejlige mand, som du fortalte mig om."

"Nå, ja, ham er jeg sikker på," svarede Maisie bestemt. Hendes fader blev straks usikker. "Mener du, at du er sikker på, at han kan lide dig?"

"Nej, aldeles ikke. På at han kan lide hende."

Beale morede sig igen. "Ja, om smagen kan der jo ikke diskuteres, siger man som bekendt."

"Jeg er ligeglad. Jeg er sikker på ham," gentog Maisie.

"Sikker, mener du på, at hun vil rende sin vej."

Maisie vidste alt om hendes "renden sin vej", men nu var hun virkelig blevet ældre, og der var noget i hende, som følte sig ilde berørt ved den måde, hvorpå hendes fader betonede det udtryk. Det fik hende til at forbedre hans hentydning, hvad hun udførte ved at svare således: "Jeg ved ikke, hvad hun vil gøre, men hun vil blive lykkelig."

"Lad os håbe det!" sagde Beale med et fornøjeligt og for ham usædvanlig mildt udtryk. "Men jo lykkeligere hun er, jo mindre vil hun bryde sig om at have dig i nærheden. Det er grunden til, at jeg indtrængende opfordrer dig til," fortsatte han velvilligt, "at overveje det smukke tilbud, som din eneste – ja, jeg mener det virkelig – overlevende kødelige slægtning gør dig." Nu mødtes deres øjne atter i et langt, talende blik, hvorefter han udbrød: "Din lille slyngel!" Hun svarede på det, som hun tænkte sig, han helst ville have det, og det gav ham mod til at fortsætte: "Du er en underfundig lille satan." Hendes tavshed, der næsten var hørlig, som et urs dikken, tog endog imod det, hvorfor han endte med, som en bekræftelse, at sige: "Du har afgjort sagen med det andet par!"

"Ja, hvad så, om jeg har?" Det lød yderst dristigt for hendes eget øre.

Hendes fader skoggerlo som i gamle dage. "Ved du da ikke, hvor elendige de er?"

Hun blev dristigere: "Jeg er ligeglad – fuldstændig."

"Men de er sandsynligvis de værste mennesker i verden og de største forbrydere," sagde Beale på en fornøjelig, indtrængende måde. "Jeg er ikke den mand, der ikke ville sige dig det."

"Muligvis, men det forhindrer dem ikke i at holde af mig. De holder forfærdelig meget af mig," og Maisie blev purpurrød ved at høre sig selv tale.

Hendes fader hakkede i det, så næsten enhver – endsige da hans datter – ville kunne se, hvor samvittighedsfuld han ønskede at være. "Det kan være, men ved du hvorfor?" Hun vovede at se ham lige i øjnene, og han tilføjede: "Du er et fortrinligt påskud."

"For hvad?" spurgte Maisie.

"For deres plan, og hvad den går ud på, behøver jeg ikke at fortælle dig."

Barnet tænkte sig om og svarede så: "Ja, men det er en grund til for dem."

"Grund til hvad, om jeg må be'?"

"Til at de er gode ved mig."

"Og til at du holder dig til dem," brølede Beale, for det så ud, som om han blev mere og mere rasende. "Er du ganske klar over, at du gør dig selv til et uhyre ved at sige noget sådant?"

Maisie tænkte sagen igennem. "Et uhyre?"

"Ja, det er, hvad de har gjort dig til. Det er på ære rædselsfuldt, det viser, hvad slags folk de er. Kan du ikke se," vedblev Beale, "at når de har gjort dig til så skrækkeligt et asen som de kan, – lige så skrækkelig som de selv – så vil de simpelthen smide dig på porten?"

Nu blev Maisie et øjeblik rasende. "De smider mig ikke på porten."

Men hendes fader fortsatte høfligt, men bestemt: "Du får undskylde mig, men det er min pligt at sige dig det. Jeg ville ikke kunne tilgive mig selv, hvis jeg ikke udpegede for dig, at den tid vil komme, da de ikke længere har brug for dig." Han talte på en måde, der var beregnet på at gøre indtryk på hendes forstand, så det ville være en skam, om hun ikke kunne give et passende svar, og deraf kunne man se, hvor højt han satte hende.

Et øjeblik efter viste det sig også, at dette havde gjort den virkning, han ønskede. "Høre op med at have brug for mig, fordi de vil være ligeglade?" Hun nøjedes med således kort at skitsere sin tanke.

"Ja, naturligvis, hvad bryder sir Claude sig om dig, hvis hans kone stikker af? Se, det er hans plan, det ville lige passe ham nok så nydeligt."

Maisie kunne helt gå med dertil, men hun havde dog endnu en mulighed tilbage for at triumfere. Hun tænkte sig lidt om: "Du mener, hvis moder slet ikke mere kommer tilbage?" Det rolige ansigtsudtryk, hvormed hun gjorde denne bemærkning, ville have vist en tilskuer, hvor fortrolig hun var med forholdene. "Vel, men det vil ikke bringe fru Beale –"

"I den samme bekvemme stilling?" sagde Beale fornøjet, idet han fortsatte hendes bemærkning. Han var sprunget op, rystede sig og så ned på sine sko. "Nej, du har ret, min kære pige, der skal mere til for fru Beale." Han tøvede lidt, men tilføjede: "Men måske kommer hun ikke til at vente længe på det."

Maisie så et minut ned på hans sko, selv om det ikke var det par, hun beundrede mest, nemlig hans laksnøresko med de gule

"gamacher". Til sidst sagde hun, idet hun så op på ham: "Kommer du ikke tilbage igen?"

Han ville først heller ikke svare nu og lo kort på en måde, som besynderligt nok mindede om fru Wix's mystiske lyd. "Det kan synes underligt, at jeg indrømmer dig så meget, og du må heller ikke tro, at jeg gør det. Men vi kan jo lade, som om sagen forholder sig således, for at hjælpe dig til at træffe dit valg. Sagen er, at det er den måde, min kone ganske sikkert vil opfatte det på. Du vil få at høre, hvordan hun kan snakke op om, at hun er blevet forladt, så hun rigtig kan få lejlighed til at fortælle, hvor slet hun er blevet behandlet. Så vil hun være lige så fri, som hun bryder sig om at være – lige så fri som din moders fjols til en mand. Så er der ikke mere for dem at tage hensyn til, og du vil finde dig selv på gaden. Forstår jeg dig ret," spurgte Beale, "at du til trods for alt, hvad jeg nu har fremlagt for dig, alligevel foretrækker at risikere det?" Det var den forunderligste opfordring, nogen mand endnu havde stillet til sin datter, og Maisie stod nu igen midt i værelset, mens hendes fader, med hænderne i lommen, langsomt gik rundt om hende på en måde, der mere end, hvad han ellers havde gjort, vist at han var hjemme dér i huset. Hun så med feberhede øjne på alle de pæne ting, der tilhørte hans veninde, som om hun søgte efter hjælp i sin usædvanlige, vanskelige stilling. Han syntes også at føle hendes søgen, standsede pludseligt og sluttede med en i al almindelighed holdt opfordring til at følge ham, idet han sagde: "Husk, min lille pige, der er penge at tjene, masser!" Han fik derved lejlighed til at vise, med hvilken sikkerhed han kunne spille sin rolle, og hvor stolt han var af sin trofasthed imod hende.

Hun følte sig et øjeblik lige så bevæget, som hun blev, når hun var i teatret til juleforestilling sammen med sir Claude og så en vældig, strålende scene, så hun tog det til at begynde med rent bogstaveligt. "Og får jeg dig aldrig mere at se?"

"Hvis jeg rejser til Amerika?" sagde Beale som en mand. "Aldrig, aldrig!"

Nu kunne Maisie ikke styre sig længere, men faldt tåbeligt sammen, og hun kunne ikke tænke på andet, end hvor forfærdeligt det var at skulle sige Ja til noget sådant. Hun tog derfor mod til sig og sagde kun: "Så kan jeg ikke opgive dig!"

Hun fik ham til i nogle sekunder at stå og stirre på sig, mens et tvungent såkaldet smil lod hende se alle hans tænder, hun kunne deraf aflæse den ærgrelse, som han ikke syntes om helt at give udtryk for, over at hun således ikke mere var så villig til at gå ind på hans tankegang, som hun virkelig havde syntes at være. Men før hun delvis kunne udslette indtrykket af sit sammenbrud, bragte en nervøs, lille bevægelse ham hen til vinduet. Hun hørte en vogn standse, Beale så ud og vendte sig igen om mod hende. Han sagde stadig ikke noget, men hun vidste, at grevinden var kommet tilbage. Der blev igen en lang tavshed imellem dem, men den var alligevel vidt forskellig fra den forlegne tavshed, der havde været, da de to var kommet derhen sammen. Uden at sige et ord omfavnede han hende endnu engang, som han havde gjort i så rigt mål tidligere, og lige før døren gik op, havde han fået hende anbragt på den gule sofa. Det var således i en meget intim berøring med ham, at hun blev forestillet for en person, der, som hun straks kunne se, var den brune dame.

Den brune dame så næsten lige så forbavset, men ikke slet så forfærdet ud, som da hun på udstillingen var faret sammen ved at se fru Beale. Men nu fo'r Maisie næsten sammen ved at se hende og få øje for, hvor hun var brun. For barnet stod hun virkelig mere som et dyr end som en fin dame; hun kunne for den sags skyld godt have været en klog, krøllet puddelhund med krave på, eller en skrækkelig menneskeagtig abe i et spraglet skørt. Hendes næse var alt for stor og hendes øjne alt for små, samtidig med at hendes overskæg var, ja – ikke så heldigt som sir Claudes. Beale sprang op for at møde hende, der til barnets forbavselse muntert kom gående, som om der i mange, lange dage ikke var hændt noget ubehageligt; men man kunne dog se, at hun tænkte skarpt og hurtigt. Selv om det i og for sig var gammelkendt for Maisie, havde hun dog aldrig før set nogen så hurtigt blive enige om, at man ikke talte om, hvad der kunne volde misforståelser. Et øjeblik efter havde grevinden kysset hende og sagde muntert til Beale med et blidt, bebrejdende tonefald: "Men du har jo ikke engang fortalt mig det halve. Min kære pige, hvor det var dejligt, du kom!"

"Men hun er ikke kommet – hun vil ikke komme," svarede Beale. "Jeg har forestillet hende, hvor stor en glæde det ville være for dig. Men hun vil ikke have noget som helst at gøre med os."

Grevinden så smilende på hende, og et øjeblik kunne Maisie ikke andet end betragte hendes ejendommelige udseende, men så mindedes hun et andet smil, som ikke var grimt, selv om det også vidnede om den samme interesse, nemlig det venlige, lyse smil, som den dag i parken havde lyst over kaptajnens rene, smukke ansigt. Faderens kaptajn var jo grevinde, men hun var

ikke nær så rar som den anden, hvad der vel utvivlsomt skyldtes, at Maisie ikke satte videre pris på damer. Men den, der nu stod for hende, sagde indsmigrende: "Ville du ikke gerne have, at jeg skulle tage dig med til Spa?"

"Til Spa?" Barnet gentog navnet for at vinde tid, for ikke at komme til at vise, hvorledes grevinden vagt mindede hende om en fremmed dame med et ækelt ansigtsudtryk, som engang mange år før i en omnibus pludselig havde taget en appelsin frem og sagt til barnet, mens hun bøjede sig over imod hende, som sad lige over for: "Vil du ikke gerne have denne her, min lille pige?" Den gang var hun af en eller anden grund tåbeligt nok blevet lidt forskrækket, selv om det ganske vist bag efter var gået op for hende, at den fremmede dame, der ikke selv kunne gøre for, at hun var grim, kun havde haft til hensigt at ville vise hende en venlighed. Det ville grevinden også; men det smil, der ledsagede de få ord, hun havde sagt, kastede straks et grelt lys over det hele. Nej, hun havde aldeles ikke lyst til at tage med hende, for hendes nærværelse havde i de få sekunder allerede ødelagt det rare indtryk, værelset havde gjort på hende, og hun følte sig ikke længere stolt over Beale i de smagfulde omgivelser. For der var sandelig ingen smag i hans forbindelse med denne lille, svære, sleske person, som tilmed havde skæg og havde gjort tilnærmelser til hende, mens Maisie samtidig måtte erkende, at hun var den eneste helt utiltalende person, som var blevet medlem af hendes nærmeste kreds. Hun skammede sig imidlertid over, at det så ud, som om hun betænkte sig på grund al stedet, hvor hun blev indbudt til at rejse hen, og sagde derfor hurtigt: "Det er altså ikke til Amerika?" Nu så grevinden skarpt op på Beale, der hovent nok

spurgte, hvad pokker det gjorde, når hun allerede havde vist, at hun helst ikke ville have med dem at gøre. Hvad der nu foregik mellem de to, forstod hun ikke rigtigt, fordi det overdøvedes af hendes voksende lyst til at komme bort; men senere kunne hun dog gætte sig til, at hendes fader måtte have fortalt sin veninde, at det ikke var nogen nytte til at snakke med hende, da hun var et stivsindet, lille æsel, der desuden var gammel nok til at vælge for sig selv. Det gik efterhånden op for hende, at hun måtte have været ganske uimodtagelig og frygtelig uhøflig, fordi hun, før hun vidste af det, havde givet dem det indtryk, at hun ville græde, om de ikke lod hende tage hjem. Ja, havde der nogensinde været noget at græde over, så var det den måde, – den var til at blive gal over – som hun havde taget imod dette tilbud på, som var det bedst tænkelige. Det, der smertede hende mest, var, at hun kunne se, grevinden holdt så meget af hende, at hun gerne så, at hun til gengæld syntes lidt om hende; men det var jo netop derfor, Maisie tænkte på flugt. Tanken om at skulle yde gengæld fik hende til at sige, efter at hun havde hørt de andre to skændes: "Kan jeg ikke blive sendt hjem i en droske?" Hun sagde det skælvende, som om hun frygtede for en ulykke. Grevinden ville sikkert og vist gerne have fat i hende, men følte sig nu såret og afvist, og Maisie kunne ikke gøre for det. Det værste var, at grevinden blev mere og mere indsmigrende og mere og mere umulig. Det eneste, der holdt dem lidt oppe, indtil drosken kom, hvad Maisie snart forstod, at den ville, var, at det så at sige lå i luften, at Beale havde fået udrettet, hvad han ønskede. Han sagde, at tjenestefolkene var gået i seng, og gik derfor ud for at se efter en, for at Maisie ikke skulle komme til at være alt for længe ude. Grevinden gik ud af

værelset sammen med ham, og Maisie, som nu var enehersker i det, håbede, at hun ikke ville komme igen. Det var alt sammen hendes ansigts skyld; barnet kunne simpelthen ikke se på hende uden at vise sin afsky. Lige på et øjeblik havde alle de dejlige ting fået det samme udtryk, og hun var med det samme blevet nødt til at se på, at hendes fader var indtaget i en person, som ganske sikkert hverken hendes moder eller fru Beale eller fru Wix eller kaptajnen, ja, ikke engang hr. Perriam eller lord Eric kunne have fundet behag i. Det var måske som en indrømmelse af, at der ikke var noget at bryste sig med, at han, da han tre minutter senere nedenunder tog afsked med hende, sørgede for at omfavne hende, uden at hun fik lejlighed til at se hans ansigt. Hvad hende selv angik, var hun så ivrig efter at komme væk, at deres afskedstagen ikke mindede hende om noget, ikke engang om et eneste af de "aldrig", han havde brugt til at udtrykke straffen for, at hun ikke ville holde fast ved ham, da hun spurgte om, hvornår de skulle mødes igen. Der var noget ved grevinden, som gav en falsk tone til det alt sammen, endog til de store interesser i Amerika, ja, i endnu højere grad til den første følelse af overlegenhed over moderen og fru Beale, som skyldtes sølvdåserne. Disse sidste var der ganske vist endnu, men om interesserne i Amerika virkelig eksisterede, var et andet spørgsmål. Hendes moder kendte en amerikanerinde, som ikke lignede denne her, men hun var heller ikke adelig og hed kun slet og ret fru Tucker. Men Maisie ville alligevel have følt sig mere selvsikker, hvis hun ikke pludselig havde måttet komme med det lille udråb: "Men jeg har jo slet ingen penge!"

Ved disse ord åbnede hendes fader munden på vid gab, så man kunne se alle hans tænder, der hungrigt ventede på at få

noget at tygge, og således var de i sig selv et vidnesbyrd om fattigdom. "Lad din stedmoder betale."

"Stedmødre betaler ikke!" lød det fra grevinden. "Ingen stedmoder har nogensinde betalt!" I næste øjeblik var de på gaden sammen, og lige derefter var Maisie i vognen, mens grevinden, som blev stående på fortovet, lænede sig ind til hende, idet hun hurtigt tog penge op af en pung, som hun skyndsomst havde taget op af lommen. Hendes fader var forsvundet, og deri var der endnu intet, der kunne vække smerte over tabet. "Her er penge," sagde den brune dame, "og kør så!" Det lød som en befaling, og drosken rullede af. Maisie sad dér med hånden fuld af penge. Kostede en droske virkelig så meget? Da de kørte forbi en gadelygte, bøjede hun sig frem for at se, hvor meget det var. Hvad hun så, var en bunke guldstykker. Så måtte der virkelig have været store interesser i Amerika. I hvert fald var det endnu Tusind og én Nat.

20

Der var alt for mange penge til, at nogen droskekusk kunne drømme om at tage dem alle sammen. Skønt det var blevet sent, var fru Beale ikke hjemme i Regent's Park huset, så det blev Susan Ash, der mødte Maisie i entreen, som kun var oplyst ved en søvnig natlampe, der dannede en absolut modsætning til den strålende belysning, hvor hun kom fra. Susan Ash var lige så støjende, som Maisie var stilfærdig, og lige så selvstændig, som Maisie var elskværdigt bøjelig. Hun tog, efter at Maisie havde vist hende sine penge, det par kroner frem, som var det mindste, en ordentlig droskekusk kunne tage for turen. Der var øjensynlig lang tid til fru Beales hjemkomst, og Susan Ash fik hurtigt Maisie til at være en god pige og gå i seng; men i samme egenskab fik Susan hende til at anvende en af de mange guldmønter, som nu lå i en ukendt mængde på toiletbordet ovenpå, til en tilbagebetaling af, hvad der i huset skyldtes hende, for de så naturligvis lige så tillokkende ud for den forældreløse stuepige som for Maisie, der havde to sæt forældre. Hun faldt i søvn med sin ejendom under hovedpuden; men resultatet af hendes forklaring til fru Beale næste morgen – forklaringer, der naturligvis var mere indgående end over for hendes underordnede veninde – blev, at hun også ganske anderledes gavmildt gav afkald på den. Mange ting var der, som fru Beale dels ønskede og dels kunne give en forklaring på; men hvad der mest slog Maisie af det alt sammen, var den bemærkning, at det var skrækkeligt for en lille pige at tage imod penge af en kvinde, der hørte til sit køns udskud. Mønterne blev

omhyggeligt undersøgt, og resultatet blev, at fru Beale gad vidst, hvad andet man kunne kalde dem, når man gik til bunds i sagen, end syndens sold. Maisies interesse gik ikke videre end til spørgsmålet om, hvad der skulle gøres med dem. Fru Beale havde nu puttet dem alle i lommen og sagde værdigt, idet hun lagde sin hånd over dem: "Vi må sende dem tilbage lige på stedet!" Barnet hørte snart efter, at man også havde opfordret Susan til at være med til at sende pengene tilbage, hvad angik hendes eneste mønt; men hun holdt fastere på sin skat end Maisie, for der var, som hun privat sagde til Maisie, grænser for, hvordan man kunne holde hende for nar. Maisie havde åbent og ærligt fortalt fru Beale alt, hvad der var sket den foregående nat, men nu hørte hun på bemærkninger fra den vrede "tjenende ånd", som hun måtte forstå var det samme som, at de to havde hemmeligheder med hinanden. En af dem var om den forbavsende tid, da fru Beale endelig kom hjem – når hun absolut ville vide det, så var det klokken tre om morgenen; derpå kom der bemærkninger om, at det var en skandale, som denne dame bar sig ad, og man havde aldrig hørt magen til det; men Maisie tav aldeles stille til den måde, Susan fremførte alle disse anklager på. Videre fik hun en temmelig skarp fremstilling af de mange summer, der skyldtes til pigerne nedenunder for ekstra arbejde og spildt møje. I flere dage var vor unge dame optaget af at se, hvor længe det varede, før pigens følelse af den uretfærdighed, der blev begået imod hende, kunne svinde. Det ville i sandhed være gået livligt til, om det til syvende og sidst også var kommet til et udbrud i køkkenet, og hun fik gennem Susans øjne mangt et indblik i de kræfter, der kunne føre til et jordskælv. Maisie forstod ved at

lytte til hende, at den gnist, der var faret i de brændbare sager og allerede havde fået dem til at slå gnister, var, at man måtte høre, at man var en tyvetøs, fordi man ikke ville af med, hvad der tilhørte én selv.

Hvad der gjorde denne spænding udholdelig, var, at den fem dage efter virkelig så ud til at have at gøre med en opdagelse, som helt tog vejret fra Maisie; nemlig at hun snart efter frokost var blevet transporteret fra London til Folkestone, hvor hun var blevet anbragt i et fint hotel, hvad der lige så meget skyldtes Susans anstrengelser som sir Claudes. Mens hun undrende så til, havde disse to forenet sig om at gennemføre sagen, så det så ud, som om det gode resultat skyldtes, at fru Beale bare var, som Susan sagde, gået sig en tur. Da sir Claude, som havde set til med uret i hånden, derfor havde sagt: "Så pak dog, frøken Farange, og kom med os," blev der en faren op og ned ad trappen, så frøken Farange blev helt bange. Hun sad i en droske med sir Claude, som endnu holdt sit ur i hånden, ja, han holdt det dér længere end nogen læge, som havde følt hendes puls; han holdt det længe nok til, at hun kunne se, hvor dejligt det måtte være at lade en sådan lejlighed til at vise sig utålmodig gå ubenyttet hen. Denne henrykte følelse var først kommet over hende i skolestuen, hvor hun sad og spillede vuggesangen, ligesom hun nogle dage i forvejen havde haft en forsmag på den, da Susan åndeløst kom op ad trappen, og hun stateligt kom ned ad den efter at have hørt bemærkningen om "hertuginden". For hvad gjorde det, at hun ikke altid var lige lykkelig, at hun endog fra tid til anden fik skuffelser, når hun endnu, selv om det kun var for et øjeblik, kunne gøres til genstand for en sådan sammenligning. Hun kunne godt huske,

at hendes fader havde sagt, at hun en dag ville ende på gaden, men det blev ganske sikkert ikke den dag, og hun fortrød ikke sit valg, da hun havde set deres besøgende sætte Susan i arbejde, hvorefter han venligt havde taget hendes hånd i sin, mens de sammen stod og ventede på hende. Kaptajnen i Kensington Gardens havde gjort det samme, og hendes nuværende stilling mindede hende ikke så lidt om den, og hun forundrede sig igen en del over, hvordan hun fra begyndelsen af havde opfattet alle sådanne kærtegn som antydninger af andre menneskers forhold, ja, endog som uvilkårlige tegn på, at stillingen var vanskelig. Hvad der havde svigtet hende og gjort hende forskrækket hin aften på udstillingen, var nu ved at svinde for det indtryk, at hvad der var under opsejling fra sir Claude, var noget så storartet, at det ikke kunne komme alt på én gang. Det gjorde ikke noget særligt indtryk på hende, at det lod, som om han slet ikke tog hensyn til stedmoderen, fordi, da nu fru Beale, hvad enten hun kom eller gik, hele tiden mindede Maisie om ham, så var det i sin orden, at han som en modsætning dertil skulle se ud til at være sig selv nok. At være sammen med sir Claude var det samme som at tænke på *ham*, og det gjorde Maisie også, indtil en pludselig rystelse af drosken, hvori der også befandt sig Susan Ash og en mængde rejsegods, i nærheden af Charing Cross stationen, fik hende til at tænke på fru Wix, som hendes konfuse, lille hoved længe ikke havde skænket en tanke.

Ejendommeligt nok forstod hun fra nu af og kunne med en udfyldende forståelse følge enhver tomhed, der fremkom ved, at de pågældende søgte at undgå eller fly fra et eller andet. Hendes henrykkelse var endnu ikke af den art, som gjorde

hende blind for omverdenen, nej, den skærpede tvært imod hendes iagttagelsesevne, og hendes øjne søgte endnu efter fru Wix, selv da de var blevet let overraskede ved hverken at finde hende på stationen i London eller senere hen på hotellet i Folkestone. Det tog kun få timer for barnet at forstå, at omend hun ikke var på disse steder, var hun ellers over alt. Maisie havde hele tiden haft kendskab til en hel del ting, men aldrig dog til så meget, som hun lærte fra det øjeblik af, og navnlig da i de par dage, hvor hun så at sige svævede over det hav, hvis friske blå glitrede i sommersolen, for hende repræsenterede en betydeligere langfart end det blot at tage en tur over Kanalen. Hun fik en så fuld forståelse af forholdene, at det vil være mig umuligt at beskrive, hvordan det var sket, hvis jeg skal have plads til at tale om resultatet. Jeg må derfor nøjes med at sige, at den fuldeste forklaring af sir Claudes opførsel, vi kan give, kun er en svag afglans af, hvordan hans unge veninde så den. Den morgen havde han pludselig ladet sig rive med af den tanke, som fru Wix nu i ugevis havde fyldt ham med, og som han mærkeligt nok havde været i stand til at holde fri af det fine spind, der repræsenterede hans forhold til fru Beale. Hendes ærlige, stadige stræben i samme retning havde sat mod i ham, så han var stukket af, hvad der overraskede Maisie i den grad, som jeg har beskrevet. For hvad var det andet end netop et modigt forsøg på at komme bort fra sin kone og fru Beale for så lige at rejse et eller andet sted hen i udlandet med barnet? Det så altså ud, som om fru Wix's drøm, at han skulle give afkald på sit vrange syn og genoprette alle sine misgerninger, til sidst skulle gå i opfyldelse. Det var alt sammen et offer for den lille, ulykkelige piges sande vel, som Hendes Nådes mærkelige,

fordums ven plejede at sige, men som her ville blive helt forstået. Maisie havde en svag anelse om, hvad der i den sidste tid virkelig, omend i en broget uorden, var passeret gennem hans hoved, og hun fik derved en, omend ringe, forståelse af det mirakel, hendes gamle guvernante havde udført, og for hvilket hun så op til hende med ærefrygt og taknemmelighed. Hun kunne ikke i selve denne sag, hvor hun så at sige optrådte ved en stedfortræder, have gjort et stærkere indtryk på Maisie, hvis hun havde været en profetinde med et særligt budskab eller en nidkær abbedisse, der talte på kirkens vegne. Hun havde sluttet sig fast til deres bøjelige ven og havde med sin stærkt begrænsede lidenskabelighed gjort sit bedste for at omvende ham, og derved havde hun til sidst virkelig fået ham til at gribe lejligheden, da den tilbød sig. At det ikke ville blive en skuffelse, forstod han godt nok, da hverken Ida eller Beale, efter hvis hoved det jo netop var, ville gøre det mindste vrøvl, om han benyttede sig af den.

At Maisie var i stand til at lægge sammen og forstå, hvilken god indflydelse det skyldtes, at sir Claude så længe havde prøvet at indrette sig i ét og alt efter, hvad der sømmede sig, idet han så meget som muligt holdt sine følelser i tømme, beroede aldeles ikke alene på, at han forrådte sig selv. Naturligvis kunne hun ikke sådan udtrykke alt, hvad hun forstod, i ord, men hun havde dog en klar forestilling om, at grunden til hendes vens udebliven havde været, at han var hendes stedmoders elsker, og at han som sådan ikke godt kunne gøre fordring på en større ret til at tage sig af hende. Maisie var kommet til at se, at der var en slags naturlig adskillelse mellem elskere og småpiger. Det havde ligesom kastet lys over det tænkte indhold af den

blyantsskrevne, lille billet, der lå i Regent's Park villaen, og som ville bringe fru Beale deres hilsen, når hun kom hjem. Maisie tænkte sig, at den vist måtte være holdt i en spøgende tone, selv om sir Claude ganske vist over for hende viste sig alvorligere end nogensinde før i et afgørende øjeblik, undtagen dengang han hjalp hende ind i drosken, dengang hun var så slem imod ham, efter at hun havde sagt Farvel til kaptajnen. Det kunne godt være, at han ikke rigtig vidste, hvad han skulle gøre, men han havde ganske sikkert, mente hun, med en rigtig galgenhumor omtalt den forstyrrelse, det ville volde i hendes faders hjem, at en skattet medhjælp var forsvundet. Men der var jo også en hel del, som sikkert ikke blev omtalt i denne billet – en del, som havde en langt bedre plads i Maisies egen kvikke, lille hjerne, hvor det stadig gjorde sig gældende, og kastede et trylleskær over alt, hvad hun så og hørte i Folkestone. Det stod således klart for hende, at hendes stedfader nu kun behøvede at tage hensyn til sit forhold til fru Beale. Var han da ikke nu virkelig blevet fri for alle de andre forviklinger? Hvad der kunne hindre det brud, fru Wix så inderligt ønskede for hans dyds skyld, var altså, at han var forelsket; eller rettere sagt, at fru Beale ikke havde ladet ham være uvidende om, hvor forelsket hun var. Så meget, at han endog for en tid havde ladet hendes forgabelse i ham få magt over sig; ja, han gik endog i nogen grad med på tanken om alt, hvad de to kunne udføre ved hjælp af nogen snedighed og en god del tålmodighed. Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt Maisie ikke forstod, at fru Beale ikke delte hans næsten uovervindelige modvilje imod at lade deres lille myndling dele deres meget ulovmedholdelige liv, kort sagt, hans påstand om, at de enten skulle få deres forhold ordnet

eller også lade være med at optræde som et forældrepar. Den lille myndling havde allerede for lang tid siden for sig selv formuleret den anskuelse, som selv fru Wix engang ikke havde fundet alt for umoralsk, den nemlig, at hun netop i denne sin egenskab var hjemmevant i forhold, det ville være forfærdeligt at analysere. Havde fru Wix, der til sidst var blevet forfærdet, nu bestemt sig for at gribe til de yderste midler, kunne Maisie, som jeg har antydet, godt regne ud, hvorfor hun gjorde det, som hun også kunne finde ud af de helt andre årsager til, at hun ikke selv, i hvert fald straks fra første færd af, åbent ville tage del deri.

Ja, det vil sikkert ikke lykkes mig at få mine læsere til at tro på alle de ting, hun iagttog, og alle de hemmeligheder, hun opdagede. Hvorfor havde sir Claude ikke – undtagen når vi antager, at han var ligeglad – kunnet forhindre hende i at se, at når der var tale om begrundede rettigheder, havde han lige så megen ret til hende som hendes stedmoder, ja, at han havde en ret, som fru Beale aldeles ikke kunne protestere imod? I hvert fald kunne han, da de først var begyndt at se over til Frankrig, ikke finde sådanne tvetydige udtryk, som muligvis kunne have holdt hende fra at betragte selv det, der var mindst forklaret, som netop mest af samme ånd som den gamle, lykkelige tid med deres ture og udflugter fra deres bekendtskabs første dage med de mindre spændte og bedre forhold. Aldrig tidligere havde hun i den grad følt, at hun gav ham stikordet til den bedste måde at klare deres indbyrdes forhold på, eller at han var hende så taknemmelig, netop fordi hun forstod at komme ham i møde, netop hvor det gjordes nødig. Hun kunne således fuldt ud følge ham dér, hvor man mest måtte regne med fru

Beale, nemlig i, hvad der vedrørte hendes skinsyge, der var stærk, og nødvendigheden af at holde hende så længe som muligt i uvidenhed om, at den stakkels fru Wix endnu havde noget at sige. Hun kunne endvidere gå med til at anerkende sandheden af, at hendes stedmoder, der ikke længere havde nogen at være skinsyg på, som en erstatning for denne berøvelse nu havde rettet denne følelse udelukkende imod en moralsk indflydelse. Og sir Claude syntes blot ved et øjekast at lade sig forstå med, at en moralsk indflydelse, der kunne sætte noget igennem, kunne eventuelt få sine øjne kradset ud. Da det nu forholdt sig således, var der én, de ikke turde bringe i fare, før de vidste lidt mere om, hvad fru Beale eventuelt ville gøre. Mens de sad og spiste frokost i cafeen, havde Maisie ganske vist ikke svaret med følgende ord: "Hvad *kan* hun gøre andet end at komme til dig, hvis fader foretager sig noget, som loven ville kalde rømning?" Det var heller ikke nødvendigt for ham til svar at udtrykke andet end sin fornøjelse over, at de fik et bord nær ved et vindue, hvorfra de, mens de spiste deres kolde steg og drak apollinaris til – for han lod hende forstå, at det for dem gjaldt om at spare på pengene – så langeligt kunne se over til de hvide klinter, der så ofte havde lovet englændere, der var i knibe, et fristed. Maisie stirrede på dem, som om hun lidt efter virkelig kunne se en lille, elsket, ejendommelig skikkelse anbragt dér – en skikkelse, om hvilken hun allerede dunkelt følte, at hvor den så blev anbragt, ville den være den ejendommeligste i hele Frankrig. Men i hvert fald var det lige så interessant at dvæle i følelsen ved et sted, hvor fru Wix ikke var, som det ville have været at vide, hvor hun befandt sig; var hun

ikke allerede i Boulogne, blev derved jo mysteriet endnu mere uigennemtrængeligt.

Fik de hende nu ikke at se den dag, så fik de til gengæld en anden skikkelse at se den samme dags aften, hvorved alle blot tænkte glæder straks tabte deres smag. Maisie tilbragte den sidste halve time før middagen på en bænk i hotellets have, idet hun med nedslagne øjne helt gik op i sin glæde over, hvor godt hun så ud i sin fikse bluse med den fine krave, og hun kunne ikke lade være med at tænke på, at hun ikke forgæves havde appelleret til Susan Ash's hengivenhed, som havde triumferet over alle de fine ting, de i deres febrilske flugt havde ladet blive tilbage, og hun var ved at forberede sig til den mystiske ceremoni, som er kendt under navnet *table d'hôte*, som om hun var bange for at komme for sent. Sir Claude sad ved siden af hende, beskæftiget med sin cigaret og eftermiddagsaviserne. Skønt hotellet var fuldt af gæster, var haven just da tom, som det plejer at være tilfældet, når der er ringet første gang til middag. Hun havde næsten haft tid til at blive træt af alle menneskene; i hvert fald havde hun tænkt længe på sig selv og sit eget ydre, på hendes for korte nederdel var der nemlig en stor plet. Da hun løftede øjnene, så de op på en statelig, fint påklædt skikkelse, som gjorde hende med alle sine pletter til skamme, og som var gledet hen til hende over græsset, uden at hun havde hørt det rasle. Hun så op ad dens stive, strålende dragt – op helt nede fra jorden, som skikkelsen stod på – indtil der, da hendes blik havde gennemløbet hele dette lange stykke, gik som et elektrisk stød igennem hende, da hun så det stirrende ansigt, som syntes at fremhæve dragtens betydning. "Ih, moder!" råbte hun et øjeblik efter i en tone, som fik sir

Claude til at springe op, samtidig med at hun selv gjorde det, hvad der gav Hendes Nåde, som kun var få meter borte, fordelen ved deres øjeblikkelige forvirring. Stakkels Maisies forvirring var enorm, og hendes moders tilsynekomst virkede som en af de jernskodder, hun på sine aftenture med Susan Ash havde set pludseligt glide ned over et oplyst butiksvindue, når der blev trykket på en fjer; glæden over udsigten til en udenlandsrejse formørkedes øjeblikkelig, og hun fik en kvælende følelse af, at de var fanget. For første gang i sit liv lod hun i Idas nærværelse sin følelse løbe af med sig, idet hun klyngede sig til sin ansvarlige medsammensvornes hånd. Det var ingen hjælp for hende, at han først så ud til at være lige så lammet af rædsel; i den tomme have, hvor skyggerne blev længere på græsplænen, med det blå hav hinsides hækken, og hvor luften var urosvanger, stod i et minut begge de voksne stive som høje glas, der fyldte til randen blev holdt ret op og ned, for at man ikke skulle spilde noget. Til sidst sagde hendes moder i en tone, hvis uventede mildhed gjorde overraskelsen endnu større, til sir Claude: "Har du noget imod, at jeg taler til hende?"

"Å, nej; *har* du?" Det varede så længe, inden han kunne få svaret frem, at Maisie var den første, der fandt den rette tone.

Han lo, idet han syntes at rette sig efter hende, og hun fandt, at den måde, han behandlede deres besøgende på, i sig selv var indrømmelse nok. "Hvordan i al verden vidste du, at vi var her?"

Hans hustru kom nu helt hen til dem og satte sig ned på bænken, idet hun samtidig lagde den ene hånd på sin datter, som hun yndefuldt drog ind til sig, og i hvem det nu igen gav et sæt, men i en helt anden retning end den frygt, hun først havde

følt. Sir Claude satte sig længere hen med sine aviser, og de tre sad dér, som var de en familie på udflugt. Hans stilling til Maisie blev nu på den besynderligste måde af verden og næsten kynisk anerkendt i et øjeblik, mens moderen sad og klappede barnet for at få alt til at gå op i en uudsigelig højere enhed. Maisie kunne allerede føle, at det ikke var sir Claude og hende, der var blevet fanget. Det stod for hende som ganske bestemt, at hun greb sin slægtning i aldeles afgjort at skille sig af med hende, hvorfor hun ikke mere var på den høje hest. Ja, al frygt var nu forsvundet, og aldrig havde hun følt sig i den grad opgivet som nu, da Ida, med sine lange handsker og svære armbånd, gjorde sine rettigheder gældende ved at omfavne hende. Derpå svarede Hendes Nåde sir Claude ved at sige: "Jeg gik til huset ved Regent's Park."

"Mener du i dag?"

"I morges, lige efter at du selv havde været dér. Det var på den vis, jeg opdagede jer, og derfor er jeg kommet herned."

Sir Claude tænkte sig om, mens Maisie sad og ventede: "Hvem så du?"

Ida lo og sagde med et let anstrøg af godmodig spot: "Hvor det er morsomt at se dig forskrækket! Jeg kender dine planer. Jeg så ikke den person, jeg risikerede at møde, men jeg var rede til endog at kunne stå for hende." Hun henvendte sig derpå til Maisie, som hun havde trykket tættere op til sig. "Jeg spurgte efter dig, min kære pige, men så kun en snavset stuepige. Hun var rød over hele ansigtet på grund af alle de vigtige begivenheder, der, som hun fortalte mig, havde fundet sted i hendes frues fraværelse; og hun havde heldigvis haft forstand nok til at lægge mærke til, hvor det var, sir Claude ville rejse hen

med dig. Havde han ikke villet lede på vildspor, kunne jeg finde dig her. Sådan tænkte jeg og handlede derefter." Det var første gang, Ida gav så udførlige oplysninger om, hvad hun gik efter, og hvad hun mente, og mens Maisie ligefrem indsugede det, bemærkede hun, at det havde gjort et lige så stærkt indtryk på sir Claude. Hans hustru fortsatte: "Jeg ville gerne se dig, og nu kan du selv dømme om alt det besvær, jeg har haft. Jeg havde en masse at gøre i dag i byen, men det lykkedes mig dog at komme af sted."

I et øjeblik vurderede Maisie og hendes ledsager det besvær efter fortjeneste, men Maisie var den første til at udtrykke det: "Det glæder mig, moder, at du gerne ville se mig." Og lidt efter sagde hun, efter at hun havde tænkt sig mere om, idet hun modigt gik lige løs på sagen: "Var du kommet lidt senere, ville du være kommet for sent." Det kneb at få det sagt, men det lykkedes. "Vi skal til Frankrig!"

Ida var pragtfuld; Ida kyssede hende på panden. "Det var lige, hvad jeg tænkte, og hvad der fik mig til at tage herned. Jeg tænkte mig, at I til trods for det hastværk, I havde med at komme af sted, ville vente med at tage over Kanalen, og det var en grund mere til, at jeg gerne ville tale med dig."

Maisie var i én forundring over, hvad den egentlige grund da kunne være, men hun forstod tilstrækkeligt til at tie stille. Det forbavsede hende lidt, at sir Claude ikke gjorde det, men straks efter spurgte: "Hvad i alverden kan du have at sige til hende?"

Hans tone var ganske vist egentlig ikke uforskammet, men den viste dog en stor utålmodighed, der gjorde, at hans kones svar atter blev et eksempel på hendes ny blidhed: "Det kommer kun mig ved, min kære ven."

"Mener du," spurgte sir Claude, "at du ønsker, at jeg skal lade jer være alene sammen?"

"Ja, hvis du vil være så elskværdig; det er mit forbavsende ønske." Hendes Nåde talte nu med en ejendommelig mild ironi, der på én gang forvirrede og betog Maisie, samtidig med at hun ikke rigtig kunne blive klog på, hvad det var, der nu og i årenes løb mange gange glimtvis havde vist sig i hendes moder. Ida smilede til sir Claude med et udtryk, som skulle det opfordre den, hun talte med, til at prøve, om han kunne blive ved lige så længe. Hendes store øjne, de røde læber og de stærkt farvede pletter på kinderne var alt sammen så tydeligt og åbent at se, som om det var en lampe, man havde stillet hen i et vindue. Barnet syntes at betragte det som den lampe, der havde ledet hendes skridt, og det forbavsede hende slet ikke, at mændene lod sig lede. Sådan måtte moderen have set på sir Claude i begyndelsen, det bragte glansen fra de længst forsvundne dage tilbage. Sådan måtte hun også have set på hr. Perriam og lord Eric; men det gav Maisie navnlig en dybere forståelse af kaptajnen. Maisie blev så hjertelig glad over dette, og hendes moder gav hende en rigelig begrundelse for kaptajnens varme hyldest. Denne stilhed varede uafbrudt, længe nok til, at det så ud, som om sir Claude selv var ved at bukke under for den fortryllelse, der først havde gjort det af med ham; Maisie håbede derfor, at han i det mindste ville sige noget, der kunne være en anerkendelse af, at hun også kunne være indtagende.

Hvad han straks efter sagde, var: "Bliver du her for natten?"

Hans kone tøvede. "Ikke her – jeg kommer fra Dover."

De talte endnu sammen over hovedet på Maisie: "Bliver du natten over dér?"

"Ja, jeg bragte mine sager med. Jeg gik lige til hotellet og fik i en fart alt i orden, så nåede jeg toget, der bragte mig herhen. Du kan se, hvor meget jeg har haft at gøre."

Det kan lyde overraskende, men det var de elskværdigste, om end ikke de klareste, ord, Idas læber nogensinde havde ladet falde – i det mindste i sin datters øren; og denne følte et hurtigt ønske om, at de i hvert fald for øjeblikket skulle bydes velkommen som et grundlag for videre samtale. Det var sikkert, at hendes moder havde et henrivende væsen, som når hun viste det, gav en nøgle til meget, og den eneste fare, der nu var i hendes lyst til at give sit bifald til kende, ville være, at det kunne se ud som en tilkendegivelse af, hvor sjældent det skete. Maisie løb imidlertid den risiko ved livligt at indrømme, at Ida da måtte have haft et forfærdeligt hastværk; og hun indbød sir Claude til ligeledes at udsætte sig ved at indrømme, at det måtte endog have været værre end deres. Han syntes at besvare hendes appel ved køligt at sige: "Tager du altså tilbage i aften?"

"Ja, der er masser af tog."

Sir Claude tøvede igen; det ville være vanskeligt at se, om barnet mest forenede dem eller adskilte dem. Så sagde han roligt: "Det vil være sent for dig at være ude alene, jeg vil følge dig derhen."

"Det skal du ikke, ellers mange tak. Jeg tror ikke, du vil nægte, at jeg kan klare mig selv, og det er ikke første gang i mit skrækkelige liv, det er lykkedes for mig." Maisie lagde mærke til, at de med undtagelse af hentydningen til hendes skrækkelige liv talte sammen, som om de kun løseligt var bekendt med hinanden, noget som ofte tidligere havde forbavset hende under, hvad hun mente skulle forestille fortrolig samtale. Det

fik forøget eftertryk ved den ligesom tilfældige måde, hvorpå Hendes Nåde vedblev: "Jeg vil rimeligvis tage til udlandet."

"Mener du lige fra Dover?"

"Hvor lige kan jeg ikke sige. Jeg er meget syg." Til at begynde med optog Maisie kun dette som en almindelig frase, men så gik det op for hende, at det burde gøre indtryk på hende, eftersom det øjensynlig ikke havde gjort det på sir Claude, som en del af noget langt alvorligere. Det gjorde, at hun flyttede sig nærmere. "Er du syg – virkelig syg, moder?"

Hun var ked af sit "virkelig", så snart det var ude af munden; men kunne man have fået et bedre bevis på Idas nuværende finhed, end at hun ikke viste den ringeste lyst til at blive hidsig over det. Før havde hun slået ned på langt ringere ting. Hun trykkede kun Maisies hoved imod sit bryst og sagde: "Forfærdelig, min egen pige. Jeg må rejse til det nye sted."

"Hvilket nyt sted?" spurgte sir Claude.

Ida tænkte sig om, men kunne ikke komme på det. "Å, det, du ved nok – herregud, dér hvor alle tager hen. Jeg må have en virkelig behandling, det er alt, hvad jeg nogensinde har bedt om her på jorden. Men det er ikke, hvad jeg kom for at sige."

Sir Claude foldede tavst sine aviser sammen, én for én, og sagde så, mens han stod og slog sig i hånden med bundtet: "Du bliver og spiser til middag hos os?"

"Nej, jeg kan ikke spise til middag på denne tid. Jeg bestilte middag i Dover."

Hendes Nådes tone viste i dette ene øjeblik en vis overlegenhed over de forhold, som hendes datter i sin naivitet havde fundet gjorde Folkestone til et paradis. Men den var dog ikke i så høj en grad overlegen, at den fik hende til at

tilbageholde den bemærkning: "Men vil du i hvert fald ikke have en kop te?"

Ida kyssede hende igen på panden. "Nej tak, lille pige, jeg drak te, før jeg kom." Hun så op på sir Claude. "Hun *er* kær." Han svarede slet ikke, som om han ikke var enig med hende; men det rørte ikke Maisie, der var fuldt optaget af deres samtales lykkeligere vending, der mere og mere gav kaptajnens betragtning af Hendes Nåde ret og virkelig fik hende til at gætte på, at denne hendes tilbeder ventede på hende i den anden by for at spise til middag sammen med hende. Var den samme formodning i sir Claudes tanke? Han forvirrede hende lidt, hvis den var der, ved den lidt irriterende måde, hvorpå han vendte tilbage til et spørgsmål, som Hendes Nåde åbenbart mente, hun havde afgjort.

Han slog sig igen i hånden med aviserne og sagde så: "Det var virkelig meget bedre, at jeg tog med dig."

"Og lod Maisie være alene her?"

Det var soleklart, at moderen ikke ønskede det, og Maisie så på stedet som i et syn, hvorledes kaptajnen, der havde fulgt hende på banen i Dover, nu ventede på at ledsage hende tilbage netop i den samme afstand, som hans ledsagerske selv havde ventet i Kensington Gardens. I stedet for blot så meget som at hviske noget om det lod hun naturligvis sir Claude svare; og det så meget mere som hans svar kunne gøre hendes egen værdighed så meget større. "Hun vil ikke være alene, når hun har en pige hos sig."

Maisie havde aldrig før haft så meget tjenerskab, og hun ventede også at nyde det indtryk, det gjorde på Hendes Nåde. Ida tænkte sig lidt om. "Du mener det pigebarn, du bragte med

dig fra London? Hun, der var hjemme, omtalte hende på en måde, der ikke ret gjorde hende til et passende selskab for mit barn." Det lød, som ville hun sige, at da hun var hos hende, havde barnet aldrig manglet det fineste selskab. Men hun vedblev lige så bestemt at afslå sir Claudes. "Vær nu ikke tosset," sagde hun henrivende, "lad os nu være alene."

Han stod foran dem på græsset og så alvorligere ud, end Maisie syntes, der var anledning til. "Jeg kan ikke indse, hvorfor du ikke kan sige det i min nærværelse."

Hans hustru glattede en af datterens krøller. "Sige hvad, kære ven?"

"Ih, hvad du kom for at sige!"

Så greb Maisie endelig ind. Hun vendte sig direkte til sir Claude:

"Å, lad hende sige det til mig!"

Han så et øjeblik skarpt på sin lille veninde: "Hvordan ved du, hvad hun kan falde på at sige?"

"Hun må risikere det!" sagde Ida.

"Jeg vil bare beskytte dig," vedblev han henvendt til barnet.

"Du vil beskytte dig selv, det er, hvad du vil," svarede hans hustru. "Vær ikke bange, jeg skal ikke røre dig!"

"Hun vil ikke røre dig, hun vil ikke!" erklærede Maisie, der nu var sikker på, at hun virkelig kunne indestå for det, og noget af den bevægelse, hun havde hørt på kaptajnen med, kom tilbage til hende. Det gjorde hende så lykkelig og så sikker, at hun ligefrem kunne optræde beskyttende over for moderen, hvad hun gjorde med netop det samme udtryk, som kaptajnen havde brugt. "Hun er god, hun er god!" erklærede hun.

"Ih, du almægtigste!" Nu kunne sir Claude ikke længere holde sig, og det lød, som om han spottende havde sagt noget, som Maisies øre ikke kunne opfange, da hans hustru igen omfavnede hende. Ida lod hende løs, holdt hende lidt fra sig og så på hende med et meget besynderligt ansigtsudtryk. Så forstod barnet, at deres ven var gået sin vej, og at der fra det omtalte ansigt var kommet en bekræftende bemærkning.

Hendes Nåde sagde: "Jeg *er* god, min egen, lille pige."

21

En del af den tid, hun blev dér, brugte hun så at sige til at forklare denne ejendommelige bemærkning. Hendes forklaring var denne gang ordrigere end nogen, hun hidtil havde indladt sig på, og hun var i den grad forsonlig, mens sommertusmørket sænkede sig, og hun stadig holdt sit barn i haven, at man lidt for tydeligt kunne se, hvor stor en nødvendighed det var for hende at få sagerne i orden. Det var ikke en blot og bar forklaring, nej, hun indlod sig næsten på en samtale; selv om hun snakkede lovlig meget. Det var virkelig den lejlighed i Maisies liv, hvor hendes moder havde mest at skulle have sagt hende. Det var allerede et tegn på ædelmodighed og dyd, og det kostede ikke vor unge dame meget besvær at indse, at det bedste hun kunne gøre, og den måde, hvorpå hun hurtigst ville få det overstået, var ganske simpelt at lade, som om hun var slået af det berettigede i hendes fremstilling. De sad sammen, og engang imellem rettede moderens behandskede hånd på et bånd, der ikke var fremtrædende nok, eller på en fletning, som var lovlig svær. Og Maisie blev sig bevidst, at hun nu og da måtte anstrenge sig for at holde forundringen fra at vise sig alt for tydelig i sine øjne. For der var ting at forundre sig over, hvis man blot kunne følge sin lyst, så det var godt, at de var alene uden sir Claude, fru Wix eller endog fru Beale til at opfange et eventuelt uforsigtigt blik. Selv om Hendes Nåde talte længe og meget udtværet, var hun dog ikke udtømmende klar, og den fremstilling, hun gav af, hvorledes hun var stillet, bestod, for så vidt som den overhovedet beskrev noget, af en forvirret

blanding af uvedkommende ting, kort sagt, hvad der øjeblikkelig faldt hende ind ved denne lejlighed, som hun ikke havde forberedt tilstrækkeligt i forvejen. Intet var gennemtænkt, og noget af det var endda ikke helt falskt. Det var, som om hun ligefrem stillede det spørgsmål, hvad bedre bevis på hendes godhed og højsind man kunne forlange end netop dette samtykke til at opgive det, som hun havde sat så stor pris på. Det var, som om hun kort sagt havde udtrykt sig således: "Der har været ting os imellem – imellem sir Claude og mig – som jeg ikke behøver nærmere at omtale, dit lille asen, for du ville alligevel ikke kunne forstå dem." Det passede hende at lade, som om Maisie, i alt, hvad der angik hende, var blevet holdt helt uvidende, og hun måtte anse hende for et ganske enfoldigt pigebarn. Hun vendte og drejede sig i den vanskelige situation, hun selv havde opsøgt, og som hun hverken kunne trække sig tilbage fra på en fin måde eller klare sig i. Hun optrådte i resterne af sin uforskammethed og stillede sig i positur foran det sidste, lille stykke spejlglas, der var blevet tilovers af det engang så strålende, blanke spejl, der repræsenterede Maisies datterlige kærlighed, men som gang på gang var blevet brækket. Det var vel nok egentlig kedeligt, at hverken sir Claude eller fru Wix var der, fordi dette optrin havde en ganske særegen stil, som gjorde det skikket til at ses; navnlig i sådant et øjeblik, som da hun lod det skinne igennem, at hun virkelig anså sit elendige afkom for at være bedre anbragt hos sir Claude, end når det var i hendes egne besmittede hænder. Der var i alt fald intet halvt i hendes indrømmelser eller fordrejelser, den blanding af frygt for, hvad Maisie vel monne tænke, uden at man kunne se det, og den

hjælp, hun samtidigt fik fra nødvendigheden af at være egoist og fra hendes almindelige brutalitet. Det sidste viste sig deri, at hun nu åbent regnede sig det til gode, at hun ikke var kommet til Folkestone for at lave spektakel. Hun var hverken kommet for at give ørefigener eller for at smække med dørene eller for at skælde ud. Men hun var kommet for i værste fald at miste tråden i sine tankers rækkefølge over et stumt, ærgerligt ryk nu og da i den påklædning, som fru Beales underklassetjenestepige havde vovet at udstaffere frøken Farange med. Hun holdt sig fra al kritik og indlod sig ikke engang på en omtale af alt, hvad der havde manglet i skolestuen af bekvemmeligheder, som selv fru Wix havde vovet sig til.

"Jeg er god – vanvittig, forbryderisk god. Men det vil ikke få nogen betydning for *dig* mere, jeg har opgivet at kæmpe med ham og for resten også med dig, der har været skyld i det meste vrøvl imellem os, hvad du kun alt for godt vil forstå grundene til en af de nærmeste dage – en af de nærmeste dage, håber jeg også du vil forstå, hvad det er at have mistet en moder. Jeg er forfærdelig syg, men du må slet ikke spørge mig derom; hvis jeg ikke kommer et eller andet sted hen, vil min læge ikke svare for følgerne. Han er aldeles lamslået over, hvad jeg har udstået. Han siger, at det er blevet lagt på mig, fordi jeg er skabt til at lide. Jeg tænker på Sydafrika, men det kommer ikke dig ved. Du må stå ved dit valg – du kan ikke stille mig spørgsmål, når du er så rede til at opgive mig. Nej, jeg vil ikke fortælle dig noget, du kan finde ud af det selv. Sydafrika er vidunderligt, siger man, og tager jeg derned, må det være for virkeligt at prøve det. Det må være den ene eller den anden, *tager* han dig, forstår du, så tager *han* dig. Jeg har kæmpet for sidste gang for dig, jeg kan

ikke blive ved at løbe efter dig fra Herodes til Pilatus. Jeg må endelig leve mit eget liv, mens der endnu er en smule tilovers af mig. Jeg er meget, meget syg, meget, meget træt, og meget, meget bestemt. Nu ved du det. Få nu det mest mulige ud af det. Din bluse er frygtelig snavset, men jeg er kommet for at opofre mig." Maisie så på de talende pletter; der var nogle øjeblikke, hvor det var en hjælp for hende at kunne lade øjnene falde på et eller andet, selv om det var så snavset. Efterhånden som hun var blevet ældre, havde alle hendes samtaler, hendes vanskeligheder med moderen, forekommet hende frem for alt at have den ubehagelige egenskab at vare længe; men længere end noget som helst andet forekom mærkeligt nok disse minutter hende, hvori det blev tilbudt hende at opløse kompagniskabet på en så fredsommelig og behagelig måde. Det var hendes ængstelse, der gjorde dem lange, hendes frygt for, at der skulle komme en kurre på tråden eller en hindring for strømmen, og så et af Hendes Nådes berømte hurtige spring. Hun stod åndeløs, for alt, hvad hun ville, var jo blot at føre sagen frelst igennem ved helt at rette sig efter deres besøgende. Men hendes utålmodighed gjorde til tider hele situationen uklar, hun hørte måske ikke alt, hvad Ida sagde, og hvad hun hørte, havde Ida måske ikke altid sagt. "Du er alt, hvad jeg har, og alligevel er jeg i stand dertil. Din fader ønsker, at du var død, det er, min kære pige, hvad han ønsker. Du vil blive nødt til at vænne dig dertil, som jeg har gjort det – jeg mener til, at han ønsker *mig* død. Du kan jo selv se, hvor vidunderlig jeg er over for sir Claude. Han ville være lige så glad, om jeg var død; og jeg er sikker på, at hvis jeg kunne være blevet dræbt ved scener om *dig*, så – –"

Man kunne sige om Idas veltalenhed, at den var som en jagthund, der støvede flere harer op, end den kunne forfølge; og Ida berørte blot lige dette sidste punkt, men gik videre med de ord, at et bevis på, at hun havde behandlet sin mand som en engel, var, at han havde listet sig bort blot for ikke at blive nødt til at skamme sig. Hun talte, som om han havde trukket sig tilbage på tåspidserne fra en helligdom, hvor han ikke var værdig til at være til stede. "Du vil aldrig få at vide, hvad jeg har gennemgået for din skyld, – aldrig, aldrig, aldrig! Jeg skåner dig for alt, som jeg altid har gjort; skønt jeg tror nok, at du er kendt med forskelligt, som hvis jeg vidste – jeg mener, hvis du kendte til det – ville få mig til at – nå, lige meget! Du er gammel nok til at vide, at der er en mængde ting, jeg ikke siger, men som jeg let kunne nævne; selv om jeg kan forsikre dig, at det ville have været mig en lise engang at få talt ud. Jeg omtaler således ikke din faders skandaløse kone, det må give dig en anelse om, hvordan jeg skåner dig. Med "dig" mener jeg dine dejlige venner og hjælpere. Hvis du ikke vil yde mig retfærdighed, når jeg af ren og skær finfølelse undlader som et sidste ord at nævne et par kendsgerninger om din stedfader, som er af den slags, at jeg blot behøvede at nævne dem for selv at skinne som det pure guld i sammenligning med ham og til trods for enhver bagvaskelse, ja, yder du mig så ikke retfærdighed, gør du det aldrig."

Maisie havde nu intet højere ønske end netop at yde hende retfærdighed, og det gav hende en inspiration. Hovedvirkningen af deres sammenstød havde været at forstærke hendes følelse af endelig at høre sammen med sir Claude og at lægge en langt rigere betydning deri, end hun

nogen sinde havde drømt om, og alt virkede nu i retning af at vise, at en enkelt, let berøring af hendes lille hånd ville fuldstændiggøre det gode værk og i den grad give Hendes Nåde friheden, at de selv ville få åbent vande dagen derpå. Dette var så meget des mere tilfældet, som hendes hånd var blevet sluppet løs ved en bestemt bevægelse af begge hendes moders. Det ene af disse lunefulde lemmer havde med synlig utålmodighed rodet i en eller anden dyb fold af dragten og var straks derefter kommet til syne igen med en lille ting. Denne gestus havde en særlig betydning for et lille menneske, som fra sine tidligste år var blevet uddannet til – i den forbindelse – at holde øje med håndbevægelser, og meningen dermed var ikke blevet fordunklet ved erindringen om den håndfuld guld, som Susan Ash aldrig, aldrig ville tro, at fru Beale havde sendt tilbage til den gavmilde grevinde. – "Hun har ikke gjort det, hun er alt for falsk og alt for begærlig." Men den formodning, at hvad Hendes Nåde virkelig havde taget frem fra det raslende, fjerne gemme, var hendes pung, fik barnets øjne til på stedet bevidst at se ud i det fjerne. Det var endvidere mere næring til den optimisme, der i en times tid kunne ligesom kruse overfladen på hendes dybe "statskløgt", så meget endda, at det fik hende til at glemme, at hun aldrig havde været sikker, undtagen når hun havde været dum. Hun glemte kort sagt sin sædvanlige forsigtighed over sin lyst til at gå ind på Hendes Nådes virkelige interesser, og vise Hendes Nåde, hvor fuldstændigt hun fulgte med. Hun så, uden at se, at hendes moder trykkede på en lille lås, og hørte, uden at ville det, det skarpe, lille klik, der angav, at pungen var blevet lukket, efter at man havde taget noget op af den. Men, hvad det var, så hun

ikke, fordi det ikke var stort nok til, at man kunne se det inden i Hendes Nådes hånd. Der var ikke noget, som Maisie kendte mere til end den kunst, at tænke på flere ting samtidig; hun kunne derfor just nu både sige, hvad der lå hende på læberne, og samtidig overveje, om det, der lå i hendes moders hånd, var en shilling eller et pund. Hun havde aldrig så snart begyndt at tale, før hun så, at dette spørgsmål ville være blevet afgjort nogle sekunder efter; hun havde tåbeligt standset de ord, hvormed Ida ville have givet hende det; ord, som selv Ida med sin overvættes stolthed måtte overveje først, som sagernes stilling var. Og derpå følte hun, at hun havde standset dem fuldstændig; hendes måde at tage tingene på, bragte et udtryk frem i moderens øjne, der ikke varslede godt for nogen gave.

"Det sagde kaptajnen til mig den dag, moder. Jeg tror, det ville have glædet dig at høre, hvordan han talte om dig." Maisie kunne nu forfærdet tænke på, at det ville vare længe, inden den fornøjelse var kommet, hvis den ikke var kommet hurtigere, end svaret nu kom på hendes hentydning. Hendes moder så på hende med et af de blikke, der så at sige smækkede en dør i lige i synet på hende; ja, aldrig havde Maisie i alle sine uheldige forsøg måttet finde sig i et sådant blik. Det mindede hende om, hvad der var sket engang ved en af forelæsningerne i Glower Street, hvor man havde sagt til hende, at noget i en stor krukke, som stod mellem en underlig blanding af forskellige glas og ildelugtende stoffer, ville vise sig at være dejligt gult, men så blev dejligt sort. Den gang havde det gjort hende ondt for foredragsholderen, men nu gjorde det hende mere ondt for hende selv. Der var intet, som nogensinde havde givet hende

mere samvittighedsnag end den måde, hvorpå moderen sagde: "Kaptajnen, hvad for en kaptajn?"

"Ih, da vi mødte dig i parken, ham, som jeg sad sammen med. Det var just, hvad *han* sagde."

Ida gik så meget ind på hendes tankegang, at det så ud, som om hun for et øjeblik igen knyttede en brudt tråd. "Hvad i alverden sagde han?"

Maisie stammede stærkt, men var dog stærk nok til at få det sagt: "Hvad du siger, moder; at du er god."

"Hvad "jeg" siger?" Langsomt rejste Ida sig, men holdt øjnene stadigt fæstede på barnet, og den hånd, der havde haft med hendes pung at gøre, blev stiv, ligesom hendes arm. "Jeg siger, du er en lille idiot, og jeg vil have mig frabedt, at du lægger mig ord i munden!" Det var langt kraftigere end en blot og bar modsigelse. Maisie kunne da blot føle, at nu var alt pludselig afbrudt, og deres samtale var færdig. Dette blev klart, da Ida fortsatte: "Hvordan kan det falde dig ind at tale til mig om ham?"

Hendes datter blev purpurrød: "Jeg troede, du syntes om ham."

"Ham! Den værste fyr i London." Hendes Nåde stod igen knejsende, og det hvide i hendes øjne blev stort i mørket, der faldt på. Men Maisies egne var lige sådan, og det forekom hende i det mindste nu, hvor hun for første gang var vred for alvor, så en fjende kunne se det i hendes øjne, at hun stirrede lige så skarpt opad, som den anden stirrede nedad. "Ja, han var nu i hvert fald venlig over for dig; det var han, og det fik mig til at synes om ham. Han sagde dejlige ting, dejlige!" Hun var næsten i stand til voldsomt at understrege det, thi midt i

hendes vældige lidenskab og som en del deraf følte hun en frygt, en smerte, og hun så et ildevarslende syn, som i forvejen viste hende, hvad det ville komme til at betyde for hendes moders skæbne, at hun havde forbrudt en sådan hengivenhed. For et øjeblik så Maisie virkelig vanvid og fortvivlelse, ødelæggelse, mørke og død. "Jeg har ofte tænkt på ham siden, og jeg håbede, det var med ham, med ham –" Nu kunne hun i sin bevægelse ikke sige mere.

Men Ida fik det ud af hende. "Du håbede, dit lille afskum –!"

"At det var ham, der var i Dover, ham, du skulle følges med, jeg mener til Sydafrika," sagde Maisie tamt.

Derover blev Ida aldeles lamslået, og tav derfor unaturligt længe, så længe, at hendes datter ikke alene kunne undre sig over, hvad enden ville blive, men også fuldstændigt kunne måle forsvindingen af ethvert tegn på gavmildhed. Utydeligt stod hun dér i sin storhed, mørk og stum; og nu som altid var hendes vrede i stand til at give sig kraftige og forskellige udtryk. Hvad Maisie derfor mindst ventede, var, hvad der skete. I sommertusmørket gik den gradvis over til medlidenhed, og medlidenheden fandt en tone, der forstærkedes ved et nyt, lille klik af pungen. Hun havde lagt ned igen, hvad hun havde taget frem. "Du er et afskyeligt, elendigt, foragteligt, lille asen," mumlede hun og vendte hende så ryggen og gled raslende hen over plænen.

Da hun var borte, sank Maisie igen ned på bænken, hvor hun i den tomme have og det dybere mørke i nogen tid sad og stirrede på det billede, som endnu syntes at stå dér efter hendes flugt. Det var ikke mere hendes moder, det var på den besynderligste måde blevet til hendes fader, og der var som et

ekko af hans ønske om, at hun var død. Det var en utydelig skikkelse, som stadig stod foran hende og dækkede hende. Men hvad var der i virkeligheden, som svarede dertil, og som hun behøvede at tage hensyn til, når hr. Farange også tog af sted – til Amerika med grevinden, eller eventuelt kun til Spa? Det spørgsmål fik hun et fornøjeligt svar på, da netop i det samme gongongen lød, og i den brede, oplyste døråbning så hun sir Claude se efter hende. Hun gik hen imod ham, der kom hende i møde, og de mødtes på græsplænen. Et minut stod de, ligesom til sidst hendes moder og hun, i tavshed.

"Hun er væk?"

"Hun er væk!"

Lige med det samme sagde de ikke mere, men gik så henimod huset, og i forhallen tillod han sig en af disse pludselige morsomheder, som hans livlige natur var så oplagt til, hvad der frydede hans steddatter: "Vil frøken Farange gøre mig den ære at tage min arm?"

Der var intet, som frøken Farange i sin hele levetid havde taget imod med en sådan henrykkelse, og det skabte en strålende lys baggrund for deres festglæde. Men førend de nåede ind, sagde hun konverserende som en glad ung dame, der føres ind til sin første middag: "Hun tager til Sydafrika," hvad der fik ham til pludselig at standse.

"Til Sydafrika?" Og så syntes hans udtryk lige som at tage tilløb for at ende i den største munterhed: "Nå, det sagde hun!"

"Ja, tydeligt nok, for klimaets skyld."

Sir Claude så nu på en sorthåret, ung dame i en rød bluse og med en lille terrier under armen, som fejede forbi dem på sin vej til spisesalen og efterlod sig en stærk parfumeduft, der

blandede sig med den varme maddunst og alt spektaklet. Han var blevet lidt alvorligere og blev stående for at tale. "Ja så." Andre folk passerede tæt forbi dem, og han var ikke alvorligere, end at han kunne lægge mærke til dem. "Sagde hun noget mere?"

"Ja, en masse."

Så betragtede han hende igen bestemt, men gentog blot: "Ja så!"

Maisie havde endnu sit eget synspunkt, som hun bragte frem. "Jeg troede, hun ville give mig noget."

"Hvad for noget?"

"Nogle penge, som hun tog ud af pungen og så lagde ned igen."

Sir Claude morede sig nu atter. "Så hun betænkte sig. Den kære, sparsommelige sjæl. Hvor meget tjente hun derved?"

Maisie tænkte sig om. "Det ved jeg ikke. Det var meget lille."

Sir Claude slog med hovedet. "Mener du meget ringe? En sixpence?"

Maisie blev omtrent lige så vred over det, som om hun havde siddet ved middagsbordet og spøget med en elskværdig kavaler. "Måske var det et pund."

"Ja, kanhænde endda," foreslog sir Claude, "en tipundsseddel?" Hun rødmede ved dette pludselige billede af, hvad hun kunne have mistet; men han gjorde det endnu mere levende, idet han tilføjede: "Rullet sammen som et lille nøgle, det var jo hendes måde at behandle sedler på, aldeles som om de var papillotter." Maisie blev endnu rødere, dels på grund af den store sandsynlighed for, at det havde forholdt sig således, og dels på grund af hendes stadige bevidsthed om hans

kvikhed, som hun aldrig kunne glemme, når hun tænkte på, hvor meget mere han alligevel vidste om hendes moder end hun selv. Hun havde nu levet sammen med hende så længe uden at have opdaget, hvad hun brugte til sine papillotter, eller at få del i, hvad hun ellers gjorde med sine sedler. Den tæt sammenrullede, lille kugle var for øvrigt løbet bort fra hende for bestandig, som om det var en af de andre kugler, Ida plejede at få til at flyve af sted med sin kø. Sir Claude gav hende igen armen, og da de sad ved bordet, var hun ganske klar over, hvor meget hun havde mistet. Men alle hendes omgivelser – den tæt pakkede sal, det pragtfulde bord, de duftende retter, og alle de ivrige skikkelser – fyldte hende med livsglæde. Efter middagen sad hun og røg med sin ven på en slags balkon, hvor, som hun virkelig følte det, cigarernes glød og damernes lyse dragter tilsammen skabte en næsten berusende, poetisk stemning. De snakkede kun lidt, og det forbavsede hende, at han ikke spurgte mere om hendes moder; men hun behøvede ikke at tale, for det syntes hende, som om hun desforuden var fuldstændig lykkelig. De blev ved at ryge, og hendes stedfaders tavshed var liflig. Han sagde endelig: "Lad os tage en lille tur, men du må snart gå i seng. Jo, vi må have orden på det." De gik så igen ned i haven ad de mørke gange, hvorfra de kunne se de sorte skibsmaster og de røde lanterner og høre råbene og støjen, der skrev sig fra folk, som var lykkelige ved at kunne rejse til udlandet, og de gik helt op deri uden at sige noget bestemt. Til sidst sagde han dog, idet han kastede den tændstik bort, som han havde tændt sig en ny cigar med: "Jeg må gå mig en tur, jeg er urolig, og det må jeg få spadseret bort." Hun gik ind derpå, som hun gik ind på alt muligt; og han fortsatte så: "Å, du går nok op til frøken Ash" –

det var det navn, de brugte, "du må se til, at hun ingen dumheder laver. Kan du finde vejen alene?"

"Ja, let, jeg har været op og ned syv gange," og hun glædede sig nu tydeligt til den ottende.

Men de skiltes alligevel ikke; de stod og røg sammen under stjernerne. Så sagde sir Claude endelig: "Jeg er fri – jeg er fri!"

Hun så op på ham; det var på det samme sted, hvor hun for et par timer siden havde set op på moderen: "Du er fri – du er fri!"

"I morgen rejser vi til Frankrig." Han talte, som om han ikke havde hørt hende, men det forhindrede hende ikke i at give sit bifald til kende.

"I morgen rejser vi til Frankrig."

Han syntes igen ikke at have hørt hende, men gentog, som om han ikke havde talt før: "Jeg er fri – jeg er fri!" hvad der øjensynligt skyldtes hans stærke sindsoprør og stadige tænken.

Hun gentog sin bekræftelse: "Du er fri – du er fri!"

Denne gang hørte han hende og så alvorligt på hende gennem mørket. Men han sagde ikke mere, bøjede sig kun lidt og trak hende ind til sig, holdt hende blot fast et øjeblik og gav hende et godnatkys; derefter sendte han hende ovenpå til frøken Ash med et lille, tavst puf, og så vendte han sig atter til de sorte master og de røde lanterner, mens Maisie gik op ad trapperne, som om Frankrig lå ovenpå.

22

Dagen derpå syntes det hende at ligge dybt nede – mens damperen knagende styrtede sig langt ned i en bølgedal, så hun ikke mere havde nogen følelse af, hvor højt sir Claude egentlig stod over hende, og det havde dog aldrig været højere end netop nu, da han sad med sin steddatters hoved i skødet, og fru Beales stuepige lænede sit mod hans skulder. Da de var ved at komme i havn, blev Maisie forbavset over at få at vide, at de havde haft en dejlig overfart; men det gik snart over i Boulogne, navnlig under indflydelsen af hendes henrykkelse over endelig at få et pust fra det større liv. Nu var hun udenlands, og hun gav sig hen til det, som var det et kald, idet hun med usvigelig sikkerhed tog imod alt, den klare luft, de lyserøde huse, de barbenede fiskerkoner og soldaterne med de røde benklæder. Hendes kald var at se verden og rigtig at nyde billedet; på fem minutter var hun blevet ældre, og da de nåede hotellet, havde hun allerede opdaget, at der var en del i hende selv, der svarede til og forstod det sprog, Frankrigs sæder og skikke førte. Det tog hende bogstaveligt kun én time at blive helt fortrolig med alt det, og denne følelse voksede stærkt, da hun efter at de havde slugt en fransk frokost – som selv spillede en betydelig rolle – opdagede, hvor stor hendes overlegenhed var over Susan Ash. Sir Claude, der allerede var stødt på nogle personer, han kendte, og sagde, at han havde forretninger og breve at tage sig af, sendte dem ud på en spadseretur; en tur, hvor barnet, for så vidt den poetiske retfærdighed krævede det, fik hævn, ikke alene for den høje fnisen, der plejede at lyde fra hendes

ledsagerske på deres ture i London, men også for alle de år, hvor denne i sit samvær med Maisie havde haft en tendens til at frembringe et indtryk af en overflod af dette ejendommelige noget, der syntes at variere inden for så vide grænser som mellem uskyldighed og det modsatte. Men her i Boulogne kunne det godt være, at der var overflod, men der var i hvert fald ingen ubestemthed; hun forstod, erkendte og tog i besiddelse; hun følte sig i overensstemmelse med alt og kunne vidt og bredt lægge hånden på, hvad der blot havde ventet på hende. Hun forklarede Susan alt, lo ad Susan og følte sig hende overlegen; og på en eller anden måde fik hendes egne iagttagelser og tilpasninger en særlig glans på grund af Susans dumhed, som hun aldrig før havde været så sikker på, og på grund af Susans måben og hendes modvilje. Egnen og dens beboere dannede tilsammen et billede, som når de gik ned på den brede strandbred, skinnede i tusinde farver, der skyldtes det fikse arrangement for badegæsterne, tilskuernes og de badendes fornøjelse, sproget og vejret samt først og fremmest vor unge dames enestående stilling. For det syntes hende, at ingen siden verdens skabelse kunne have oplevet et sådant eventyr, eller gjort så mange erfaringer i én time; for derefter at få en bevidst følelse af, hvor meget der var forandret fra fortiden, behøvede hun blot derefter at høre på Susan, som af ukendte grunde følte sig irriteret og udtrykte sin forkærlighed for Edgeware Road. Forandringen fra fortiden var så stor, og Maisie havde allerede ladet den så langt tilbage, at hun selve den eftermiddag på en anden spadseretur uden en eneste betænkelighed kunne spørge sir Claude, om han nu var beredt

til at opgive, hvornår de skulle tage af sted til Paris. Det må siges, at hans svar var hende en ganske lille skuffelse.

"Å, Paris, mit kære barn, det ved jeg ikke rigtig."

Dertil måtte hun jo sige noget, men det var langt mere for rigtig at nyde sin første forhandling om en udflugt end for at udfordre ham, at hun efter at have set på ham et minut svarede: "Ja, men er det ikke, hvad der sig hør og bør, når man endelig er kommet udenlands – –"

Han var igen blevet alvorlig, og hun fremsatte blot dette løseligt; det var en måde hvorpå de ydede alvoren i deres liv retfærdighed. Det var også umuligt, at hun kunne være så meget ældre siden dagen før, uden at tænke, at han, hvis han forsigtigt prøvede sig frem, ville anerkende, at hun havde gjort nok for tålmodighedens skyld. Der var virkelig noget i hans øje, som pludselig gav hendes forsigtighed et småligt skær i hendes egne øjne. Før hun kunne bringe det i orden, havde han besvaret hendes sidste spørgsmål og det på en måde, som hun mindst havde ventet. "Hvad man netop skal se? Paris er sikkert og vist henrivende; men min kære kammerat, den vil æde dig op med hud og hår; jeg mener, den er så skrækkelig dyr."

Derved gik der som en smerte igennem hende, det kastede pludseligt et skarpere lys over det hele. Var de da fattige, det ville sige, var han fattig, virkelig fattig, og var det ikke kun morskab med apollinaris og den kolde steg? De var nu kommet til enden af den lange mole, der begrænsede havnen, og stod og så på de farer, de var undsluppet, det grå ude i horisonten, som var England, havets oprørte overflade og de brune fiskerbåde, der lå og vuggede. Hvorfor havde han valgt en vanskelig tid til at komme udenlands på, hvis det ikke var, fordi det var den

økonomiske udenlandsrejse, som hun ofte havde hørt om, og som hun, efter at have kastet endnu et blik på den grå horisont og de vuggende både, var rede til at tage imod med begejstring. Hun svarede ham ganske på hans egen måde: "Det forstår jeg." Derpå sagde hun smilende til ham: "Vore forhold er indviklede."

"Det er sandt," svarede han. Han gengældte hendes smil. "Mine er ikke helt så slemme som dine; for de er virkelig i en tilstand, jeg aldeles ikke kan gennemskue. Men mine er passable – når galt skal være."

Hun tænkte lidt over det: "Men er det ikke billigere i Frankrig end i England?"

England, som lå derhenne i det voksende mørke, så meget dyr ud.

"Det tror jeg, i nogle dele."

"Kan vi så ikke bo i de dele?"

Der var noget, det så ud til, at han for et øjeblik gerne ville sige, men som han dog ikke sagde. Hvad han derpå sagde, var: "Selve denne by er én af dem."

"Skal vi altså bo her?"

Han tog ikke så bestemt på det, som hun gerne havde ønsket. "Da vi er kommet for at spare penge?"

Det fik hende til at gå ham mere på klingen: "Hvor længe skal vi blive her?"

"Å, en tre-fire dage."

Det var en overraskelse, så det kunne forslå. "Kan man spare penge på den tid?"

Han brast i latter, begyndte igen at gå og tog hende under armen. Undervejs bekendte han for hende, at hun havde lagt fingeren på hans største svaghed, nemlig, at han, som han godt

vidste, sandsynligvis ikke ville have levet over evne, hvis han blot aldrig havde gjort noget for at spare. "Det er de gode ideers skyld. Der er ikke noget så ødelæggende som en spareuge," sagde han. Mellem alle de behagelige lyde fra den svindende dag lød der igen for Maisies øre det lille metalliske klik, der viste, at Ida havde skiftet sind. Hun tænkte på tipundssedlen. Hvor havde det ikke været dejligt, om hun just nu kunne have taget den frem og givet den til sin ledsager som en opmuntring. Men den tanke forsvandt, da han, mens de næste gang stod stille for at beundre noget, pludselig sagde: "Vi bliver her, til hun kommer."

Hun vendte sig til ham: "Fru Beale?"

"Fru Wix," fortsatte han, "jeg har fået et telegram. Hun har talt med din moder."

"Talt med moder? Hvor i alverden?" Maisie så uforstående ud.

"Øjensynlig i London. De har været sammen."

Et øjeblik så det ildevarslende ud, og hendes øjne fik et bange udtryk. "Så er hun ikke taget af sted?"

"Din moder? Til Sydafrika? Jeg opgiver det, min kære tøs," svarede sir Claude. Hun syntes virkelig at se ham opgive det, som han stod dér og med et fraværende blik – det vil sige, hvad angår hendes forhold – betragtede en ung fiskerkone, der lige kom vadende og gik op på bredden med sin kurv rejer, mens solen spillede i vandet, der løb af hende. Hans tanker kom tilbage til hende før hans blik. "Men jeg tør sige, det er i sin orden. Hun ville ikke komme, hvis det ikke var tilfældet, det stakkels, gamle menneske; hun ved meget godt, hvad hun gør."

Dette satte atter mod i Maisie, der ved nøjere eftertanke kunne få det passet ind i sin drøm. "Men hvad er det, hun vil?"

Endelig holdt han op at se på fiskerkonen og tog sig af sin ledsagerskes spørgsmål. "Det ved du godt!" I den måde han sagde det, var der noget, der stillede dem mere på lige fod, end hun før havde troet; men det var snarere ved at løfte hende op, end ved at han kom ned til hendes standpunkt. Hvad det betød for hende, kunne man høre på det tonefald, hvormed hun bekræftede det.

"Ja, det ved jeg." Hvad hun vidste, og hvad hun kunne vide, er ikke mere en hemmelighed for os. I hvert fald blev det mere og mere i løbet af dagen efter alt, hvad han tog for givet. Det var bedre, at han skulle gøre det, end om han havde forsøgt at sætte hendes kundskab på prøve; men i værste fald var det hovedindholdet, at det endelig var fuldstændig klart og anerkendt for dem begge, at deres store forandring, som Maisie døbte den, som om den allerede havde varet i ugevis, på en eller anden måde hang sammen med fru Wix. Hun vidste, før hun gik i seng den aften, at sir Claude havde modtaget mere end ét telegram, mens de – for at bruge hans udtryk – havde været på farten. Men de skiltes atter ad uden at tale om fru Beale.

Hvor var overfarten ikke forfærdelig for "retterne" og den gamle, brune kjole, – som barnet så, at hun havde taget på igen af sparsommelighedshensyn, for man kunne jo aldrig vide, hvad der ville ske på rejsen. Vinden rejste sig i nattens løb, og Maisie kunne høre havets brølen fra sit lille værelse i hotellet. Den næste dag regnede det, og alt var forandret, selv Susan Ash, som ligefrem var henrykt over det dårlige vejr; delvis, syntes det, fordi hun rigtig undede deres besøgende ombord det, og dels fordi hun kunne bruge det til at bevise, hvor vanvittigt det var at komme til et sådant hul. Maisie og sir

Claude gik i regnvejret sammen ned til Folkestonebåden, og da denne kom med mange tegn på, at den havde haft en hård overfart, lod han hende vente på molen under en paraply. Og næsten før skibet lagde til, kunne man se ham søgende efter deres veninde på dækket, bugtende sig – således kaldte han det – mellem alle de syge, der sad klumpede sammen på dækket. Det varede længe, før han kom igen, ja, det varede til alle var gået fra borde, og så præsenterede han genstanden for sin omhu på en måde, som Maisie ikke rigtig vidste, om det skulle betyde, hvor udmattet hun befandt sig, eller hvor storartet det var gået. Damen, som han havde under armen, følte sig endnu bøjet under vægten af, hvad hun lige havde gennemgået, og hun var pakket ind i sådanne klæder, som aldrig før havde dækket så megen pine. Men en time senere var på hotellet denne tvetydighed forsvundet; da Maisie hjalp fru Wix med at få sig vasket og omklædt, fik hun en nøjagtig beretning om, hvor lidt hun ville have kunnet udrette, hvis sir Claude ikke havde gjort hende det muligt. Det var en sætning, som hun i sit værelse gentog i forbindelser, der ikke kan nævnes: han havde gjort hende det muligt at få "skifter" af den aller intimeste slags indrettet på så forskellige klimaer og forhold, at de i sig synes at lade skimte meget vidtgående rejseplaner. Efter at der var brugt så mange penge på en guvernante, måtte der naturligvis nogle spareuger til; men denne dames elev misundte hende imidlertid slet ikke disse summer, selv da hun følte, at hendes eget udseende, som det viste sig gennem "retterne", vakte en bestemt, omend uforstående, forundring. Sir Claude havde sandt at sige haft mindre tid tilovers for det end for fru Wix's; men desuden ville hun hellere være i sine egne sko end i sin

venindes splinterny, hvis det kom til et sammenstød med fru Beale. Maisie var alt for optaget af at tænke på, hvad fru Beale ville sige til en sådan fornyelse, så hun kunne ikke selv udtale nogen dom. Men desuden tog sagen en helt anden vending, da de rigtig havde fået spist frokost og havde kælet for hinanden, for slet ikke at tale om den fornøjelse, det var for barnets hurtige opfattelse, at der var andre øjne end Susan Ash's, som hun skulle vise, hvad hun vidste. Men hun kunne desværre ikke vise meget, før det holdt op med at regne, hvad det ikke gjorde den dag, men derved fik fru Wix jo bare så meget mere tid til sine forklaringer. De blev afleveret, mens de sad i den lille salon, der var dekoreret i hvidt og guld, og som Maisie anså for det fineste værelse, hun havde set, måske med undtagelse af grevindens; og udenfor blæste sommerstormen imod ruderne og bragte sådan en kulde ind i værelset, at sir Claude, som sad urolig med hænderne i lommen og cigaret i munden, efter ærgerlig at have set ud og så vendt sig bort, til sidst lod lægge lidt i den lille, pyntelige kamin, der så gav sig til at ryge. De blev alligevel afleverede, selv om man tydeligt kunne læse i hans miner, at han helst ville have dem udsat, hvad der nu som altid havde ført til, at han i et par timer havde fået samtalen begrænset til banaliteter og småvittigheder, havde holdt den i overensstemmelse med de små, tomme kaffekopper og likørglas, (fru Wix havde drukket to af hver), hvad der, set gennem røgen fra den franske kamin og den engelske tobak, slog Maisie mere end før som et tegn på, at de nu for alvor var under sejl. Da de nu var på nært hold, følte Maisie ligeså tydeligt, som om fru Wix havde fortalt det, at, hvad denne dame var kommet for, var ikke blot at lade sig drive spøg med

og at høre på, hvordan der blev gjort nar ad hendes elev; og det var heller ikke for at høre sir Claude, som selv kunne tale fransk til fuldkommenhed, eftergøre de ejendommelige lyde, hotellets engelske gæster udstødte. Det skyldtes måske halvt om halvt hendes nye tøj; det så ud, som om det egentlig tilhørte en anden; i hvert fald havde hun aldrig før givet et sådant indtryk af stærke farver, af en rødme, der næsten var feberagtig i sin intensitet. Hun havde ingen virkelig interesse i at høre nyheder fra Boulogne; og var hendes teint ganske vist delvis frembragt af frokosten med likøren, så var den også det dristige tegn på, hvad hun var der for at sige. Da det endelig blev sagt, vidste Maisie, hvor ivrigt den yngste af de tilstedeværende havde afventet det. "Hendes Nåde sendte mig af sted – hun næsten puttede mig ind i drosken!" Det var, hvad fru Wix til sidst sagde.

23

Sir Claude stod ved vinduet, men han ikke så meget som vendte sig om; det blev derfor Maisie, der måtte besvare bemærkningen. "Mener du, at du besøgte hende i går?"

"Hun kom for at besøge mig. Hun bankede på min fattige dør. Hun gik op ad min snavsede trappe. Hun fortalte mig, at hun havde set jer i Folkestone."

Maisie undrede sig. "Tog hun tilbage samme aften?"

"Nej, i går morges, hun kørte lige fra stationen til mig. Det var forbavsende. Var det end meget besværligt for mig at komme af sted, gjorde hun ikke noget, der kunne gøre det vanskeligere – nej, tværtimod, hun gjorde meget for at lette det for mig." Så kneb det lidt for fru Wix at fortsætte, selv om hendes ansigtsfarve var rødere; men endelig fik hun det dog sagt; "Hendes Nåde er venlig. Hun gjorde, hvad jeg ikke ventede."

Maisie så med det samme lige hen på sin stedfaders ryg, som om den just da for hende var et tegn på Hendes Nådes venlighed. I alt fald var den aldeles ubevægelig i længere tid, så meget at barnet kunne spørge sin veninde: "Hjalp hun dig virkelig?"

"Ja, på den mest praktiske måde." Atter tav fru Wix, for så igen at fortsætte: "Hun gav mig en tipundsseddel."

Nu lo sir Claude ved vinduet højt og sagde: "Du ser altså, vi har ikke helt mistet den."

"Nej," svarede Maisie, "er det ikke aldeles henrivende!" Hun smilede til fru Wix. "Vi kender dens historie." Hun fortsatte, da

hendes ven så aldeles uforstående ud, hvad der kun var naturligt ved sådan en åbenbaring: "Vil hun gerne have, at jeg skal have dig?"

Fru Wix var ved for sidste gang at standse, men mens sir Claude stod og trommede på vinduet, bestemte hun sig dog til at tale. Det forekom Maisie, at han til trods for, at han stod dér og trommede med ryggen til, i virkeligheden var så interesseret i, hvad hun havde at sige, at han på en vis måde havde overgivet sig i hendes hænder; og det blev hende på én gang tydeligere, end om han havde blandet sig i samtalen. "Hun ønsker, at jeg skal have dig," erklærede fru Wix.

Maisie besvarede dette skud mod sir Claude: "Det er jo rart for os alle."

Naturligvis var det det, hvad der også fremgik af hans stadige tavshed. Fru Wix stod nu op og stillede sig foran ilden, som for at kunne gøre sig bedre gældende. Hun var egentlig for fint klædt på, og hendes stive bluse viste, at hun virkelig var den, der var mest rede til at vise sig i Paris af dem alle. Hun stirrede også skarpt på ryggen af sir Claude: "Deres hustru var forskellig fra, hvad jeg før har set til hende. Hun anerkender dog visse moralske love."

"Hvilke? Kan De huske dem?" spurgte sir Claude.

Fru Wix svarede øjeblikkelig: "Nødvendigheden for Maisie af at have en dannet dame om sig, én, som ikke er – vel, så fordærvet. Hun har også noget imod, at det kun skulle være en slet og ret tjenestepige. Og jeg er aldeles ikke bange for at sige, hvad hun ønsker, at jeg skal gøre." Det var i alt fald klart nu, at fru Wix var modig nok til alt. "Hun ønsker, at jeg skal overtale

Dem til at skille Dem af med den person, De har fra fru Beales hus."

Maisie ventede for at give sir Claude lejlighed til at udtale sig om dette; så følte hun på sin side, at han ventede, og hun følte sig fuld af almindelig sund fornuft, da hun tog ansvaret på sig: "Jeg behøver ikke Susan, når jeg har *dig*," sagde hun til fru Wix.

Sir Claude, som stadig blev stående ved vinduet, gik ind på det: "Det er meget ligefremt. Jeg vil følge hende hjem."

Det gav et helt sæt i fru Wix, og Maisie så, hvor forskrækket hun kom til at se ud: "Følge hende? Det er da vel ikke Deres mening, at De vil tage over blot af den grund?"

Sir Claude tav et øjeblik, og spurgte så: "Hvorfor skulle jeg ikke lade jer blive her?"

Nu sprang Maisie op: "Å, gør det, gør det endelig!" I næste øjeblik stod hun på kamintæppet omfavnet af fru Wix, der så hende ind i øjnene, mens de ivrigt overvejede denne plan. Så opdagede Maisie, hvor forskelligt de så på den.

"Hun kan da sikkert rejse hjem alene? Hvorfor skulle De gøre Dem den ulejlighed?" spurgte fru Wix.

"Hun er en lille tosse, hun er ude af stand til at tage vare på sig selv. Skulle der ske hende noget, ville det være ubehageligt; jeg bragte hende med uden at spørge hende ad først. Sender jeg hende bort, burde jeg med mine egne hænder anbringe hende dér, hvor jeg tog hende."

Fru Wix så på Maisie for at få hendes hjælp imod en sådan dårskab; men hendes maner over for deres ven havde til hendes elevs forbavselse en hidtil ukendt skarphed: "Kære sir Claude, jeg synes, De er umulig. Betal hendes billet og giv hende et pund. Hun har haft en lejlighed til at se sig om, som hun aldrig

havde drømt om, og som vil komme hende til nytte hele livet igennem. Kommer hun noget til undervejs, vil det blot være, fordi hun ønsker det. Og når De har betalt hendes udgifter og givet hende hendes løn, lad den være, hvad den vil, så har De behandlet hende lige så godt, som De altid behandler enhver."

Det var en ny tone – lige så ny som fru Wix's kappe; og det måtte slå en iagttager, at den var forårsaget ved, at forholdene var blevet forandrede. For Maisie betød det, at hun så, hvor meget mere, end hun havde tænkt sig, hendes venner kæmpede side om side. Men samtidigt måtte den underbygges med bevisligheder, så da sir Claude nu endelig vendte sig om til dem, tænkte hun, at han var blevet vred over den ligefremme måde, fru Wix havde talt på. Det forbavsede hende derfor at se, at han viste hele sin sædvanlige, skønne ro, ja, at han endog havde en lige så stor interesse for en sag, der ikke angik nogen andens frihed end netop Hendes Nådes. Han kunne endog spørge ganske godmodigt: "Kom min kone alene?"

"Da hun besøgte mig?" Nu var fru Wix virkelig rød. Hans gode humør kunne ikke holde hendes rødme nede, den som et minut glødede i hendes ansigt lige så tydeligt som hendes uskønne hæderlighed. "Nej, der var nogen i drosken." Den eneste undskyldning, hun efter et minuts forløb kunne finde på, var at tilføje: "Men vedkommende kom ikke op."

Sir Claude brast i latter – Maisie kunne selv gætte over hvad; mens han nu vandrede omkring, stadigt leende og sparkende til et brændestykke, der var faldet ned ved kaminen, havde hun kun uklare fornemmelser om alt andet end lige om, hvor grinagtige sådanne "vedkommende" kunne være. Det ville virkelig have været hende vanskeligt at sige, om det var for at

uddybe eller for at dække spøgen, morsomheden, at hun bemærkede: "Det var måske hendes kammerjomfru?"

Fru Wix så på hende for at vise, at hun misbilligede den urette tone. "Det var ikke hendes kammerjomfru."

"Mener De, at der nu er to?" spurgte sir Claude, som om han ikke havde hørt det.

"To kammerjomfruer?" fortsatte Maisie, som om han havde ment det.

"Retternes" bebrejdende blik blev mørkere, men sir Claude brød nu ind med ét: "Hvad er det egentlig, De vil, og hvad tror De, hun mente?"

Fru Wix lod ham først et øjeblik betænke, at et svar på hans spørgsmål let kunne give ham mere, end han brød sig om at høre. Det var, som om hun derfor omhyggeligt vejede sine ord og vel betænkte, hvad hun sagde, før hun endelig begyndte: "Hvad hun mente, var at lade mig vide, at De endelig er fri. At høre det af hendes egen mund var selvfølgelig en glæde, jeg ikke havde turdet håbe på; men derved blev jo forsikringen og min glæde over det noget, jeg kunne rette mig efter. De ved allerede, at jeg ville være taget af sted, selv om hun ikke havde presset mig til det. De ved, hvad vi så længe har søgt efter, og hvad jeg henrykt forstod, at vi nu havde fået, da hun fortalte mig om, hvad hun havde sagt i Folkestone. Det er Deres frihed, som giver mig ret," man kunne ligefrem se, hvor logisk hun var – "men," tilføjede hun, "jeg har ikke noget imod at fortælle Dem, at det er hendes handlemåde, der gør mig lykkelig."

"Hendes handlemåde?" gentog sir Claude. "Ih, den er jo en forskrækkelig forbrydelse. Den falder tilfældigvis så aldeles henrivende sammen med vore ønsker, men det forandrer ikke

den kendsgerning, at det er den afskyeligste ting, der nogensinde er sket. Hun har lige så godt smidt vor ven her over bord, som om hun havde kastet hende hylende og bønfaldende ud af vinduet her på anden sal og ned på brostenene."

Maisie betragtede uberørt de to diskuterende parter. "Ja, men kære sir Claude, din ven her er hverken hylende eller bønfaldende."

Han så et øjeblik på hende. "Aldrig, aldrig! Det er kun én ting – selv om den er dejlig, så langt den rækker – af de hundrede, vi elsker hende for." Derpå fortsatte han til fru Wix: "Hvad jeg for min død ikke kan begribe, er, hvad Idas virkelige hensigt er; hvad hendes bagtanke var, da hun nok så frækt henvendte sig til Dem, efter den nederdrægtige måde, hun har behandlet Dem på. På hvilket punkt – når man overhovedet skal kunne forklare sig hende – mener hun nu, det vil være muligt, mens vi mindst tænker på det, at få noget ud af os?"

"Hun tænker slet ikke på noget i den retning, og vil heller ikke have noget ud af nogen. Det, De kalder hendes frækhed, er det bedste, jeg nogensinde har set hos hende. Jeg er lige glad med den afskyelige måde, hun har behandlet mig på, det tilgiver jeg hende tusinde gange." Fru Wix talte nu højere, end hun plejede, og hun triumferede over sin klarhed. Hun erklærede: "Jeg forstår hende, ja, jeg næsten beundrer hende!" Hun talte, som om det egentlig skulle være nok, men af medlidenhed med de svagere intelligenser, fremsatte hun en forklaring: "Som jeg har sagt, var hun forandret; på ære, jeg ville ikke have kendt hende igen. Hun havde et glimt, et instinkt, og det bragte hende til mig. Det var en slags god idé, og kunne De

ikke tænke Dem, at hun nogensinde ville få sådan én, ja, så er jeg helt enig med Dem; men hun fik den nu. Se, det er sagen."

Maisie kunne se, at denne forklaring på grund af det, den manglede i livlighed, havde visse egenskaber, der næsten kunne irritere. Men, ligesom hun ofte før havde iagttaget sir Claude og været bange for en misfornøjelse, der ikke kom, så aldeles tog han også her sin tilflugt til et spørgsmål, der i værste fald var abrupt; i stedet for at sige "For Fanden!" som hendes fader plejede, spurgte han: "Hvem er det nu?"

Fru Wix prøvede værdigt at lade uforstående; "Hvem er hvad, sir Claude?"

"Den, der betaler droskerne. Hvem var i den, der holdt for Deres dør?"

Ved denne opfordring stammede hun så længe i det, at det faldt Maisie ind at give hende en håndsrækning: "Det var ikke kaptajnen."

Men hendes gode hensigter førte kun til, at hendes venindes skrupler erstattedes af et mere tvetydigt forfærdet blik; og desuden fik det naturligvis sir Claude "sat i gang". Fru Wix sagde ligefrem bønfaldende til ham: "Skal jeg virkelig sige det?"

Han morede sig hele tiden. "Lod hun Dem love, at De ikke ville?"

Fru Wix så endnu skarpere på ham: "Jeg mener i Maisies nærværelse?"

Sir Claude lo igen: "Ih, hun kan ikke gøre ham noget."

Denne ytrings lette humor strejfede virkelig Maisie i flugten. "Ja, jeg kan ikke gøre ham noget."

"Retterne" betragtede hende igen fra top til tå, og så syntes de og deres ejerindes hæderlighed at springe i luften sammen. Og

imellem alle de flyvende stumper frembragte fru Wix et navn: "Hr. Tischbein!"

Der blev et øjebliks tavshed, som under sir Claudes indflydelse, og mens han og Maisie så på hinanden, pludselig fik som et anstrøg af alvor. "Vi kender ikke hr. Tischbein, vel?"

Maisie tænkte sig tilstrækkeligt om: "Nej, ikke hr. Tischbein."

Dette lille mellemspil havde en synlig virkning på deres veninde. "De må undskylde mig, sir Claude," sagde hun med et virkelig barsk tonefald, "at jeg takker Gud lige i Deres nærværelse for, at han i sin barmhjertighed – jeg mener hans barmhjertighed imod vor myndling – har ladet mig fuldføre denne gerning." Hun drog et langt, meget dybt suk. "Det var på tide!" Og for ligesom endnu mere at banke moralen ind: "Jeg sagde lige nu, at jeg forstod Deres hustru. Jeg sagde lige nu, at jeg beundrede hende. Det står jeg ved; begge disse ting gjorde jeg, da jeg forstod, at selv hun, den stakkel, kunne se. Når De endelig vil have det helt ud, skal De også få det. Grunden til, at hun kom til mig til trods for alt, er, at jeg er –" til sidst fik hun det sagt – "ja, ligefrem ren. Hvad hun så, var, at der for hendes datters skyld i det mindste måtte være én pæn person."

Maisie fo'r straks lidt sammen ved den underforståede hentydning til, at sir Claude ikke var en sådan person; men i næste øjeblik gik hendes gætning dybere, og hun forstod, imod hvem denne anklage egentlig var rettet. Det forbavsede hende derfor end mere at se, med hvilken åbenhjertighed han fandt sig i det værste. "Hvis hun absolut vil have 'pæne' personer, hvorfor har hun så givet hende til *mig*? De kalder mig ikke for en pæn person, og jeg vil være retfærdig over for Ida og sige, at hun har aldrig gjort det. Jeg tror nok, at jeg er lige så lidt pæn som

nogen, og der er ikke noget i min opførsel, der gør min hustrus opgivelse mindre 'ufin'."

"Tal ikke om Deres opførsel!" råbte fru Wix. "Sig ikke sådanne skrækkelige ting, de er jo dog ikke sande, og de er onde, og jeg forbyder Dem det! Det er for at *holde* Dem pæn, at jeg er her og har gjort alt, hvad jeg har gjort. Det er for at frelse Dem, jeg vil ikke sige fra Dem selv, for i Dem selv er De skøn og god! Det er for at frelse Dem fra den allerværste person. Når alt kommer til alt, så er jeg ikke kommet herover for at være bange for at tale om hende. Det er den person, i hvis sted Hendes Nåde ønsker en person som selv mig, og når hun ikke anså sig selv for god nok til Maisies selskab, var det ikke, som De naturligvis godt kan begribe, for at hun skulle gøre plads for fru Beale!"

Maisie betragtede hans ansigt, mens han tog imod dette udbrud, og det meste, hun så dér, var, at det blev lidt hvidere, hvad der fik ham til, som Susan Ash ville have sagt, at se mærkelig ud; og det var måske som en del af denne mærkelighed, at han havde et stærkt smil om læberne. "De er alt for hård ved fru Beale, hun har sine store og gode egenskaber."

I stedet for straks at svare på dette gjorde fru Wix, hvad sir Claude havde gjort før, hun gik hen til vinduet og stirrede en stund ud på uvejret. For Maisies vedkommende var der et øjebliks pause, der var fyldt med lyden af blæst og regn. Til trods for dette så sir Claude sig om efter sin hat, og da Maisie så den først, styrtede hun sig over den og rakte ham den. Han tog den og halvt smilede en tak til hende, men da han gjorde det, var der noget, der fik hende til at holde fast ved den anden side af skyggen, og således stod de dér nogle få sekunder, forenede ved deres hold på denne genstand, og læste mange ting i

hinandens øjne. Nu havde fru Wix vendt sig om og spurgte: "Vil De virkelig sige til mig, at De tager tilbage?"

"Til fru Beale?" Maisie gav slip på hans hat, og der var noget, der rørte hende, i den forlegne, næsten ydmyge måde, hvorpå han overvejede deres kammerats bestemte spørgsmål. Hun havde set folk gøre det, som hun var sikker på, ikke gjorde andet af, hvad sir Claude gjorde: "Det kan jeg ikke sige så lige, min kære ven. Vi må overveje det – vi kan tale om det i morgen. Jeg må have noget frisk luft nu!"

Fru Wix, der stod med ryggen til vinduet, knejsede med hovedet, hvad der holdt ham et øjeblik tilbage: "Al Frankrigs luft vil ikke, tror jeg, kunne give Dem mod til at nægte, at De ligefrem er bange for hende."

Nu så han sandelig mærkelig ud; og Maisie havde ikke Susans ord behov for at lægge mærke til det. Hun ville selv have set det, da han med hånden på døren vendte sine øjne fra sin steddatter til guvernanten og tilbage igen. Hvor kort en tid de end hvilede på Maisie, var der noget, de fortalte hende og søgte at forklare. Hans læber derimod forklarede ikke noget, de overgav sig ganske simpelt til fru Wix. "Ja, jeg er ligefrem bange for hende!" Han åbnede døren og gik ud.

Det fik Maisie til at tænke på hans bekendelse om, at han var bange for hendes moder; hendes stedmoder var altså den anden dame, over for hvilken han havde vist, at han manglede den egenskab, som almindeligt antages at kendetegne en virkelig mand. Der var for øvrigt tre, hvis hun regnede fru Wix med, for han havde jo utvivlsomt skælvet og rystet for hende. Godt, denne mangel på personlig tapperhed blev blot en dybere

appel til hendes ømhed. For at besvare den behøvede hun kun at mindes alle de damer, hun, som de sagde, var gået uden om.

24

Det regnede så stærkt hele dagen, at vor unge dame for at gennemføre sin drøm om at forevise Frankrig for deres gæst nødvendigvis måtte udtænke en plan, der tog regnen med i betragtning. Hun lod sin viden spille ved *table d'hôte* om aftenen. Det var først for anden gang, at hun var med til en sådan ceremoni, men hun ville have misbrugt sit privilegium og ikke ladet sit ordforråd – som ganske vist hovedsagelig bestod af navne på retter – vederfares retfærdighed, om hun ikke havde været rede til at vise sin forholdsvis blændende dygtighed som oversætter. Fru Wix, der var tankefuld og imponeret, fattede tilsyneladende kun langsomt; hun tog imod sin elevs forklaringer af spisekortets mysterier på en måde, der kunne have slået barnet som et vidnesbyrd om en tilbagetrængt lettroenhed, og hun forstod klarere, hvor mange retter middagen ville bestå af, end at så mange retter egentlig var nødvendige. Snart nok fik Maisie at gøre med et nyt program, selv om det ikke skete før omtrent ved sengetid, men hun ville ikke straks fælde nogen dom over det. De gik sammen op til deres dagligstue, mens sir Claude, som sagde, at han senere ville komme op til dem, blev nedenunder for, som han bemærkede, ved en cigar at tale med en gammel bekendt, som han jo traf dem alle vegne, hvor han gik og stod. Han havde foreslået sine venner, at de skulle drikke kaffe i læseværelset, hvortil fru Wix straks og temmelig bestemt havde svaret, at det forekom hende, at deres egne værelser indeholdt alle bekvemmeligheder. Maisie kunne øjeblikkelig se, at de ikke blot

gav denne gode dame, der allerede var begyndt at kappes med sin elev, lejlighed til at lade, som om hun hele sit liv havde været vant til at færdes i saloner, men de gav hende også en stiv, fransk sofa, hvor hun kunne sidde og stirre på den svagtlysende, franske lampe, i stedet for det franske ur, der var gået i stå, som for dog at få noget at vide om den tid, sir Claude så afgjort holdt sig borte. Hendes opførsel anklagede ham i den grad for at holde sig lige uden for hendes rækkevidde, at Maisie søgte at bortlede hendes opmærksomhed ved en beretning om den ejendommelige måde, på hvilken Susan havde taget, hvad de havde talt om efter frokost. Maisie havde sympatisk omtalt til den unge pige de planer, man havde om at erstatte hende; men hendes misfornøjelse med udenlandske sæder og skikke havde bevirket, at hun blot, mærkværdigt nok, var gået endnu stærkere op i sine mørke tanker. Barnet følte derfor på grund af hendes tydelige lyst til at protestere og på grund af, at fru Wix skulle erstatte hende, at hun havde fået et dobbelt hverv og et videre spillerum for sin fredsstiftende evne.

Der kom, det var sandt nok, ikke meget ud af denne evne over for fru Wix, thi den fik hende stadig til at tænke på sir Claudes umulighed, for hun tænkte jo ikke på andet i samtalens pauser, men endelig kom han selv, da han ikke godt kunne blive længere borte, ind til dem omtrent klokken ti, og nu viste hans umulighed sig først rigtig i et skrækkeligt lys. Han holdt noget hævet i den ene hånd, og hun vidste, før han talte, hvad det var; hun forstod i det mindste efter alt det at dømme, der ikke var sket for at genindsætte hr. Farange på sin plads efter hin time på udstillingen – hun forstod, at det betød en triumf for fru Beale. Det blotte syn af sir Claudes ansigt fik hende til at lodde

dybere igennem sit sidste indtryk af hr. Farange, dybere end til den sikkerhed, hun havde følt under disse flugtens dage. Hun havde dækket dette indtryk med tavshedens slør; men fra den gang, sir Claude var kommet, havde denne tavshed også måttet afgive et dækkende slør for hr. Faranges hustru. Men da man nu kunne se, at det var et brev, som sir Claude holdt i sin løftede hånd, var der noget i hans blotte bevægelse, som igen afdækkede fru Beale. "Nu er vi i orden!" råbte han næsten fra døren, idet han svingede sit trofæ foran dem, mens han så fra den ene til den anden. Derpå gik han lige hen til fru Wix; han havde taget to papirer ud af konvolutten og betragtede dem for at se, hvilket der var hvilket. Det ene gav han fru Wix: "Tag og læs det." Hun så skarpt på ham, som var hun bange; man kunne i hvert fald ikke undgå at se, hvor nervøs hun var. Så tog hun brevet, men Maisie betragtede ikke hendes ansigt, mens hun læste det. Sandt at sige var det heller ikke det ansigtsudtryk, sir Claude iagttog, som han stod foran kaminen i tavs beundring af sin steddatter, roligere nu, da han havde handlet.

Tavsheden blev hurtigt brudt. Fru Wix sprang op med et voldsomt udbrud. Brevet var faldet hende ud af hånden og lå på gulvet; hun så gusten ud og var målløs af forfærdelse. "Det er dog forskrækkeligt! Det er ikke til at tale om!" ligefrem skreg hun.

"Er det ikke dejligt?" spurgte sir Claude. "Det er lige kommet, sammen med et par ord fra hende selv. Hun sender mig det med den bemærkning, at videre kommentarer er overflødige. Det mener jeg også; der er ikke mere at sige om den ting."

Fru Wix svarede: "Et så skrækkeligt brev burde hun ikke lade gå videre; hun skulle straks have kastet det på ilden."

"Nej, sådan et fjols er hun ikke, min kære kone. Det er alt for værdifuldt." Han havde taget brevet op igen og så på det med et velbehag, der fik hans ansigt til at stråle. "Et sådant dokument" – sagde han eftertænksomt, for så at stemme tonen lidt ned – "et sådant dokument er kort sagt et godt grundlag!"

"Et grundlag for hvad?"

"Jo, – for en retssag."

"Hendes?" Nu lød fru Wix's stemme rent ud spottende. "Hvordan kan *hun* anlægge sag?"

Sir Claude tænkte sig om. "Hvordan kan hun blive af med ham? Ja, – men hun *er* af med ham."

"Ikke efter loven." Og nu så fru Wix i sin elevs øjne mere end nogensinde før ud til at have forstand på, hvad hun talte om.

"Kanhænde," sagde sir Claude leende, "men hun er ikke mindre fri end jeg."

"Ja, hun har lige så lidt frihed til at få skilsmisse. Det er netop det, at De ikke kan få den, der er det forargelige i Deres forhold til hende; og derfor er det, at hun heller ikke kan det, det forargelige i hendes forhold til Dem. Det er, hvad jeg hævder!" sluttede fru Wix, idet hun på en uhørt måde vrinskede som en stridshest. Hun var sandelig klar nok over, hvad hun talte om.

Maisie havde imidlertid set tavst og bønfaldende på sir Claude, der mente, det var lettere at besvare hendes tavse spørgsmål end fru Wix's bemærkninger.

"Det er, min lille ven, et brev til fru Beale, som din fader har sendt fra Spa, og hvorved bruddet mellem dem bliver fuldstændig ulægeligt. Hun får at vide, og ikke i det pæneste sprog, at han, som det juridisk hedder, rømmer. Det gør en ende på deres forhold." Han lod blikket løbe hen over det igen,

og syntes så at beslutte sig. "Det vedrører dig virkelig så meget, Maisie, og omtaler dig så bestemt, at jeg egentlig mener, du burde se de udtryk, hvori denne nye situation skabes for dig." Og han rakte hende brevet.

Nu styrtede fru Wix sig over det og fik fat i det så hurtigt, at Maisie ikke engang fik tid til at blive klar over, at hun var temmelig bange for det. Hun stod og ligefrem stirrede på sir Claude, mens hun holdt brevet om på ryggen. "Se det, elendige skabning? – Skal det uskyldige barn se noget sådant? Jeg tror, De raser; så længe jeg er her og kan forhindre det, skal hun ikke få det mindste glimt af det at se!"

Hendes energi fik sir Claude til at rødme, – ja, han så endog lidt fåret ud. "De synes, det er for galt, men det er just, fordi det er så rædselsfuldt, at jeg mener, det ville være af betydning for hende og kunne lære hende noget."

Maisie kunne hurtigt nok forstå hans motiv, så hun klart kunne blande sig i sagen. Hun sagde, idet hun ligefrem smilede til ham: "Du kan tro, jeg kan godt forstå, hvor rædselsfuldt det er!" Hun tøvede et øjeblik, men tilføjede så: "Jeg ved, hvad der står i det."

Han brast selvfølgelig i latter og svarede, (mens fru Wix sukkede: "Du alstyrende!") "Det sagde du ikke, gamle dreng, hvis du virkelig gjorde det! Hvad jeg får ud af det," vedblev han til fru Wix med sin genvundne elskværdighed, "hvad jeg får ud af det, er, at det gør fru Beale fri."

Hun tøvede kun et øjeblik: "Fri til at leve sammen med Dem?"

"Fri for at leve sammen med, fri for at lade som om hun lever sammen med sin mand."

"Ja, men det er to vidt forskellige ting." En sandhed, som hun nu alvorligt kunne indbyde barnet til at betragte, idet hun inkonsekvent så på det med et betydningsfuldt blik.

Førend barnet imidlertid havde kunnet få noget fremført, havde sir Claude taget fat igen. Han stod foran deres besøgende og gned sig hurtigt op og ned over nakkehåret, hvorefter han halvt angergiven, halvt overtalende bemærkede: "Hvorfor er De da for pokker aldeles sikker på – jeg tør endog sige henrykt over – at jeg er fri, fordi min egen, dejlige ægtefælle er rømmet?"

Først mødte fru Wix denne udfordring i tavshed, men derpå gjorde hun, hvad ingen af dem havde kunnet tænke eller blot ane. Maisie kunne næppe tro sine egne øjne, da hun så denne gode dame, som hun aldrig havde kunnet tænke sig det ringeste koket, virkelig efter en grimasse, der skulle være et smil, fnisende og indsmigrende, ja, lidt uartig, give sir Claude et kraftigt dunk. "De slyngel, De ved jo godt hvorfor!" Og så vendte hun sig bort. Det ansigt, han derefter viste sin steddatter, glemte Maisie aldrig, sådan et billede på måbende forbavselse var det. Men det var ikke de to muligt at meddele sig til hinanden, hvad enten det nu var for at vise deres morskab eller uro, før hun igen faldt over dem. Hun havde begyndt med at vise sig uendelig forskellig, og det fo'r ud af hende med en endnu hurtigere forandring af tonefald: "Har De bragt mig den tingest som et påskud til at tage over?"

Sir Claude tog sig sammen: "Efter sådanne efterretninger kan jeg ikke lade være, når jeg vil opføre mig sømmeligt. Jeg mener naturligvis høfligt og menneskeligt. Min kære kone, man kan ikke kaste en kvinde over bord på den måde, navnlig ikke lige i det øjeblik, hvor der er gjort hende mest uret, og hvor hun

er blevet mest forhånet. Man må opføre sig som en fin mand, pokker stå i det, kære, gode fru Wix. De ved jo godt, at vi ikke tog af sted for at blive væk med det samme, men kun på prøve og for at vise alle vedkommende, at vi virkelig mente det. Det er netop, fordi det er alvorligt ment, at vi ikke behøver at være så pokkers nøjeregnende; jeg mener naturligvis så forskrækkelig bange." Der var over hans tale et liv og en kraft, og om end Maisie lagde særlig mærke til hans ord, var hun dog så meget mere rede til hurtigt at sluge de næste bemærkninger, han gjorde, og som hun blev klar over, at han ventede svar på. "Kom vi vel, min gamle tøs, for at blive borte med det samme og for at gøre det endelig afgjort med det samme," sagde han bønfaldende til hende.

Maisie havde aldrig tvivlet om, at hun kunne vise sig heltemodig for hans skyld: "Nej, naturligvis ikke!" Det var, som om selve tanken havde forarget hende. "Vi indretter os efter, hvad forholdene kræver." Hun fik en pludselig indskydelse, som hun understøttede med et smil: "Vi ser bare, hvad vi kan indlade os på." Endnu havde hun aldrig fordret noget for sig selv, men denne gang håbede hun ligefrem, at hvad hun gjorde, ville regnes hende til gode. Sir Claude regnede hende det allerede til gode – selv om hun var bange for at se på ham, bange for at hun dér ville få tårer at se. Hun så på fru Wix og nåede sit højdepunkt: "Jeg tror ikke, jeg ville være ond ved fru Beale."

Derefter hørte hun noget som et dybt suk fra sir Claude, som udtrykte en ubestemt, men alligevel behagelig følelse. Fru Wix betænkte sig imidlertid ikke på at vise hende tårer. "Mener du, at du burde være ond ved mig?" Spørgsmålet gjorde hende mere forvirret, fordi fru Wix's følelsesudbrud ikke berøvede hende

fordelen ved hendes sidste hovedargument: "Ser De den kvinde igen, er De fortabt!" erklærede hun til deres ven.

Sir Claude så på lampens svagt oplyste kuppel; han syntes for et øjeblik at kunne se, hvad det ville betyde at se fru Beale. Det var også øjensynligt fra dette syn, han fik styrke til at svare: "Ved hvad der er sket, er hendes stilling helt forandret; og det er ingen nytte til, at De prøver at vise mig, at jeg ikke behøver at tage hensyn til det."

Fru Wix gentog med endnu stærkere eftertryk: "Hvis De besøger den kvinde, så er De fortabt!"

"Tror De, at hun ikke vil lade mig komme tilbage til Dem? Min kære kone, jeg lader jer, Dem og Maisie, blive her tilbage som gidsler til skæbnen, og jeg lover jer ved alt, hvad helligt er, at jeg skal være hos jer igen allersenest på lørdag. Jeg giver jer penge og stiller disse dejlige værelser til jeres rådighed; jeg skal arrangere det med hotellets folk, at I skal få alt, hvad hjertet kan begære, og blive nydeligt behandlede. Nu vil vejret bedage sig, og så bliver det prægtigt. I vil begge to være aldeles fri, og I kan spadsere rundt i byen og more jer, så det kan forslå. I får en vogn til disposition og hele huset ligeledes. Kort sagt en fin position." Han standsede og så fra den ene af sine venner til den anden for at opdage, hvilket indtryk han havde gjort. Enten han nu syntes, at det var som det burde eller ej, tilføjede han et øjeblik efter: "Og fremfor alt, vær så venlig ikke at lave spektakel."

Maisie kunne kun svare for, hvad indtryk det havde gjort på hende selv, omend der også fra den strenge fru Wix's hjerte kom som en svag vellugt af en umoralsk indrømmelse. Maisie havde en ordløs forståelse af, hvad en sådan tale egentlig betød,

og hvilken uendelig finhed den fik på grund af hans uendelige oprigtighed; men før hun kunne gøre andet end så at sige blinke med øjnene i det stærke lysskær, hørte hun netop fru Wix bruge det ord, hun manglede, næsten som om den stakkels kone havde gættet det og ønskede, ved at rive det fra hende, at få det ødelagt, som en forkrøllet blomst. "De er skrækkelig, De er frygtelig, for De ved kun alt for godt, at det er ikke ringe ting for mig, at De skal behandle mig på en fyrstelig måde." Fyrstelig var han, som han stod dér og talte, det var netop den eneste måde, Maisie for øjeblikket kunne betragte ham på. Men ejendommeligt nok, da fru Wix fortsatte, lød der i hende et ekko, der svarede til det, hun lige havde frembragt. "Hvor må De ikke ønske at se hende, når De vil sige noget sådant, og når De vil gøre så meget for os stakkels småfolk. Hun har et hold på Dem, og det ved De, men De ønsker at føle det igen og – Gud ved, eller jeg ved i det mindste, hvad Deres motiv og ønske er – nyde det endnu engang og give Dem hen til det. Lige meget, om det er én dag eller tre; De nyder til fulde, og De er villig til at betale for den dejlige tid, De vil tilbringe sammen. Jeg tør sige, at De ville gerne have mig til at tro, at det, De betaler med, er at få hende til at opgive Dem, men jeg beder Dem om ikke at vædde på det i forvejen. Lad hende først gå og betal hende så, hvad De vil!"

Sir Claude hørte på dette helt ud, selvom der var ting i det, som fik ham til at rødme og fik ham til at se mere ud, som han frygtede et bestemt chok, end Maisie havde set ham før. Det forekom Maisie, at det var første gang, hun havde set nogen anden end fru Wix virkelig og ægte forarget, og dette var en grund til for hende at slutte, at fru Wix ville vise sig som noget,

man måtte regne langt mere med, end de havde gjort. Det var sandt, at hun for længe siden havde fået hold over ham, ganske vist grundforskelligt fra det, som fru Beale nu og Hendes Nåde oprindelig havde. Maisie kunne her ganske føle med ham, for han havde jo ikke ventet, at der ville blive gjort en sådan brug af det. Men De var endnu ikke kommet til, hvor fru Wix ville standse, for i det næste øjeblik slog hun sin mening endnu skarpere fast. Det var ganske simpelt følgen af, at han med en vis tørhed, men dog så venligt, at Maisie forundrede sig over hans tålmodighed, sagde: "Min kære ven, det er virkelig et spørgsmål, jeg selv må afgøre. De har i den senere tid afgjort mange ting for mig, og De kan være sikker på, at jeg sætter meget stor pris på, hvordan De har gjort det. Men De kan ikke vedblive med det, det er der ingen, der kan for andre i alle spørgsmål. Der er undtagelser, særlige tilfælde, der kommer frem, og som er yderst indviklede. Det ville være alt for let, om jeg ganske simpelt kunne læsse alt over på Dem; det ville betyde, at jeg lod Dem påtage Dem et så stort ansvar, som jeg måtte skamme mig over. De vil sikkert finde, at De får mere end nok af det, hvis De vil have den godhed at anerkende sagernes stilling, som den nu engang er, og så blive her, indtil jeg kommer tilbage, og det så fornøjeligt, så hyggeligt – og jeg tror, jeg har lov til, for begge jeres vedkommende, at sige: med så megen tro på mig – som det vel er muligt."

Han var i sandhed fyrstelig, det viste sig mere og mere ved hvert ord, han sagde, og ved den måde han sagde det; og Maisie kunne føle, hvorledes hans "samvittighed" næsten i angst stivede sig af imod hans voksende fortryllelse og så som et fortvivlelsens forsvar kastede sig ud i, hvad hun godt forstod

var lavt, nemlig voldsomhed og gentagelse. "De er bange for hende – bange, bange, bange! Å, du almægtigste!" lød det med fru Wix's skælvende, skrigende stemme, og så faldt hun sammen i en længere hjælpeløs, smertelig skælven. I næste øjeblik havde hun igen kastet sig ned på den tynde sofa og brast i en krampegråd.

Sir Claude stod en tid og så på hende, så rystede han langsomt, ja, ømt på hovedet: "Jeg har allerede indrømmet det, jeg nærer en rædsel for hende, dermed er det spørgsmål ude af verden. Jeg mener, I gjorde bedst i at gå til sengs," tilføjede han, "I har haft en skrækkelig dag, og I må begge to være udmattede. Jeg venter ikke, at I i morgen tager hensyn til, hvad jeg gør. Der er et tidligt skib; jeg vil være sejlet, før I er oppe; og jeg vil desuden have forhandlet direkte og virkningsfuldt med den hovne, men ikke helt umulige frøken Ash, det lover jeg." Han vendte sig til sin steddatter, ligesom for straks at tage afsked med hende og give hende et tegn på, at de til trods for al spænding og friktion stadig holdt sammen på en sådan måde, at hun i hvert fald ikke behøvede at føle sig usikker. "Maisie, kære dreng," sagde han, idet han stod med åbne arme foran hende, der med fordømmelig lethed fløj ind i dem, og mens han kyssede hende, valgte hun tavshedens lette måde til at love ham den tavshed, der efter en ordkamp var den bedste lægedom for hans sår, som hun kunne yde. De stod så længe sammenslyngede, at de rigtig kunne love hinanden at holde sammen, men blev derpå næsten tvunget fra hinanden ved, at fru Wix sprang op.

Samtidig slog hun om til den ydmygste bønfalden, enten det nu skyldtes et hurtigt tilbagevendende mod eller et afgjort

sammenbrud: "Jeg bønfalder Dem om ikke at tage et så frygteligt og skæbnesvangert skridt. Jeg kender hende alt for godt, selv om De gør nar ad mig for at sige det; hvor lidt jeg end har set af hende, så kender jeg hende, jeg kender hende. Hvad hun vil gøre, ved jeg, der kan se det for mig, så sandt jeg står her. At De er bange for hende, er jo en ren Guds lykke, og da De nu er bange for hende, så vær for Himlens skyld ikke bange for at vise det og derved nå netop den sikkerhed, det giver Dem. Jeg er ikke bange for hende, kan jeg forsikre Dem; De må allerede have set, at der er ikke noget, jeg er bange for mere. Lad mig gå til hende, *jeg* skal nok bringe den sag i orden, og *jeg* vil bringe denne pige tilbage, uden at der skal krummes et hår på hendes hoved. Lad mig være borte det par dage, sæt mig til at løse den forbindelse. Og De bliver her hos Maisie med vognen, al morsomheden og velværet; så vil jeg komme tilbage til Dem, og vi vil rejse bort sammen, vi vil leve sammen uden en eneste sky. Tag mig, tag mig," fortsatte hun med stigende veltalenhed. "Her er jeg, jeg ved, hvad jeg er, og hvad jeg ikke er; men jeg siger jer det dristigt lige op i ansigtet, jeg vil være jer til langt mere nytte, end hun nogensinde blot vil prøve på. Jeg siger det til Dem, sir Claude, skønt jeg skylder Dem selve den dragt, jeg bærer, og de sko, der dækker mine fødder. Jeg skylder Dem alt, det er netop grunden; og hvad kan jeg ønske andet end at kunne betale det tilbage i overmål? Her er jeg, her er jeg!" Hun så at sige foreviste sig selv på en måde, der samtidig med hendes iver og hendes fine dragt syntes at vise, at hun var rede til at give ejendommelige beviser på sin hengivenhed, til egentlig latterligt at ville træde i stedet for dem og bære alle vanskeligheder for dem. Hun følte på sin kjole, mens hun talte,

og hun slog hver enkelt post af sin gæld fast. "Jeg ved godt, at jeg slet ikke ejer noget som helst selv, ingen penge, ingen klæder, ikke noget fint væsen, slet ingen ting, uden det, at jeg holder fast ved én lille sandhed, som er alt i verden, jeg kan bestikke jer med: nemlig, at I to er mig kærere end hele den øvrige verden, og vil I lade mig hjælpe jer og frelse jer og gøre, hvad I begge ønsker, på den eneste måde, det kan ske, ja, så vil jeg arbejde mig til døde for jer."

Sir Claude stod dér, usikkert, uden at kunne finde et svar på denne pragtfulde henvendelse, skønt han øjensynlig søgte det med ikke ringe uro og smerte. I sin søgen kom han imidlertid foreløbig kun til, hvad der kunne give ham usikre svar, indtil han igen, som han så ofte og så bestemt havde gjort, mødte sin lille myndlings intelligente og mere end datterlige blik. Det gav ham, det stakkels afhængige og bøjelige mandfolk, nøglen. Var hun end et barn, var hun i hvert fald af det køn, der kunne hjælpe ham ud. Han tilkendegav det for hende ved en ny opfordring til at lade sig omfavne. Hun sprang på ny hen til ham, og de holdt igen en uhørlig samtale. Til sidst sagde han tydeligt: "Vær god ved hende, som De ikke engang har været det ved mig!" Og derefter kom han på en eller anden måde ud af værelset uden så meget som et blik på fru Wix, idet han lod Maisie tilbage, let trykket ved hans ord og sin følelse af, at han igen helt var gået udenom.

25

Alt, hvad han havde forudsagt, slog til, så det var kun naturligt, om man ventede det samme for, hvad han så godt som havde lovet. Hans forsikringer, kunne de se, var alle blevet bogstaveligt opfyldte, selv den, at der, som han havde garanteret, ville blive fundet en udvej til at ordne sagen med frøken Ash. Efter at Maisie i sommerdagningen var blevet vækket og voldsomt omfavnet af denne interessante landflygtige, sank hun tilbage på sit leje i en fornyet tilfredshed med hans metode, hvorom hun mindedes ved at se en sixpence glimte på tæppet, da hun senere stod op og klædte sig på; den var faldet ned, da Susan stolt foreviste, hvor meget hun havde fået. I de næste to døgn syntes der ligefrem at være en overflod af dem i hendes liv, og hun beregnede i sin fantasi, hvor mange hendes morskab vel måtte have kostet. Antallet blev ikke holdt nede ved en plan om hævn fra fru Wix for sir Claudes flugt, der ville have bestået i, at hun nægtede at benytte sig af de bekvemmeligheder, som han i så rigt mål havde bestilt for dem. Det var virkelig umuligt at undgå dem; det var, som denne gode dame sagde, latterligt at spadsere, når man havde en vogn holdende for døren. Alt bukkede og skrabede for dem; lige fra opvarterne, der bragte dem retterne, som fru Wix også tog rigeligt for sig af, da hun fandt det tåbeligt at lade være, hvad der viste Maisie, hvor fornuftig hun var, men også hvor forsulten hun havde været. Hendes appetit var et tegn på mangt og meget for hendes ledsagerske, og dens vidnesbyrd gjaldt i det hele taget ikke blot hendes øjeblikkelige, men også hendes

almindelige forhold. Hun havde en hel del middage, der ventede på at blive spist, og det var rørende, at hendes moralske flamme kunne have brændt så klart i den middagsløse tilstand. Hun spiste godt som en tilflugt imod nedtrykthed, men netop det, at hun havde lejlighed til at gøre sig til gode, var jo et af de ildevarslende tegn, der hvilede tungt på hende. Det hele var kort sagt en kamp, i hvilken hendes lavere del triumferede, idet striden stod mellem hendes erklæring, at hun ikke kunne købes, og hendes samtykke til at lade sig klæde og føde. Det er uimodsigeligt, at det for hende betød velvære, som sagerne udviklede sig i Frankrig, et velvære, der var så stort, at Maisie frit kunne antage alt for sikkert og feje al fare til side. Det var den måde, hvorpå sir Claudes opfordring til at være "god" blev udført i alle detaljer. Således kunne de også sammen se al tvivl over hovedet ved at lade de fornøjelser, et liv i udlandet frembød, passere revue for sig.

Til sidst forsvandt enhver tvivl, da vejret klarede op; det havde en stor indflydelse på dem, og det blev lige så dejligt, som sir Claude havde forudsagt. Derved syntes de, at han i den grad stod bag ved alt, og denne verdens glæder kom i så rig en fylde til vore venner, at en fortrøstningsfuld stemning lidt efter lidt fyldte luften for til sidst at tage alt i besiddelse. De lange køreture oppe på klinterne var henrivende, men bedre endnu var det måske, for solen brændte på, at krybe af sted i skyggen langs den brogede og stærkt lugtende havn og igennem gader, i hvilke alt, hvad de kendte, var et mysterium for de engelske tilrejsende, og hvad de ikke var vant til, blev til latter og spøg. Det allerbedste var at kravle opad den stejle Grand' Rue til porten ind til *la haute ville* for så efter at have passeret den at

bestige den ejendommelige, stærkt bugtede vold med dens rækker af træer, dens rolige kroge og venlige bænke, hvor brune, gamle koner med de hvide kapper med pibekraverne og de lange guldørenringe sad og strikkede eller døsede. Der var også de små, gule huse, der i den grad lignede en gniers eller en præsts, og det mørke slot, hvor de små soldater stod og drev på broen over den tomme grav, mens kasernens vask hang til tørring ud af tårnvinduerne. Som det så ud dér, fik det Maisie til at spørge, om det ikke netop var sådan, man havde forestillet sig middelalderens byer; og da det snarere tilfredsstillede hende end forbavsede hende at finde, hvor begrænset fru Wix's historiske fantasi var, – og det var ikke første gang – blev det kun som en viden mere af alle de mange slags, det forekom hende at være hendes hverv at eje. De sad sammen på den gamle, grå bastion, så ned på den lille by, der forekom dem lige så gammel, og lige foran dem på den store kuppel med den forgyldte Mariastatue ovenpå. De hørte, hvor berømt kirken var, og fandt behag i den, fordi den ikke lignede noget gudehus, de havde været i før. De gik rundt i den bagefter, og fru Wix indrømmede da, at hun vist nok tidligt i sit liv havde begået en fejl ved ikke at blive katolik. Denne bekendelse fik Maisie til at undre sig over, hvilket alderstrin der kunne forhindre én i at gøre denne fejl god igen. Den næste morgen kom de igen tilbage til volden, som var det sted, hvor de syntes at være længst borte fra alt, der i fortiden havde forekommet dem ubehageligt. De fik atter det samme indtryk, som havde hovedansvaret for, at de var nået til en tillid, der for Maisies vedkommende var bestemt, mens den, som hun kunne se, for hendes ledsagerske var et fortvivlelsens greb. Det forekom

hende, at hun i timevis viste fru Wix så meget nyt, at det tog hende nogen tid at opdage, at hun også selv blev behandlet på samme måde. Men fra det øjeblik af, da hun var blevet klar over dette, gik det hurtigere, det faldt da i tråd med hendes sædvanlige anskuelse om det specielle fænomen, som hun, hvis hun havde følt det nødvendigt at give udtryk for det, kunne have benævnet sit personlige forhold til sin viden. Aldrig havde dette forhold været så levende som i den tid, da hun med sin gamle guvernante ventede på sir Claude; og årsagen dertil var netop, at det slog hende, at fru Wix nu virkelig syntes at forstå noget af det. Sikkert var det, at fru Wix aldrig havde haft anelse om noget, der i den grad ville bringe Maisie i gennemført forsvarsstilling, til trods for den inderligere forening, som de timer, hvor de gik på eventyr sammen, medførte. Hendes elev opdagede naturligvis lige så mange vidundere, som hun havde gjort på den hastige tur til Folkestone; og havde den gang fru Wix stadig så at sige været underforstået i sir Claudes selskab, var sir Claude nu, da den virkelige krisis var over dem, i fru Wix's det stadige og uendelige tema, navnlig under de lange pauser. Det bragte dem altid tilbage til hans ægteskabs første lykkelige dage og til den stilling, han i den tid med al dens kærlighed og smerte havde haft i skolestuen; kun havde han jo nu selv pustet sit billede op til et langt større omfang.

De gik alt igennem, og til trods for alle forbud og al mistanke undersøgte de, så længe denne mellemtid varede, båret af dens behagelighed, alt. Deres stærke greb om fremtiden arbejdede stadigt, som et ur, der hørligt angav alle sekunderne, men det var samtidig et ur, der også nødvendigvis fra tid til anden måtte angive skæbnesvangre timer. Der var virkelig flere af dem, og

en to-tre af dem indtraf netop på denne gamle byvold, hvor alt andet åndede fred. Der var intet i verden, som Maisie hellere ville end netop at være så elskværdig over for fru Wix, som sir Claude havde ønsket det; men det blev just en årsag til, at hendes indgroede fredsstiftende instinkt, det stemmede så godt overens med, blev stærkere. Dog lige fra det øjeblik af, da det var blevet kraftigere, lå der andre hverv til det; således skete det, at hun til at begynde med netop frembragte den sagernes stilling, som hun mest ønskede at afværge. Hendes hovedbeskæftigelse havde i dagevis været at lægge det usagte ind i det sagte, så at hun derved fik en fuldere og fuldere forståelse af, at det usagte var, hvad man ikke turde tale om, den fuldstændige opgivelse af fru Beale. Der var tider, hvor hvert minut, sir Claude var borte, blev som et søm i fru Beales kiste. Derved kom Maisie, ganske vist ad en omvej, til igen at tænke på, hvor længe det var siden, at hun var kommet i forhold til den skønneste af frøknerne Overmore, hvor godt de egentlig havde haft det sammen, og hvor yndefuld og henrivende denne dame selv var med sin ejendommelige skønhed og kvikhed, ja, endog med sine særlige fristelser. Der lå i hundredvis af ting og summede dybt nede i hovedet på Maisie, men to af dem var simple nok. Fru Beale var i hvert fald hendes stedmoder og hendes slægtning. Hun var ligeledes – og delvis netop af denne grund – sir Claudes mest fortrolige ven, "damefortrolige" sagde Maisie, så hvad de efter fru Wix's program skulle opgive og lade fare, var for den ene hans specielle yndling og for den anden hendes faders hustru. På en ejendommelig, ubeskrivelig måde holdt hendes iagttagelse af grundene skridt med hendes følelse af, at der var fare på færde; men der var noget i hende, der ikke

uden en voldsom anstrengelse for ikke at blive lurvet, kunne tage grundene for givne. Hvad det betyder for os, er måske, at til trods for, at vi virkelig har set, at hun blev gjort arveløs og berøvet alt, har der dog i hendes liv været et svagt ekko, som skrev sig fra hendes forældre – der var endnu én af hjemmets hellige lærdomme, som hun erindrede. Det var den eneste, hun havde tilbage, men heldigvis var den i bedste velgående. Hun havde kort sagt en uudsigelig forståelse af, at der var noget, som hendes fader kaldte hendes moder – der gjorde gengæld – en usling, for enten fordi det blev gjort eller ikke gjort. Fra dette erindringskompleks fik hun netop et navn, som hun frygtede at bringe på fru Beales læber, for det ville være hende selv en sådan pine at høre det. Men sådanne smertelige overraskelser blev netop på grund af livet i udlandet, som hun var med i med liv og sjæl, mere og mere mulige, hvortil også hver time af sir Claudes fraværelse bidrog. Ved fru Wix's side så hun på den gyldne Mariastatue, og en af de gamle koner med ørenringene, som havde siddet på enden af deres bænk, sjokkede bort.

"*Adieu, mesdames!*" sagde hun med sin lidt sprøde, høflige stemme, og det gjorde et så stærkt indtryk på dem, at de rejste sig og næsten nejede for hende. Så satte de sig igen, og kort efter fik Maisie, mens de franske insekter summede omkring hende i sommersolen, i en drømmegængeragtig tilstand sin skarpeste forståelse af, hvad det betød at udelukke én, der så gerne ville med, fra et sådant syn. Aldrig havde det stået større for hende end da, dette syn ind i en verden, hvor der var fuldt af statuer, som stod skinnende imod den blå himmel som baggrund, og af romantisk høflighed.

"Men når alt kommer til alt, hvorfor skal vi så absolut vælge imellem jer, hvorfor kan vi ikke være fire?" endte hun med at spørge.

Det gav et ryk i fru Wix som hos en sovende, der pludseligt bliver vækket, eller som når man hører en kugle fløjte imod det hvide flag. Hendes forbavselse over et sådant brud på freden forhalede hendes svar et øjeblik. "Fire upassende mennesker mener du? Fordi to af os er ordentlige mennesker! Forstår jeg dig ret, mener du virkelig, at jeg skulle vedblive at være hos dig, selv om den kvinde er i stand til –?"

Maisie stoppede hende i farten, før hun fik udtalt sig videre om, hvad det var, fru Beale var i stand til. "Blive som *min* selskabsdame – ja vel! Blive ved at være, hvad du var hos moder. Fru Beale ville *tillade* det," erklærede barnet.

Nu var fru Wix rigtig i våben: "Og hvem mener du, der ville tillade fru Beale det, skulle jeg meget have lyst til at vide? Tænker du, din lille, elendige skabning, på den slags ting?"

"Hvorfor ikke, når hun nu er fri?"

"Fri? Efterligner du ham? Vel, når sir Claude er gammel nok til at vide bedre besked, så tror jeg på ære også, at det er rigtigt at behandle dig, som om du var det. Men er *det*, hvad du tænker at gøre, er det absolut nødvendigt, at du får en bedre forståelse." Aldrig havde fru Wix været så barsk, men Maisie forstod også på den anden side, at hun selv aldrig havde været mere frivol. Men hvad der lå bagved, imponerede hende snarere, end det gjorde hende vred; hun følte, at hun stadig kunne fastholde sit standpunkt, ikke for at sige imod, men for endelig at få roligt vande. Hendes frivolitet vedblev imidlertid at virke på hendes veninde, der igen, som et ekko, hørte det

mest forhadte ord: "Fri, fri, fri? Hun er så min sandten fri nok, når hun er lige så fri som du!"

Maisie vovede kritisk at gentage: "Som jeg er?" efter at hun havde tænkt sig om, da der jo så ud til at ligge vigtige ting bagved.

"Ja," sagde fru Wix, "du ved godt, at ingen har frihed til at begå en forbrydelse!"

"En forbrydelse?" Ordet var blevet sagt sådan, at barnet måtte gentage det.

"Du ville selv begå én, der var lige så stor som deres – og det ville jeg også – hvis vi to viste, at vi så igennem fingrene med deres umoralske opførsel, og blev hos dem."

Maisie ventede lidt; dette syntes helt at gøre en ende på alt. Alligevel spurgte hun kort efter: "Hvorfor er det umoralsk?"

Hendes ledsagerske så nu bebrejdende på hende, men dog ikke så skarpt som før, fordi det nu drejede sig om langt dybere spørgsmål. "Du er ubeskrivelig! Ved du, hvad vi taler om?"

For til sidst at få roligt vande forstod Maisie, det var nødvendigt frem for alt at være tydelig. "Sikkert og vist om, at de benytter sig af deres frihed."

"Godt, til at gøre hvad?"

"Ih, til at leve sammen med os!"

Nu lo fru Wix bogstavelig talt vildt: "Os? Nej, mange tak!"

"Så til at leve sammen med *mig*!"

Ved disse ord sprang hendes veninde op: "Du opgiver mig altså? Du bryder for bestandigt med mig? Du smider mig på gaden?"

Maisie stod forvirret over denne opregning, men holdt dog tappert ud: "Mig forekommer det, at det netop er, hvad du gør

over for *mig*."

Fru Wix gjorde ikke et stort nummer ud af hendes tapperhed: "Jeg kan love dig, at hvad jeg så end gør, taber jeg dig aldrig af sigte. Du spørger mig, hvorfor det er umoralsk, når du med dine egne øjne har set, at sir Claude føler, at det er det, og det i en så forfærdelig grad, at han selv i månedsvis har holdt sig fuldstændig borte fra dig, hellere end at han ville lade dig dele skammen over det? Er der så nogen vanskelighed forbundet med at se, at når han først prøver at gøre sin pligt, må han vaske sine hænder med hensyn til *hende* – tage dig helt bort fra hende?"

Maisie sad og tænkte på det, øjensynlig mere for at blive klar over indholdet, end fordi hun følte nogen tilbøjelighed til alt for let at give efter. "Ja, jeg forstår, hvad du mener, men den gang var de ikke fri." Hun følte, hvorledes fru Wix var ved at stejle over det afskyelige ord, men det lykkedes hende at standse hende med en håndbevægelse. "Jeg tror ikke, du ved, hvor fri de nu er?"

"Jeg ved, så vidt jeg kan se, lige så meget som du."

Maisie sagde tøvende: "Om grevinden?"

"Din faders – frister?" Fru Wix skelede sidelæns til hende.

"Fuldstændig. Hun betaler ham!"

"Nå, *gør hun det*?" Barnet så nu lidt fortabt ud; det syntes at give en grund til faderens opførsel og at stille den i et gunstigere lys. Hun ville gerne vise retfærdighed. "Jeg vil ikke sige, at hun ikke var ædelmodig, for det var hun over for mig."

"Hvordan? Over for dig?"

"Hun gav mig en masse penge!"

Fru Wix stirrede på hende: "Men vær så venlig at sige mig, hvad gjorde du med den masse penge?"

"Jeg gav dem til fru Beale."

"Og hvad gjorde hun med dem?"

"Hun sendte dem tilbage."

"Til grevinden? Sludder!" sagde fru Wix, der lige så lidt som Susan Ash ville tro et øjeblik på dette.

"Ja, jeg er ligeglad!" sagde Maisie. "Hvad jeg mente, var, kender du noget til resten?"

"Resten? Hvilken rest?"

Maisie undrede sig over, hvordan hun bedst kunne forklare det: "Fader beholdt mig dér en hel time!"

"Det ved jeg. Sir Claude har fortalt mig det. Fru Beale har fortalt ham det."

Maisie var vantroen selv. "Hvordan kunne hun det, når jeg ikke havde sagt noget om det?"

Fru Wix var forundret: "Sagt noget om hvad?"

"Ih, at hun var så skrækkelig!"

"Grevinden? Naturligvis er hun skrækkelig," erklærede fru Wix. Et øjeblik efter tilføjede hun: "Derfor betaler hun ham."

Maisie overvejede det. "Det er altså det bedste ved hende – hvis hun giver ham lige så meget, som hun gav *mig*."

"Ja, det er da ikke det bedste ved *ham*, eller måske dog," tilføjede fru Wix.

"Men hun er skrækkelig – for alvor og så det kan forslå," fortsatte Maisie.

Fru Wix standsede hende. "Du behøver ikke at gå i detaljer."

Men det var øjensynlig i modstrid med dette påbud, at hun selv igen spurgte: "Hvordan kan det gøre sagen bedre?"

"At de lever sammen med mig? Ih, for grevinden og hendes skægs skyld! – har han skubbet mig over på dem. Jeg forstod ham godt," sagde Maisie dybsindigt.

"Så håber jeg, at han forstod dig, for det er mere, end jeg gør," indrømmede fru Wix.

Det var en virkelig opfordring til at udtrykke sig klarere, og vor unge dame gjorde det også. "Jeg mener, det ikke er en forbrydelse."

"Hvorfor stjal sir Claude dig så bort?"

"Han stjal mig ikke – han lånte mig kun. Jeg vidste, at det ikke skulle vare længe," erklærede Maisie dristigt.

"Det må du lade mig svare på," råbte fru Wix, "at det vidste du ikke noget som helst om. Og det var lavt af dig, som du svigtede mig forleden aften, da du sådan aldeles lod som om du virkelig gjorde det. Du håbede sandelig lige så vel som jeg, og som jeg i min meningsløse kærlighed endnu håber, at dette ville have været begyndelsen til bedre ting."

Det var den allerførste gang, at fru Wix virkelig havde været skarp, så der til sidst rørte sig en følelse hos vor heltinde, ikke så meget af, at man havde opdaget hendes tvetungethed, som af at hun blev beskyldt netop for den lavhed, som havde bragt alt over hendes hoved, just da hun ønskede at gøre sig fri for den. Hun følte, hvordan en lidenskabelig protest fyldte hendes sjæl. "Jeg har aldrig håbet, *aldrig*, aldrig, at jeg aldrig skulle se fru Beale igen! Det gjorde jeg ikke, nej, jeg gjorde ikke!" gentog hun. Fru Wix fo'r omkring, drevet af det voldsomme svar, hun ville give, og for hvis bagslag hun også måtte træffe forberedelser; men skønt den gode kone øjensynlig var fuldt ladet, gik skuddet ikke af lige med det samme, så Maisie fik tid

til at gøre situationen endnu mere vanskelig: "Hun er smuk, og jeg elsker hende! Jeg elsker hende, og hun *er* smuk!"

"Og jeg er grim, og du hader *mig*?" Fru Wix så på hende et øjeblik og tog så fat: "Jeg vil ikke forbitre dig ved at anklage dig for det; selv om det ganske vist ikke var første gang, man fortalte mig, at jeg var grim. Jeg ved det så godt, at om jeg end ikke har skæg – for det har jeg da ikke? – så kan det godt være, at der er andre punkter, hvor grevinden er en ren Venus i sammenligning med mig. Mine fordringer må derfor forekomme dig aldeles unaturlige – hvad der vil sige det samme som, at du ikke holder af mig. Men tænker du virkelig på, at du vil gå så vidt, at du kan sige, du ønsker at leve sammen med dem i deres synd?"

"Du ved, hvad jeg ønsker – du ved, hvad jeg ønsker," sagde Maisie skælvende, mens tårerne kom hende i øjnene.

"Det gør jeg. Du ønsker, at jeg skal blive lige så slet som du selv! Det vil jeg ikke. Forstår du?! Fru Beale er lige så slem som din fader," fortsatte fru Wix.

"Det er hun ikke! Hun er det ikke!" næsten skreg Maisie.

"Du mener, fordi sir Claude i det mindste både er smuk, vittig og yndefuld? Men han betaler, lige som grevinden gør det!" Fru Wix, der nu stod op, mens hun talte, viste sig i besiddelse af en skjult kynisme.

Det bragte også Maisie på benene; hendes ledsagerske var gået et par skridt bort, men standsede så. De to så på hinanden, som de aldrig havde gjort det før; og det så ud, som om fru Wix gjorde sig til af al sin stads. "Men betaler han da ikke også dig?" spurgte hendes ulykkelige myndling.

Nu gav det et voldsomt sæt i hende, hvor hun stod. "Å, din elendige, lille, forældreløse skabning!" sagde hun på én gang beklagende og opbragt; og derpå spadserede hun straks bort, idet hun brysk vendte sig om.

Maisie faldt tilbage på bænken og brast i gråd.

26

En så skrækkelig tilstand kunne naturligvis ikke vare for bestandig eller blot mange minutter; de kastede sig snart igen i hinandens arme, og det alt for hurtigt til, at den ene eller den anden af dem kunne lade, som om hun havde holdt på sin værdighed. De gik ganske vist tavse hjemad, men Maisie havde en levende følelse af, at hendes hånd hvilede trygt i hendes venindes. I det sidste døgn havde denne hånd vist en helt ny evne til at gribe fat, og noget af det, barnet mindst kunne nægte, var, at der virkelig var kommet noget storslået over fru Wix. Mere og mere bortledte hendes fine og gode motiver opmærksomheden fra hendes sære, kantede væsen, og da de om eftermiddagen kørte ud, fik Maisie i den fornemme stilhed, som omgav dem i vognen, frihed til så meget som muligt at lade disse ejendommelige egenskaber og deres sammenspil gøre indtryk på sig. For hendes sjæl lød der endnu som et ekko af den tone, hvori hendes veninde havde udstødt sin trussel om aldrig at ville tabe hende af syne. Denne veninde havde skiftet karakter, fra at have været svag var hun kort sagt blevet stærk; og den glans, der var over hendes nuværende kraft, vidnede om, hvor langt hun havde været nede. Den omtalte trussel var blevet fremsat i en skarp, hoverende form, som gerne kunne have gjort Maisie trodsig, men før noget så grimt kunne ske, var der stiltiende begyndt en helt anden udvikling, som først rigtigt tog fart fra det øjeblik, hvor fru Wix først opførte sig på en måde, der svarede til deres fine værelser, og med en værdighed, som viste, hvor fast en fod hun var ved at få. For helt at rette sig efter

sir Claudes ønsker havde de bestilt kaffe efter frokosten, og den blev serveret for dem i salonen, som var dekoreret i hvidt og guld, mens de ventede på vognen. Ved siden af stod der et par likørglas, og Maisie følte, at man næppe kunne have taget sir Claude mere på ordet, selv om der ovenpå var kommet cigaretter og en hel del anekdoter. På en eller anden måde syntes der at være en forbindelse mellem det og fru Wix's spørgsmål: "Har du da virkelig overhovedet nogen moralsk følelse?" som hun pludselig fremsatte, mens Maisie stod på tåspidserne ovre foran spejlet over kaminen, idet hun rystede en fjer på plads ved et lille kast med hovedet.

Det stod Maisie klart, at hendes svar, selv om hun blev meget forknyt ved de, dog var i den grad intetsigende, at det næsten blev dumt, og ligeledes, at dette var første gang, det så ud, som om hun over for fru Wix anvendte sin gamle metode, der bestod i at lade, som om hun ikke kunne følge med – hvilken svaghed så ofte havde bragt hende de største triumfer over for hendes forældre. En sådan overfladisk betragtning ville imidlertid her have gjort hende uret, for tanken om den moralske følelse kom fra den tid af til at gennemsyre alle deres samtaler ikke mindre på grund af Maisies egen oprigtighed end på grund af alle de tilskyndelser, der udgik fra hendes "legekammerat". Til at begynde med vidste det stakkels barn næppe, hvad det var, men det viste sig at være noget, som hun, før de kom hjem fra deres køretur, ligesom kunne føle, hvad man ikke skulle have anet efter noget ydre tegn at dømme, ud over den måde, hvorpå hun så at sige fulgte med i vognens bevægelser. Dagens skønhed blev blot uddybet for hende, og ligeledes havets pragt, som det lå i eftermiddagssolen, eller den lette dis over de fjerne pynter

eller luftens ejendommelige sødme. Det var virkelig kusken, der smilende og knaldende med pisken vendte sig om på bukken for at udpege de usynlige punkter, alt mens han frembragte uforståelige lyde – som man efter vore turisters formening kunne vente det af en af hans talende klasse – det blev denne høflige person, siger jeg, der var skyld i, at deres tur blev så kort, at de, da de kom hjem, endnu havde en tid tilbage, før dagens lys ville svinde, og efter hans høflige forslag anvendte de den til at spadsere på strandbredden. Sammen med sir Claude havde Maisie dagen i forvejen været dernede, men det var jo netop en grund mere for hende til på stedet at vise fru Wix, at den var, som hun sagde, et af de steder, der stod på hendes liste, og noget, hun kendte det franske ord for. Det var så sent, at der ikke var nogen badegæster. Ebben var inde, men nogle steder, der endnu stod under vand, lå glitrende i solnedgangen. De satte sig på det tørre sand for at beundre naturen og tale ud; mens de sad og lyttede til bølgernes skvulpen, fik fru Wix just derved et nyt støttepunkt for sit angreb. "Har du da slet ingen?"

Det var ikke længere nødvendigt, at spørgsmålet blev mere bestemt stillet; det var enderesultatet af deres rolige, fælles betragtning over det, som Maisie – når det endeligt skulle siges – absolut havde så forfærdelig lidt af. Særlig kendetegnedes herved det øjeblik, da barnet forstod, at hendes veninde havde nået en sådan udvikling, at man – i hvert fald indtil den blev overgået – næsten kunne kalde den ophøjet. Der var ikke sket noget mærkeligere, da hun endnu var i den første begejstring over sin rejse, og der er intet fænomen, som er vanskeligere at iagttage ved vor grovkornede metode end den måde, hvorpå hun resten af hin dag i Boulogne så, hvordan hun spillede sin

rolle. Jeg er i den grad i tvivl, hvorvidt jeg kan beskrive, hvordan hun bar sig ad, at jeg kun kan give mine læsere mit ord på, at det fra den tid af altid stod for hende som på et billede. Fru Wix betragtede hende som en lille person, der vidste så forbavsende meget, at hvad hun ikke kendte til, ville være af latterlig og ringe betydning, hvis det ikke havde været pinligt. Fru Wix kunne i sandhed nu mere end nogensinde før tage sig af en vanskelig situation. Det kan godt være, at Maisie havde en – omend naturligvis tåget – forståelse af den ejendommelige lov, der gjaldt for hendes eget liv, at hun kom til at opdrage de voksne, som hun trådte i nærmere berøring med, til en fuldkommenhed i den retning. Hun fremmede så at sige deres udvikling; intet kunne for eksempel have været mere slående end den måde, hvorpå hun havde fremmet fru Beales. Hun tænkte sig, at da hendes livs historie efter fru Wix var kendetegnet ved de forskellige kundskabsgrader, hun havde nået, så måtte nødvendigvis udviklingens toppunkt være en tilstand, hvor kundskaben flød over. Da hun var fordømt til at få mere og mere at vide, måtte der jo komme en dag, da hun vidste det meste. Mens de sad dér på sandet, kom hun til at føle, at hun virkelig var på vejen til at kende alt. Hun havde ikke haft sine guvernanter til ingen nytte; hvad i al verden havde hun bestilt andet end at lære, lære og atter lære? Hun betragtede den lyserøde himmel med en rolig forudanelse om, at hun snart ville have lært det hele. De blev ude, indtil den rødmende aftenhimmel blev grå, og det var, som om hun fik ny lærdom ved ethvert af aftenvindens pust. Da de gik hjemad, stod det for fru Wix, som om dette uundgåelige var blevet som en lang flettet snor, hvorpå kundskabens perler smukt skulle drages.

Om aftenen skete der oppe i deres værelser noget forbavsende. Maisie kunne bag efter ikke sige, hvorvidt det havde været præcis i midten eller lige i begyndelsen af deres samtale, at hendes rejsefælle med nyt eftertryk bragte den moralske følelse på bane. Hvad der virkelig betød noget, er, at hun gang på gang og til at begynde med helt usammenhængende råbte: "Gud hjælpe mig, det ser ud til, at den er ved at pippe frem!" Men hvilke ejendommelige, forvirrede forhold var der ikke gået i forvejen, før den kunne pippe frem! Dog, ingen, der var så ejendommelige, som hvad denne dame nu fremkaldte med sine smertefyldte, ja, man kunne også sige rasende, ord, hvori hun beklagede den sørgelige ende på hendes egen store uvidenhed. Engang greb hun barnet og favnede det lige så ømt som i de gamle dage, hvor der var skilsmisser og gensyn, ved hvilke hun ikke vidste, hvordan hun skulle gøre det godt igen for sådant et offerlam, der havde været udsat for slige besmittelser; hun appellerede til, hvad hun havde gjort og stadig gjorde, forvirret, til forklaring, bønfaldende, for at skaffe sig sikkerhed, for at få tilgivelse, ja, endog ligefrem for at vække medlidenhed.

"Jeg ved ikke, hvad jeg har sagt til dig, min egen, kære pige; jeg ved heller ikke, hvad jeg siger til dig, eller hvad jeg nu kan sige, fordi du har forandret min livsbane, men Gud tilgive mig. Har jeg mistet al finfølelse, al moral, enhver målestok for, hvor langt man kan gå, og hvor slet man kan være? Det synes mig for det meste, at jeg har gjort det, selv om jeg var den sidste, du ville tænke det om. Jeg har gjort det for *din* skyld, min øjesten, – for ikke at miste dig. Det ville have været det allerværste, derfor har jeg måttet betale med min egen uskyldighed – selv om du

ler; – for at kunne klynge mig til dig og beholde dig. Lad mig ikke have betalt for ingenting, lad mig ikke for ingenting være blevet kastet ind i sådanne rædsler og sådanne skammelige tilstande. Jeg har aldrig kendt noget til dem før eller ønsket at kende noget til dem! Nu kender jeg alt for meget, alt for meget!" Således klagede og sukkede den stakkels kone. "Jeg ved så meget, at, når jeg hører sådan tale, spørger jeg mig selv om, hvor jeg er; og når jeg selv bruger den, hvad der er værre, siger jeg til mig selv, at jeg er langt borte, alt for langt borte fra, hvor jeg begyndte! Jeg spørger mig selv, hvad jeg og mit afdøde barn ville have tænkt, om jeg havde hørt mig selv gå over stregen. Der er mange grænser, jeg har overskredet med *dig* så jeg skulle mene, at jeg er blevet sat i en køn forlegenhed." Bare tanken om det fik hende til at gispe. "Jeg er gået fra det ene til det andet, og blot fordi jeg virkelig holdt af dig. Og hvad ville folk – jeg mener andre end *dem* – sige, om de hørte, hvordan jeg bærer mig ad? Jeg har måttet holde trit med dig, ikke sandt? Og derfor, hvad kunne jeg gøre andet end i det mindste se til, at du holdt trit med mig? Men det er ikke *dem*, der er de værste, hvormed skal være sagt, at det ikke er *ham*; det er din skrækkelige, lavt tænkende fader, og den eneste person, jeg tror, det ville have været ham muligt at finde værre end sig selv – og det er ikke grevinden, mit lam. Men da de nu var i færd med at ødelægge dig, så kunne de jo dog have gjort det sådan, at de skånede en hæderlig kvinde. Så havde det ikke været nødvendigt for mig at gøre det, som er det værste, nemlig at lade dig høre al den slethed, som du ikke har tilegnet dig, eller at finde min fordel ved den lavhed, du har tilegnet dig! Hvad jeg tabte tålmodigheden over i morges, var, at du syntes at *kende* disse

forhold, uden at det lod til, at du fordømte dem – for det gjorde du ikke, ved du nok! Gud være priset for hans barmhjertighed, hvis du endelig gør det!"

Natten var nu lun, og et af vinduerne stod åbent ud til den lille balkon, hvor Maisie, da hun kom op efter middag, en tid lang havde hængt ud over gelænderet for at nyde alle de forskellige lyde og lysene, der var nede på molen med alt dens spillende liv netop på denne årstid og om aftenen. Fru Wix's ønsker havde kaldt hende ind derudefra, og hendes omfavnelse havde holdt hende fast, selv om dog den omstændighed, at hun var midt i en overstrømmende tilkendegivelse af sympati og forvirring havde tilladt eller rettere hjulpet til, at hun kunne slippe løs. Men vinduet stod endnu vidt åbent, og hvad hun før havde set og glædet sig over, var der endnu, og barnet kunne iagttage det fra det sted, hvor hun stod i værelset, der med sit bonede gulv og sine elegante paneler syntes mere oplyst udefra end indefra. Det så ud, som hun lagde mærke til det og lyttede efter det, for så at svare fru Wix med et spørgsmål: "Hvis jeg ved?"

"Hvis du fordømmer!" Rettelsen blev gjort med et ikke ringe anstrøg af hårdhed.

Dette fik Maisie til at sukke vagt, som om der var noget, der trykkede hende, og et øjeblik efter gik hun som under dække af denne tvetydighed igen ud på balkonen. Hun hang igen ud over gelænderet og følte sommernatten, hun bar sig ad, som om hun var en fransk, ung pige. Lidt længere nede end hotellet var der en café, foran den var der stillet små borde og stole, og folk sad dér på en plads, der var dækket ved planter i baljer. Indtrykket blev forstærket ved glimtene fra opvarternes hvide forklæder og

ved, hvad hun fra hinsides planterne kunne høre af en mands og en kvindes slæbende sang til guitaren om "amour", som Maisie godt vidste, hvad var, men hun undrede sig over, om fru Wix også gjorde det. Fru Wix holdt sig inde i værelset så stille som en mus, og hun hørte måske ikke noget til det. Nogen tid efter, men ikke før musikken var hørt op, og de var begyndt at gå rundt med tallerkenen, kom hendes elev tilbage til hende. "Er det en forbrydelse?" spurgte Maisie så.

Fru Wix var så beredt til at svare, som om hun havde stået på spring: "Brændemærket i Bibelen."

"Ja vel, men han vil ikke begå en forbrydelse!"

Fru Wix så mørkt på hende: "Han er ved at begå én nu!"

"Nu?"

"Ved at være sammen med hende!"

Maisie var lige ved endnu engang at svare: "Men nu er han fri." Hun ønskede imidlertid i tide, at det var en af de ting, hun havde vidst hele den sidste time, at det gjorde ingen forskel. Men så var Maisie, som for at komme på den rette vej, på nippet til at foretage et blindt fremstød, der skulle bestå i en svag tilbagevenden til det punkt, at det kunne gøre en forskel, kunne muligvis formindske fru Beales forbrydelse; men denne tanke blev også knust ved det håbløse udtryk, der kom i fru Wix's ansigt, idet hun fortolkede sin elevs opførsel således, at denne endnu ikke havde vundet en virkelig forståelse af sagen. Maisie havde aldrig nogensinde mere ønsket at kunne forstå end netop nu, hvor hun blev stillet ansigt til ansigt med problemet, og al hendes tankeevne var for et minut optaget af at finde på et svar, der kunne vise, at hun ikke var så enfoldig endda. Endelig fandt hun på at sige: "Stol blot på mig, kære veninde! Det er, hvad det

kommer an på!" Det var måske et godt tegn på hendes handlings betydning, at fru Wix derpå med et langt upartisk suk bar hende ind i seng.

Næste morgen var der ikke noget brev fra sir Claude, hvad fru Wix lod skinne igennem, at hun anså for et af de værste tegn; men det var dog netop på grund af den roligere forbindelse, de derved havde med ham, at de, når de efter kaffen med rundstykker, som gjorde dem til rigtige udlændinge, skulle gå ud for at trække nye veksler på hans kredit, igen vandrede op ad højen op til volden i stedet for at styrte sig ud i fornøjelsernes hvirvel sammen med den mængde mennesker, der var samlet på strandbredden, eller også at styrte sig ud i vandet sammen med de halvnøgne badende. Endnu en gang så de på deres gyldne jomfru; endnu en gang sank de ned på deres slidte, gamle bænk, endnu en gang følte de, hvor langt de var fra Regent's Park. Til sidst kom fru Wix til en bestemt afgørelse om grunden til deres vens tavshed. "Han er bange for hende. Hun har forbudt ham at skrive." At han var bange, vidste Maisie allerede, men hendes ledsagerskes bemærkning om det frembragte denne gang to uventede resultater. Det første var, at hun tavst bebrejdende undrede sig over, hvorledes det var muligt for fru Wix, der dog holdt lige så meget af ham, at lægge en sådan spottende barskhed ind i denne hentydning; og det andet var, at hun fandt sig selv i stand til pludselig at se dybere i denne sag. Hun havde, som vi allerede ved, været bange for de samme mennesker, som sir Claude var bange for; og hun havde derfor haft sin rigelige mængde af angst for fru Beale. Men hvad der nu skete, var, at mens hendes sympati ikke syntes at betyde noget for ham,

syntes den utydeligt at stå i forbindelse med noget, der kunne give hende grund til en uro for hende selv. Hun havde ikke tænkt meget over denne uro, før fru Wix talte igen og pludselig sagde noget, der næsten kunne synes uden forbindelse med emnet: "Er det aldrig faldet dig ind at være skinsyg på hende?"

Det var aldrig faldet Maisie ind, men ordene var næppe ude af hendes mund, før hun ligesom bed sig fast i dem. Hun vendte og drejede dem og betragtede dem på alle leder og kanter; til sidst sagde hun med en sikkerhed, som der desværre ikke var andre til at beundre end hende selv: "Nå, ja, – siden du spørger mig." Hun tøvede, men fortsatte så: "Masser af gange."

Et øjeblik stirrede fru Wix på hende fra siden, og det bifald, hendes blik gav udtryk for, var ikke helt ublandet. Der lå deri også noget, som vel havde at gøre med, at hun endnu engang gentog: "Ja. Han er bange for hende."

Maisie hørte det, og det gjorde atter sin virkning på hende, selv om det denne gang kun fik en delt opmærksomhed, idet der nu også var muligheden for en tanke om skinsyge – en mulighed, der kun blev frembragt ved hendes følelse af, at hun på denne måde havde fået fat i en form, hvorunder hun kunne vise, at hun ikke var enfoldig. Man kunne læse på fru Wix, at hun endnu troede, at hendes moralske følelse var praktisk og blot på skrømt, og hvad kunne derfor være sådant et pant på oprigtighed, som at hun lod fremskimte lidt af denne rastløseste af alle lidenskaber? En sådan åbenbaring ville forhindre opdagelse, hvad den i sandhed også gjorde, så at hvad der virkelig kom ud af deres morgen, fremhjulpet i nogen grad af deres trang til håb, der også efter sin natur stammede fra det onde varsel, at der ikke var kommet noget brev, – blev en følelse

ikke af gensidig passen-på-hinanden, men en forhen ukendt åbenhjertighed. Ganske vist var der tider, hvor de sad og spekulerede eller tav stille, og Maisie fik en dybere forståelse af, at hun, efter sin venindes formening, højt regnet var overfladisk og desuden, at hun virkelig var det i højere grad, jo mere hun prøvede at vise sig som hun egentlig var. Skulle det altså være al kundskabs sum at forstå, hvor lidt man i hendes nærværelse nogensinde ville nå dertil? Svaret på dette spørgsmål tabte sig imidlertid heldigvis i det lys, der blev kastet over deres samvær, så snart Maisie havde gjort en bemærkning om fru Beale, således som hun aldrig havde drømt om, at hun nogensinde i sit liv ville kunne gøre det. "Om jeg mente, hun var uvenlig over for ham – så ved jeg ikke, *hvad* jeg ville gøre!"

Fru Wix skelede til hende, ja sagde endog med et af sine vilde grynt: "Jeg ved, hvad *jeg* ville!"

Det forekom nu Maisie, at hun kom bag efter. "Ja, men jeg kan tænke på én ting."

Fru Wix gik nu mere direkte løs på hende: "Hvad er det da?"

Maisie så på hende, som om det var en leg, hvor der skulle gives pant, hvis man blinkede. "Jeg ville slå hende ihjel." Hun håbede, at det i hvert fald ville være garanti nok for hendes moralske følelse. Hun så bort, men hendes kammerat sagde i så lang tid ikke noget, at hun endelig drejede hovedet tilbage. Så fandt hun, at "retterne" var helt duggede af tårer, der kort efter syntes at stamme fra hendes egne øjne. Der var virkelig også tårer på begge sider af "retterne", og de faldt så tæt, at Maisie snart kun lige kunne se, at fru Wix til sidst langsomt rakte en hånd frem. Det var selve håndtrykket, der imidlertid virkelig afgjorde det og i løbet af nogle minutter desuden meget andet.

Der var også en særlig sag, der på denne lidt egne måde fik sin afgørelse, skønt den, Gud skal vide, var blevet iagttaget, tænkt på og drøftet af de to, men som nu blev afgjort uden skygge af et formildende smil. Der var ganske sikkert intet spor af letsindighed, humor eller endog af ringeagt udtrykt i den lange tid, de nu sad sammen, eller i den måde, hvorpå fru Wix et eller andet øjeblik sagde, tydeligt nok for sin egen værdigheds skyld, og dog uden at det blev hørligt for de døsende gamle kvinder: "Jeg tilbeder ham! Jeg tilbeder ham!"

Maisie forstod det klart; og et øjeblik efter ville hun med dyb overbevisning have sagt: "Det gør jeg med!" hvis der ikke først var sket noget, der fik hende til at udtrykke sig anderledes. Det kan godt være, det ikke var andet, end at hendes hånd så at sige fik en dybere følelse af, hvad fru Wix egentlig mente. Et langt, inderligt håndtryk var det ydre tegn på deres enighed, og hvad Maisie til sidst sagde, var kun roligt og ligefremt: "Ja, det ved jeg."

De sad nu med hinanden i hånden og var så fuldstændig enige, at de først vaktes til en forståelse af denne verdens ting, da de hørte en dyb klokketone langt borte fra. Sammen havde de loddet dybt ned i sjælen og helt nede var de blevet til ét, men til sidst gav det dog et sæt i dem, for klokken var hotellets stemme, og den betød frokost. De kom ganske sikkert for sent, og derfor stod de op og gik med hurtige skridt, der vidnede om deres gensidige tillidsfuldhed, hjemad. Da de nåede hotellet, var *table d'hôte* allerede begyndt; det kunne man se helt nede ved døren, for alt *personalet*, som fru Wix sagde med et af de få ord, hun havde fået fat på, var at finde i spisesalen, hvorimod hallen og trappegangene var tomme. De gik op til deres værelser for at

gøre sig i stand, og det var Maisie, der, da hun gik forbi, slog døren, som var dekoreret i hvidt og guld, op. Hun udstødte derfor først den lyd, der næsten fik fru Wix til at falde oven på hende, ligesom det ellers omvendt ville have været Maisie, der ville være faldet oven på fru Wix. I hvert fald blev de stående tæt sammen, stirrende ængsteligt på den nye situation. Denne situation viste sig med ét i fru Beales strålende lignelse; hun stod dér smilende og med åbne arme imellem alle sine kufferter og sjaler, og havde endnu sin hat og jacket på. Hvis hun lige var kommet dér, så var det sikkert og vist som en helt anden skikkelse end de to, der for nylig i sidste øjeblik var blevet kastet i land for deres velfærds skyld, men rigtignok gustne og udmattede. Hun var lige så dejlig som den dag, der havde bragt hende, og lige så frisk som den lykke og sundhed, der stod om hende. Maisie var med det samme klar over, at hun aldrig havde været skønnere. Det var ikke muligt straks at opregne alt det, dertil var tiden for kort; men der var dog tid nok til, at barnet kunne få en antydning af, hvad der havde tændt det lys. Det kunne tydelig læses i de åbne arme, de åbne øjne og den åbne mund; og det skaffede sig udtryk i fru Beales højrøstede udbrud til hende: "Jeg er fri, jeg er fri!"

27

Det ejendommeligste var den måde, hvorpå fru Beale, så vidt man kunne skønne, i samme grad havde rettet sin meddelelse til fru Wix, der var sunket ned i en stol, som om hendes kræfter pludselig havde svigtet hende, mens Maisie derimod lod sig omfavne. Så snart Maisie var fri, betragtede hun dybsindigt den lamslåede fru Wix og så virkelig, at hendes ansigt, samtidig med at det på en måde kunne udholde denne skarpe betragtning, havde et udtryk, der syntes tydeligt at sige: "Lad nu for Guds skyld være med at stille dig overlegen an og fortælle mig, at du jo havde sagt det forud!" Maisie følte på en eller anden måde lige med det samme, at hun aldeles ikke havde lyst til at komme med noget: "Det sagde jeg jo!" Det havde kun taget hende et minut at foretage en sådan undersøgelse af fru Beales sager, at hun kunne sige, at der ikke var noget af sir Claudes imellem dem. Hun havde nu det mest intime kendskab til hans toiletteetui, og for et øjeblik var det, at det manglede, det værste for hende. Men hun havde endnu at lære, hvad det betød, når man i en eller anden mangel måtte se et tegn på udslukkelse, og det gik derfor ikke op for hende, at denne øjeblikkelige smerte var en forsmag på dødens bitterhed. Naturligvis forsvandt den i løbet af et øjeblik på grund af fru Beales strålende udseende og hendes eget straks påfølgende spørgsmål: "Er du kommet alene?"

"Uden sir Claude?" Ejendommeligt nok så fru Beale nu endog mere strålende ud. "Ja, for at få fat i dig, din afskyelige, lille slyngel" – og hendes stedmoder klappede og kneb hende med

det samme. "Hvad var din mening, og hvad anså du mig for? Men jeg glæder mig ved at være udenlands, og, når alt kommer til alt, så er det jo dig, der har vist mig vejen. Uden dig kunne jeg vel næppe være kommet; det vil sige så snart. Godt, nu er jeg her i hvert fald, og om et øjeblik ville jeg være begyndt at blive urolig over jeres fraværelse. Dette her kan jeg lide" – hun var meget fornøjet med byen og sagde kort efter endda, at den var henrivende. Derefter understregede hun igen sit hovedpunkt: "Jeg er fri, jeg er fri!" og hendes kinder farvedes af et livligere rødt. Men samtidig slog Maisie sin opfattelse fast; hun så igen hen på fru Wix, der vedblev at være lige forundret, og hun henledte atter sin venindes opmærksomhed derpå, at hun var så overlegen, at hun ikke tog fat på dette punkt; men hvad hun derimod tog fat på, var i næste øjeblik spørgsmålet om sir Claude: "Hvor er han? Vil han ikke komme?"

Mens fru Beale tænkte over dette spørgsmål, så hun smilende snart på den ene og snart på den anden af de forventningsfulde personer, der omgav hende; og lige så forbavsende som klar var den måde, hvorpå hun nu uden videre anerkendte fru Wix; det var et rent mirakel, og Maisie kunne allerede se en afspejling deraf i denne kvindes stærkt forbavsede udtryk. Hun sagde muntert: "Han vil komme tilbage, men vi må få ham til det!"

"Få ham til det?" gentog Maisie.

"Vi må give ham tid! Vi må spille vore kort godt!"

"Men han lovede os aldeles sikkert," svarede Maisie.

"Mit kære barn, han har lovet mig aldeles sikkert, jeg mener masser af ting, og ikke altid holdt sit løfte bogstaveligt." Fru Beale var i så godt humør, at hun uden videre tog det for givet, at fru Wix også var det, og hun gjorde hende til genstand for en

forbavsende opmærksomhed. "Jeg tør sige, han har også båret sig sådan ad over for dig – og har ikke altid været punktlig med opfyldelsen; men han giver os erstatning på sin egen måde; for vi kender ham jo rigtig godt. Der er én ting, han er," fortsatte hun, "som gør, at alt andet for os kun bliver et spørgsmål om takt." Og de fik næppe tid til at tænke på, hvad det vel kunne være, før det var, som man kunne sige, lige over dem: "Han er lige så fri som jeg."

"Ja, det ved jeg," sagde Maisie, der imidlertid lod, som om hun selvstændigt overvejede betydningen af det. Hun tænkte også på, hvor besynderligt det var, at hendes stedmoder betragtede det som en nyhed for hende, som bogstavelig talt var den første person, sir Claude havde sagt det til. Mens lyden endnu dvælede i hendes øren, stod hun i fantasien med ham i tusmørket i hotellets have i Folkestone.

Hun gættede imidlertid, at alt, hvad fru Beale oversåa, kun skyldtes hendes usædvanligt gode humør, hvormed fulgte en lyst til at blive højttravende, selv når hun – endnu helt upartisk – nærmede sig den jævne fortrolighed. "Ja, ja, vi behøver kun at vente. Han kan ikke undvære os længe, og jeg er sikker på, at han kan ikke undvære *Dem*, fru Wix! Han er Dem i den grad hengiven og har fortalt mig så meget om Dem. De ved, hvor meget jeg gør regning på Dem, gør regning på Dem til at hjælpe mig!" – Ja, det var så meget, at al hendes strålende skønhed ikke kunne give udtryk for det. Men det skyldtes lige så meget, hvad den ikke kunne udtrykke, som hvad den kunne udtrykke, at hendes nærværelse, ja, endog hendes berømte frihed kom til at gøre sig mere og mere, omend ubestemmeligt, gældende. Det var alt dette, der endnu engang fik hendes to fæller til, som det

skete gennem et slør, der blev tættere og tættere, at veksle utilstrækkelige og forvirrede tegn mens de sad dér, skilt ad og forvildede. I det mindste hang Maisie og fru Wix nu sammen, fordi de begge var lige uforberedte, og Maisie så, uden at få hjælp, hvor ødelæggende fru Wix's forundring havde vist sig at være. Hun var nu i en fuldstændig afmægtig tilstand, og når lige undtages, at hun så ud til at være i det dybeste mørke, lod det ellers til, at hun var blevet fortryllet af fru Beales manerer. For en tid var hun gjort aldeles målløs, fordi der var sket, hvad hun mindst havde tænkt sig og forberedt sig på, og desuden kunne hun i dette tilfælde ikke få nogen nytte ud af den stivhed, som hun nu havde oparbejdet; den måtte falde sammen. Sir Claude skulle være kommet, med eller uden medskyldig, men ikke hans medskyldige alene. Fru Beale havde øjensynlig nu skaffet sig en fordel, hun kunne forfølge, og hun så med spøgende bebrejdelse på den komiske, stumme skikkelse.

"Nå, så De vil ikke give mig hånden. Ja, lige meget, vi bliver nok gode venner." Hun gik ikke nærmere ind på sagen lige med det samme, men i stedet for at række hånden frem, løftede hun den, idet hun samtidig bøjede hovedet, gratiøst op til en sort nål, der spillede en betydelig rolle i hendes frisure: "Beholder man hatten på til frokost? Er I lige så sultne som jeg, må vi gå ned på stedet."

Fru Wix sad aldeles ubevægelig, men besvarede spørgsmålet med en stemme, som hendes elev havde vanskelighed ved at genkende: "Jeg beholder min på."

Et blik var nok for fru Beale til at opfatte al fru Wix's flunkende nye finhed, og hun syntes med det samme at forstå, hvorfra den kom, og hvad den kunne udvikle sig til. Hun lod

hendes svar være afgørende, men bemærkede: "Jeg har ikke sådan en fin hat som De!" Så vendte hun sig henrykt til Maisie: "Til dig har jeg en henrivende én, min egen pige!"

"Henrivende?"

"Ja, en dejlig hat – i min bagage. Jeg kunne godt huske den der" – og hun pegede på den tingest, som hendes steddatter havde på – "og jeg har bragt dig én med påfuglefjer. Det er det pragtfuldeste blåt."

Det var alt for besynderligt at stå dér og tale med hende, ikke om sir Claude, men allerede om påfugle; det var så besynderligt, at barnet ikke havde åndsnærværelse nok til at takke hende. Men den lyksalighed, som hun havde vist fra sin ankomst, var så aldeles sikker imod alt, at Maisie mere og mere følte, hvor dyb og målbevidst den vilje, der lå bag ved, måtte være. Hun havde en svag anelse om, at den ånd, i hvilken fru Beale kunne komme over al den kejtethed, som hun mødte i denne i hvidt og guld dekorerede salon, og det lidet hjertelige velkommen, der blev budt hende, måtte være uendelig stærk. Fru Wix var mere forpustet end nogensinde. Hvor generende fru Beales isolation end var, kunne den dog ikke sammenlignes med den generende situation, der fremkom ved hendes behagelige væsen. Da barnet blev opmærksom på dette dilemma, opstod der et helt nyt spørgsmål. Hvad om hun *med* denne imødekommenhed –? Men denne tanke gled så ud i en underlig blanding af håb og frygt og var dog samtidig alt for meget et fantasibillede til, at hun virkelig skulle være bange for den. Og mens udviklingen således gik frem med stormskridt, var en af opvarterne ved døren for at minde dem om, at *table d'hôte* var halvt forbi.

"I var vel kommet op for at vaske hænder?" spurgte fru Beale. "Gør det nu hurtigt, og så kan vi følges ad. De har sat mine kufferter ind i det pæne værelse, der har været sir Claudes. Ja, han skal nok vide at skaffe sig noget godt," sagde hun leende. Døren til det næste værelse stod åben, og idet hun nu fra tærsklen igen henvendte sig til fru Wix, sagde hun med et tonefald, der, for at bruge hendes eget udtryk, gav nøglen til, hvad hun var ude efter: "Vil De ikke nok være så god, kære frue, at tage Dem af min datter!"

Hendes væsen var i den grad forandret, at det virkelig betød en absolut tvang, og at hun med vold og magt for egen fordels skyld ville have fat i denne gamle respektable kone, som hun havde brug for til forskellige hæderlige, underordnede hverv, der ikke var alt for simple. Som svar sprang denne respektable person op, – således opfattede Maisie det, som jeg godt kan sige med det samme – for hun var også i stand til at udføre de voldsomme spring, som vi lige har omtalt, og ved selve sin voldsomhed rev hun sin elev med sig lige hen til enden af korridoren, hvor guvernanten og hendes elev havde deres værelser, mens fru Beale gik ind i sir Claudes. Den største forandring var dog, at hendes elev over for et andet menneske på et par sekunder var blevet til en datter. Maisie så det egentlig endnu for sig, da de to stod ansigt til ansigt, efter at de havde løbet det stykke og næsten knaldet døren i, og de tænkte virkelig ikke på sæbe og håndklæde. I denne stilling var fru Wix den, der først fik sagt noget: "Er det muligt, at *hun* har nogen?" Maisie følte sig endnu mere forvirret. "Hvad for én?"

"Ih, en moralsk følelse."

De sagde det, som om man kunne have to, men efter fru Wix's udseende at dømme var det ikke en rigtig heldig tanke; og Maisie kunne ikke se, hvorledes selv en bekræftelse fra hendes egne læber ville kunne opklare, hvad der var blevet det største mysterium, og som hun ret ligefrem tog fat på. "*Er* hun nu min moder?"

Det var et punkt, hvor det så ud, som fru Wix, som det forfærdelige ansvar, der var forbundet med at sige sin mening, var gået op for, havde fået et slag i brystet. Hun havde øjensynlig aldrig skænket det en tanke, men hun kunne tænke sig om og komme til kræfter igen: "Er hun det, er han lige så godt din fader."

Maisie tænkte videre frem: "Så bør jo min fader og min moder – –!"

Men allerede hakkede hun i det, og fru Wix havde, mens hun stirrede stift på hende, sagt: "Burde leve sammen? Lad nu være med det!" Hun vendte sig om med et dybt suk for at nå servanten, og det var temmelig let for Maisie at se, at det blot ville føre til vanvid. Fru Wix hældte vandet ud over alle bredder, og så drejede hun sig om: "Hun spiller et nyt spil."

"Hun var venlig over for dig," indrømmede Maisie.

"Hvad hun kalder venlig – gå og hjælp den unge dame med at klæde sig på. – Men det er da altid noget!" pustede hun. Så tænkte hun på resten. "Hvis han ikke vil have hende, så vil hun have *dig*. Det vil blive hende."

"Som holder mig udenlands?"

"Som skaffer dig et hjem." Fru Wix så dybere, hun forstod alle tegn. "Det er grusomt, så hun er klog! Det er ikke en moralsk følelse." Hun nåede højdepunktet: "Det er kun komediespil!"

"Komediespil?"

"For ikke at miste ham. Hun har ofret ham – for sin pligt!"

"Vil han da ikke komme?" sagde Maisie bønfaldende.

Fru Wix svarede ikke, hun var optaget af, hvad der lå i det billede hun havde fremmanet. "Han har kæmpet, men hun har vundet."

"Kommer han ikke?" gentog barnet.

Fru Wix tøvede: "Jo, Fanden tage ham!" Aldrig havde hun før brugt sådanne udtryk.

Men hvad angik det Maisie! "Snart – i morgen?"

"For hurtigt – ligegyldigt hvornår. Upassende tidligt."

"Men så *kommer* vi jo til at være sammen!" fortsatte barnet, hvad der fik fru Wix til at se på hende, som om hun var forbitret; men hun fik ikke tid til at sige noget, før Maisie havde tilføjet: "Sammen med *dig*!" Hun vedblev at stå dér med sit kritiske udtryk, men sagde kun: "Se nu til at blive vasket og komme ned." Og så blev der stille, mens hun hurtigt blev vasket; men det varede ikke længe, før tavsheden blev brudt, ved at Maisie, som hun så ofte gjorde, pludselig tog op igen, hvad de havde talt om: "Du Almægtigste, hvor hun er smuk!"

Fru Wix var færdig og ventede. "Hun vil vække opmærksomhed."

De skyndte sig, og man kunne se, at den overraskelse, der skyldtes ankomsten af denne skønhed, ejendommeligt nok virkede ansporende på deres forberedelser til at komme ned til hende. Men hun var ikke desmindre gået ned, da de kom tilbage til dagligstuen; gennem den åbenstående dør kunne de se, at hendes værelse var tomt, og desuden fortalte pigen dem

det. Her standsede fru Wix igen, idet hun kom til at tænke på: "Hvad vil hun leve af i mellemtiden?"

Maisie standsede pludselig. "Indtil sir Claude kommer?"

Det var imidlertid intet imod den bratte måde, fru Wix var stoppet på. "Hvem vil betale regningen?"

Maisie tænkte sig om: "Kan *hun* ikke selv?"

"Hun? Hun har ikke en øre."

Barnet sagde undrende: "Men fader –!"

"Efterlod hende vel en formue?" Det lod til, at fru Wix talte om hendes fader, som var han død, men hun tilføjede dog straks: "Ih, han lever af andre kvinder!"

Det kendte Maisie godt nok til. "Men kan han da ikke sende –?" Hun stammede i det, for det forekom endog hende selv besynderligt.

"Sende nogle af deres penge til sin kone?" Fru Wix lo på en måde, der var endnu mærkværdigere end selve dette mærkværdige forslag. "Jeg tør sige, at hun ville tage imod dem."

Så skyndte de sig afsted igen, og dog standsede Maisie på trappegangen for at henkaste den bemærkning: "Men hvis hun var blevet i England –!"

Fru Wix sagde tankefuldt: "Og han var kommet herover i stedet for?"

"Ja, som vi havde ventet." Maisie gav sin tanke frit løb: "Hvad ville hun så have levet af?"

Fru Wix holdt blot svaret et øjeblik tilbage. "Af andre mænd!" Og derpå gik de ned.

28

Fru Beale sad imellem de to, og det var tydeligt at se, at hun virkelig vakte al den opmærksomhed, som fru Wix havde forudsagt. Der var da heller ingen af de andre damer, der var til stede, som var halvt så smuk, og endvidere havde de andre ikke denne fuldendte ynde, hvormed hun modtog al den hyldest, der blev hende til del. Hun talte hovedsagelig med de andre, så Maisie fik lejlighed til at se, hvordan alles øjne var stift fæstede på hende, og hun kunne se, hvorledes folk puffede til hinanden, men hun begyndte også at tænke på, hvad meningen vel kunne være med hendes stedmoders selvstændige træk. Endnu var det jo ganske vist kun tåget og usammenhængende, hvad hun kunne få ud af det, men det var dog tilstrækkeligt til at vække hendes frygt. Fru Wix havde hjulpet hende ved at tale om et spil; i et sådant kunne jo det enkelte træk foretages af strategiske grunde. Hun kendte kun meget lidt til diplomatiets hemmeligheder, men hvad hun nu så, da fru Beale vendte sig bort fra hende, var en slags diplomatisk koldsindighed og så en mere end sædvanlig spids albue. Der var et udtryk, som Maisie ofte havde hørt fru Beale bruge, når hun ville beskrive, hvordan man opnåede, det man ville. Fru Beale plejede at sige, at hun altid fik – eller forsøgte at få – hvad hun ønskede ved "at gøre kur". For øjeblikket var hun beskæftiget med at gøre kur til fru Wix, hvor mærkeligt det end kunne synes, og hendes unge venindes tanker havde aldrig kunnet bevæge sig så frit som nu, da de stod lige over for spørgsmålet om, hvad hun ønskede at opnå. Mens de nu sad og spiste deres *omelette au rognons* og

deres *poulet sauté*, og den eneste overlevende af alle hendes fire forældre snakkede op til hendes guvernante, kunne Maisie ikke lade være med at undre sig over, om nu også hendes guvernante ville kunne holde stand. Ejendommeligt nok blev hun lige med det samme lige så stærkt interesseret i fru Wix's moralske følelse, som denne overhovedet kunne være det i hendes; det var nemlig helt gået op for hende, at dette var noget nyt for fru Wix at stå imod. Det syntes under disse forhold at blive noget helt andet at gøre modstand imod fru Beale selv end at gøre modstand imod sir Claudes opfattelse af hende. Det kunne godt være, at der ville komme mere ud af, hvad der var sket – hvad det så for resten monne være – end Maisie følte, at hun kunne have tænkt sig. Hun stavede og lagde sammen, idet der dog stadig var en vis mistanke i hendes sind, en mistanke, som hun, om hun nogensinde havde fået et pund vekslet, kunne have sammenlignet med den følelse, at hun havde fået for lidt igen, skønt hun ikke kunne bevise det på grund af mangelfuld regnefærdighed; således famlede hun nu rundt i forholdene, og hun var måske offer for en voldelig forbytning. Hun ville ganske sikkert være et offerlam, hvis sagen mellem hendes stedforældre var blevet afgjort ved, at fru Beale havde sagt: "Ja, når hun kun kan bo sammen med én af os, så ser jeg ikke andet, end at det må blive sammen med mig." Dette svar var langt fra, hvad hun i dagevis havde gået og glædet sig til, og hendes fortvivlelse var så meget dybere, som hun intet hørte fra sir Claude, om at han ikke var blevet nødt til at anerkende det som afgørende. For havde fru Beale ikke ovenpå så godt som indrømmet, at hun havde forladt ham efter en eksplosion og helt ladet ham falde i London efter en eller anden slags kamp,

og nu betød hendes egen ankomst vel også, at hun praktisk talt helt havde opofret ham? Maisie forsøgte at tænke sig, hvad der var foregået i huset ved Regent's Park, og den tanke, at sir Claude muligvis var blevet ufint behandlet, fyldte hende næsten med rædsel. Mens de sad ved bordet, fik Maisie noget lignende fornemmelser fra deres forbindelse med en sådan skønhed som fru Beale; og barnet glemte helt, at selv om hun ikke havde fundet på den løsning, at fru Beale skulle ofres, ville hun sandsynligvis have set sir Claude gribe den udvej uden videre bemærkninger.

Hvad hendes stedmoder nu tydeligvis havde bestemt sig til at afpresse fru Wix, var hendes anerkendelse af den store forandring, den forandring, der var blevet udført, som om det var en fiks taskenspillerkunst, og for at fremme sine planer i den retning tog hun kun hensyn til, hvad der nu kunne passe hende. Det var ikke vanskeligt for Maisie at opfatte den moral, som fru Beales albue så bestemt understregede på hendes ribben, der var lovlig tyndt dækkede; nemlig, at det var aldeles ligegyldigt, hvem af stedforældrene, der var hendes formynder. Det vigtigste ved sagen var, at Maisie ikke var en dreng, for havde hun blot været en almindelig bukseklædt person, ville sir Claude have været velkommen. Som sagerne nu stod, var han ganske simpelt faldet ud; så fru Wix ville nu finde sig ansat hos den rigtige person. For vor unge dame var disse tanker allerede kommet på deres rigtige plads, dengang hun hørte sin nye titel. Hun, dette barn af så mange forældre, var altså endnu nogens datter, selv efter at hendes virkelige fader og moder kunne gælde som døde. Var nu på grund af en naturlig – eller for så vidt hun vidste, juridisk – regel hendes moders mand og

hendes faders kone kommet ind i deres afdøde fællers sted, så var jo fru Beales lige så død i lovens øjne som sir Claudes, og fru Beale var så en repræsentant for den side, som skilsmissedomstolen havde givet første ret i sagen "Farange contra Farange og andre". Hun, der havde været genstand for den berømte afgørelse, fik resten af sin dag opfyldt med synet af al den magt, fru Beale majestætisk tiltog sig. Dette gjorde sig stærkt gældende i forholdet til hendes to fæller, så at de, som ikke havde fast grund under fødderne, næppe havde et par øjne fri til at udveksle tegn. Det slog endog Maisie lidt, at der vel nok havde været et par reb, fru Wix kunne have tilkastet hende, eller et par raketter, hun kunne have sendt op, hvis hun havde villet det. De havde i alt fald aldrig været så længe sammen uden forbindelse eller "telegrafering", men fru Beale holdt dem adskilte ved simpelthen at holde dem i sin nærhed. De kunne derved se deres eget forhold til hende i al dets storhed, som om det var en uendelig procession. For fru Beale var det en dag fyldt med livlige bevægelser og en mængde passiar, der var munter og strålende, så at det næsten kunne gælde for flag og musik. Hun tog dem med ud på spadsere– og køreture, og henimod aften udkastede hun en plan om at tage dem med til et sted, hvor de for kun én franc hver skulle høre den fineste musik. Denne plan mindede Maisie om Earl's Court, og franc lød også lettere end shilling, som hun jo dengang ikke havde fået nogen af; men også dette blev et forgæves håb: Franc'ene viste sig ikke mere pålidelige end shillingerne, og Earl's Court havde givet et eksempel for koncerten. Koncerten forsvandt kort sagt af programmet, og det var da heller ikke til at undres over, at en dame, der havde været så levende med i alt, til sidst

måtte erklære, at hun ikke kunne mere. Maisie kunne forstå hendes træthed, for dagen var jo ikke gået, uden at en sådan iagttager havde forstået, at hun var en del forceret, og hun havde i sit stille sind sammenlignet hendes tilstand med dønninger efter en storm. Det havde været en ordentlig blæst i London, og det ville tage en del tid, før hun kom i ro igen. Maisie læste ud af hendes nu bestemte optræden, hendes sikkerhed og humør, der ikke havde svigtet en eneste gang, at hun nu var i den tilstand, som hun havde hørt beskrevet således: Man taler for at vinde tid.

Også hun var henrykt over de udenlandske manerer og skikke, men det viste sig aldeles uventet, at hendes datter ikke fik nogen lejlighed til at forklare dem for hende, for hun opførte sig, som kendte hun dem ud og ind. En af de ting, der straks slog al levende samtale ned imellem dem, var den måde, Maisie trak sig tilbage på, overrasket over at høre, at hun næsten havde været opdraget med kendskab til almindelige europæiske sæder og skikke; det var fru Beale, som begyndte at forklare sine venner alt, hvad der bragte Maisie lidt ud af fatning. Hun optrådte over alt som deres tolk og fører, som den, der kunne give dem alle mulige forklaringer. Hun hentydede stadig til sine rejser i sin ungdom, da hun var atten år; dengang havde hun opholdt sig ved Genfersøen sammen med en højtstående, hollandsk familie. I gamle dage havde Maisie fået mange anekdoter at høre, om hvad hun havde taget sig for, dog blev det i tidens løb mere og mere fantastisk; men nu her i Boulogne viste hun en aldeles påfaldende sikkerhed og stor skarpsindighed netop på punkter, hvor Maisie havde haft lejlighed til at vise sin skarpsindighed over for fru Wix, og alt

dette udgjorde en betydelig del af den majestæt, den sikkerhed, hun var kommet med. Men virkningen af alt dette var for Maisies vedkommende, at hun begyndte at føle, hvor længe hun havde været skilt fra sir Claude. Hun havde en fornemmelse af, at dette her havde varet i mange, lange dage; det stod for hende, som om han, nu da deres hovedskueplads så at sige lå i Frankrig, og hverken fru Beale, fru Wix eller hun selv var ved hans side, måtte føle sig forfærdelig ene i England. I timevis havde hun en følelse af, at hun gik rundt og ventede på et eller andet, som hun ikke selv var rigtig klar over, hvad var. Der var tilfælde, hvor fru Beale blot snakkede op for at forhindre de andre i at kritisere hende. Men aldrig havde under hele denne krise hensigten med hendes ordstrøm været så tydelig, som da hun ikke ville lade Maisie gå op med fru Wix for at klæde sig om til middag, men med et ganske sikkert, moderligt skub puffede hende ind i det værelse, hun havde arvet efter sir Claude. Hun pyntede sin lille myndling med sine egne, flinke hænder og sagde så: "Jeg søger skilsmisse fra din fader."

Det var så forskelligt fra, hvad Maisie havde tænkt sig, at det varede lidt, før det rigtig gik op for hende. Hun var klar over, at hun i mellemtiden sandsynligvis så temmelig forfærdet ud. "For at gifte dig med sir Claude?"

Fru Beale belønnede hende med et kys. "Hvor er det kært af dig at udtrykke det således!"

Det var virkelig en anerkendelse, men Maisie havde dog endnu en indvending på læberne: "Hvordan kan du det, når han er gift?"

"Det er han ikke – i virkeligheden ikke. Du ved jo, at han har sin frihed."

"Frihed til at gifte sig?"

"Frihed, ja, – først og fremmest til at skille sig af med sin egen djævel!"

Det gode, som Maisie følte, hun i de allersidste dage havde en vis person at takke for, bevirkede, at hun var aldeles uforberedt på at erkende, hvem denne skrækkelige benævnelse egentlig hentydede til; hun tøvede derfor temmelig længe, før hun vovede sig frem med: "Er det moder?"

"Hun er ikke længere din moder," svarede fru Beale. "Sir Claude har betalt hende en sum penge for at lade være med det."

Men så huskede hun, hvor lidt forstand barnet havde på pengesager, og tilføjede: "Hun siger, at han ikke behøver at sørge for hende, når han ikke vil forlange, at hun skal sørge for dig."

Det så dog ud, som om fru Beale havde undervurderet sin datters forståelse af pengesager. Maisie spurgte nemlig: "Når han selv vil underholde mig?"

"Ja, tage alt besværet og alle vanskelighederne ved dig og sørge for, at hun aldrig mere hører eller ser noget til dig. Det er en ligefrem kontrakt, som er underskrevet efter alle lovens fordringer."

"Ih, det var da rart af hende!" råbte Maisie.

"Det er ikke så dejligt, som at han opnår skilsmisse."

Maisie tav stille en kort tid, og tilføjede så: "Nej, – det gør han ikke," og sagde så endnu dristigere: "Og du gør det heller ikke."

Fru Beale stod foran det store spejl og vendte sig om, idet hun med en blanding af munterhed og overraskelse spurgte: "Hvordan ved du det?"

"Fordi jeg ved det!"

"Fra fru Wix?"

Maisie tænkte sig godt om, men lod sig så bestemme af, at fru Beale ikke viste nogen vrede, hvad der havde slået hende så meget mere, som hun selv havde følt, at hun så at sige stod med livet i hænderne, og hun indrømmede derfor, at det var fra fru Wix.

Fru Beale, som nu igen så sig i spejlet og legede med en pudderkvast, svarede blot: "Min egen pige, hun tager fejl!"

Der var en vis virkning i selve denne elskværdige optræden, men vor unge dame tænkte sig længe nok om til at erindre, at det ikke var, hvad sir Claude havde svaret. At hun huskede dette, forhindrede hende dog ikke i at bemærke: "Er det din mening, at han ikke vil komme tilbage, før han får sagen ordnet?"

Fru Beale lagde sidste hånd på værket; nu var hun rede og stod dér i al sin pragt. "Jeg mener, at grunden til, at jeg forlod ham, var, at han ikke havde det i orden."

Dette åbnede et udsyn, der strakte sig længere, end Maisie kunne følge med, og hun vendte sig derfor bort fra det, men spurgte dog, før de gik ud: "Kan du nu godt lide fru Wix?"

"Ih, min egen, lille ven, jeg skulle just til at spørge dig, om du troede, at hun endelig kunne lide stakkels, slemme mig?"

Nu tænkte Maisie sig om, men fik ikke noget ud af det og svarede derfor kun: "Det har jeg ingen anelse om, men jeg skal nok få det at vide!"

"Ja, gør det endelig!" sagde fru Beale, som om det ville være en særlig nådesbevisning, mens de fulgtes ad ud, ombølget af parfumeduft.

Barnet prøvede ved sengetid straks at finde ud af det, da det nu ikke længere var bange for, at hun skulle tænke på at skille hende fra fru Wix om natten. "Har du holdt stand?" begyndte hun, så snart de to døre for enden af gangen var lukket i.

Fru Wix stirrede skarpt på lysets flamme – "Holdt stand?"

"Ja, hun har jo gjort kur til dig! Har hun vundet dig?"

Nu så fru Wix skarpt på sin elevs ansigt: "For hvad?"

"For sit ønske om selv at tage mig i stedet."

"I stedet for sir Claude?" Fru Wix ville nu øjensynlig vinde tid.

"Ja, hvem ellers? For det er jo ikke i stedet for dig!"

Fru Wix rødmede over denne ligefremme forklaring: "Ja, det er hendes mening."

"Nå, kan du lide det?"

Hun måtte virkelig vente, for hendes ven var temmelig usikker. "Din modstand imod dette forhold – deres, mener jeg, – ville naturligvis til en vis grad svinde. Hun har virkelig i dag taget betydeligt hensyn til mig; men jeg ved godt, hvem der har lært hende det. Men naturligvis," skyndte fru Wix sig at tilføje, "jeg ville ikke på langt nær synes lige så godt om hende som den ene som om ham!"

"Ikke nær så godt!" gentog Maisie. "Det vil jeg sandelig også håbe!" Maisie talte med en fasthed, som hun selv var den første til at skælve under. "Jeg troede, du 'tilbad' ham?"

"Det gør jeg også!" indrømmede fru Wix urokkeligt.

"Er du da også begyndt pludselig at tilbede hende?"

Fru Wix besvarede ikke dette spørgsmål direkte, men blinkede kun til bevis på sin urokkelige fastholden. "Min pige, hvad er det for en tone, du stiller det spørgsmål i? Du udvikler dig!"

"Ja, hvorfor ikke? Det har du også gjort, og fru Beale, vi har hver haft vor tur." Og Maisie lo med den ejendommeligste latter, der nogensinde var kommet over hendes læber.

I næste øjeblik lød der fra fru Wix's læber en lyd, der mere end overgik den. Hun vrinskede: "Du er i højeste grad mærkværdig."

Et par sekunder stammede hendes elev i det: "Jeg synes, du har gjort meget, for at jeg skulle blive det!"

"Det er sandt, det har jeg." Hun slog om til ydmyghed, som om hun genkaldte sig sin selvanklage, der ikke var så forfærdelig gammel.

Maisie sagde derpå: "Hvad jeg spørger om, er altså, ville du anerkende hende?"

"Som et surrogat?" Fru Wix tænkte sig om, og så nu igen barnet ind i øjnene: "Hun har bogstavelig talt næsten ligget på knæ for mig!"

"Over for ham har hun ikke blot ikke ligget på knæ, hun har ikke engang været venlig."

Nu så fru Wix ud, som om hun havde en fordel: "vil du så slå hende ihjel?"

Maisie blev ved: "Du svarer jo ikke på mine spørgsmål. Det jeg gerne vil have at vide, er, om du vil anerkende hende?"

Fru Wix vedblev at søge udflugter: "Jeg vil gerne vide, om *du* gør det?"

Hele barnets væsen viste tydeligt nok nu, at svaret ville være: "Ikke et eneste øjeblik!"

"Ikke de to mere?" Nu greb fru Wix ind, hun var helt rød i hovedet af iver. "Kun ham alene?"

"Ham alene eller ingen."

"Ikke engang mig?" sagde fru Wix.
Maisie så et øjeblik på hende og begyndte så at klæde sig af:
"Å, ingen – det er dig."

29

Hun sov meget længe; og hun var straks klar over, at det var sent, da hun, lige idet hendes øjne åbnede sig, så fru Wix, der var påklædt, finere påklædt end nogensinde, stå midt i værelset og se på hende. Derpå sad hun op i sengen og var lysvågen, idet hun blev bange for, at hun skulle have mistet nogle timer "udenlands". Fru Wix så ud, som om dagens byrde allerede havde gjort sig gældende, og Maisies indhentning begyndte med, at hun ganske tydeligt hørte hende sige: "Stakkels pige, han er kommet."

"Sir Claude?" Maisie, der i et sæt sprang over den lille sengeforligger, følte det bonede gulv under sine fødder.

"Han kom over i nat, nåede hertil tidligt i morges og er nu dér." Fru Wix gjorde en stiv bøjning bagud med hovedet.

"Og du har talt med ham?"

"Nej, – han er dér – han er dér," gentog fru Wix.

Hendes stemme svigtede hende til sidst – ikke med vilje – og hun stod dér, skælvende og rystende, hvad der forøgede deres fælles sindsbevægelse. Synligt blege stod de og betragtede hinanden.

"Er det ikke alt for *skønt*?" sagde Maisie stønnende til hende, der ikke var rede med noget svar på dette spørgsmål. Det var et diplomatisk mesterstykke af Maisie at bruge det udtryk, for det forhindrede i hvert fald fru Wix i at bruge et andet. For så vidt lykkedes det; der lå blot et bønfaldende udtryk over det gamle ansigt, der med sin ejendommelige tavshed frembragte et udseende, som om hun havde været mere ubeslutsom, end man

med den videstgående optimisme kunne have tænkt sig, hun ville være over for det, der var sket. For Maisie selv var der ejendommeligt nok sket det, at hun nu kunne føle mindre af den ligefremme henrykkelse, som hun plejede at føle før i tiden, når denne samme ven kom eller vendte tilbage. Hvad var der sket om natten, og hvad var der, mens hun sov, blevet af den så bekvemme evne til at glæde sig? Hun prøvede at vække den lidt igen ved at tale, ved at lade, som om hun var glad, ved at styrte sig over vandet og i klæderne. Hun opdagede, at klokken var ti, og at fru Wix endnu ikke havde spist frokost. Dagen i forvejen havde de klokken ni drukket en *Café complet* i deres dagligstue. Fru Wix søgte også efter et tilflugtssted. Hun fandt det i at standse sin elev, når hun nogle gange gik for hurtigt på. Hun mindede hende med en vis alvor om, at sådanne forberedende øvelser som vaskning måtte gennemføres med tilbørlig omhu, og hun viste også en vis ringeagt for at styrte i klæderne, blot for en slet og ret stedfaders skyld. Hun tog sig kort sagt så bestemt af hende, at hun fik alt til at foregå i den rette rækkefølge, således som hun ikke havde været vant til siden Moddles dage. Men hvad der nu end fulgte med sir Claudes nærværelse, så var det dog foreneligt med den instinktmæssige følelse, at hun ville klæde sig på i en næsten usømmelig fart for at få fat i ham. Heldigvis var fru Wix ikke hele tiden en dæmper. "Han er dér! – han er dér!" havde hun gentaget adskillige gange. Det var hendes svar på ethvert spørgsmål om, hvor længe hun havde været oppe, og hvorfor hun så omhyggeligt havde våget over sin elevs søvn. I nogle minutter var det det eneste, hun sagde, når man spurgte, hvor de andre var henne, ligesom det

også var grunden til, at hun ikke havde talt med dem eller vidste noget om, hvorvidt de snart ville være i salonen.

"Han er dér! – han er dér!" gentog hun endnu engang, da hun med et vrippent, lille ryk fik noget af Maisies undertøj til at gå sammen.

"Mener du, at han er i salonen?" spurgte Maisie igen.

"Han er sammen med hende," sagde fru Wix fortvivlet, for så at gentage: "Han er hos hende!"

"Mener du i deres eget værelse?"

"Det ved kun Gud!" sagde hun efter et øjebliks tøven.

Maisie undrede sig lidt over, hvordan eller hvorfor Gud skulle vide noget om det; men det forhindrede hende ikke i kort efter at sige: "Vil hun da ikke rejse hjem igen?"

"Tage hjem? Aldrig!"

"Hun vil blive, ligesom før?"

"Ja, langt mere nu!"

"Vil sir Claude da rejse, hvis hun ikke gør det," spurgte Maisie.

"Rejse, – hvis hun ikke gør det." Fru Wix så ud, som hun overvejede dette spørgsmål et minuts tid: "Ih, hvorfor skulle han være kommet, blot for så at tage bort igen?"

Maisie havde en genial løsning på dette spørgsmål: "For at tvinge hende til at rejse. For at følge hende tilbage!"

Fru Wix hørte på det uden at ville gå ind derpå: "Kan han så let få hende til at rejse, hvorfor skulle han så have ladet hende komme?"

Maisie tænkte sig om: "Ja, blot for at besøge mig. Det har hun ret til."

"Ja, – hun har ret til det!"

"Hun er min moder," prøvede Maisie sig frem med en halvt undertrykt latter.

"Desuden," vedblev Maisie, "lod han hende ikke komme. Han kan slet ikke lide, at hun kommer, og når han ikke kan lide det –"

"– så kan han lade være," afbrød fru Wix. "Ja, det er nok lige, hvad han kan. Din moder havde ret i sin dom over ham! – Jeg mener din rigtige moder. Han har overhovedet ingen styrke!" Det så ud, som om hun sad hensunken i dybe tanker. "Han kunne måske have fået nogen, netop hvis han havde levet sammen med hende – jeg mener Hendes Nåde. Han er kun en stakkels, fortabt slave," fremførte hun med et pludseligt anfald af energi.

Nu sagde Maisie igen forundret: "En slave?"

"Ja, af sine lidenskaber!"

Hun var stadig forundret, men det gjorde dog indtryk på hende; så fortsatte hun: "Men hvordan ved du, at han bliver?"

"Fordi han kan godt lide os!" – og fru Wix udtalte dette "os" så eftertrykkeligt, at hun med det samme snurrede Maisie rundt for at kunne få fat i hægterne på hendes kjole. Aldrig havde hun givet Maisie en sådan rystelse.

Det så aldeles ud, som hun rystede noget ud af hende: "Men hvordan vil det kunne hjælpe ham, hvis vi – til trods for al hans 'synen-om-os'! – dog ikke blive her?"

"Mener du, om vi rejser bort og lader ham blive her hos hende?" sagde fru Wix til Maisies nakke. "Det vil ikke hjælpe ham, det bliver hans ødelæggelse: Så har han ikke mere, han har mistet alt. Det vil være hans fuldstændige ødelæggelse, for

efter nogen tids forløb kommer han sikkert og vist til at afsky hende."

"Og når han så afskyr hende" – det var forbavsende at se, hvordan hun hagede sig fast til denne tanke – "så vil han da lige straks komme efter os!" sagde Maisie.

"Aldrig!"

"Aldrig?"

"Hun vil holde ham fast. Hun vil beholde ham for bestandig!"

Maisie tvivlede på det: "Når han nu 'afskyer' hende?"

"Lige meget. Hun vil ikke *afsky* ham. Det gør folk jo ikke!" svarede fru Wix endelig.

"Jo, nogle gør det. Moder gør det for eksempel!" sagde Maisie bestemt.

"Det gør din moder aldeles ikke!" Det var til at blive forbavset over, her kom hendes veninde med en absolut modsigelse. "Hun elsker ham – ja, tilbeder ham. Det er noget, en kvinde forstår sig på!" Fru Wix talte, som om Maisie ikke blot ikke var en kvinde, men som om hun aldrig ville kunne blive det. "*Jeg* ved det!" råbte hun.

"Hvorfor er hun da taget bort fra ham?"

Fru Wix tøvede lidt: "Han hader *hende*. – Bøj dig ikke så langt forover, løft hovedet, så jeg kan komme til dit hår. – Du ved, hvordan mine følelser er over for ham, men jeg ser klart, det gør jeg."

Maisie prøvede nu af al magt på at gøre det samme: "Men når hun nu har forladt ham af den grund, hvorfor skulle så fru Beale ikke også gøre det?"

"Fordi hun er ikke så tosset!"

"Ikke så tosset som moder?"

"Ja, netop – hvis du endelig vil have det sagt sådan. Ser det ud til, at han vil rejse fra hende?" spurgte fru Wix. Så vidste hun ikke rigtigt, om hun ville fortsætte, men gjorde det alligevel og med større eftertryk. "Vil du virkelig vide hvorfor? For at hun kan gøre ham elendig og være hans straf!"

"Hans straf?" Det var mere end, hvad Maisie kunne gå ind på. "For hvad?"

"For alt muligt. Det er, hvad der vil ske: Han vil blive bundet til hende for bestandig. Hun har intet imod, at han hader hende, og hun vil ikke hade ham igen. Hun vil blot hade *os*."

"Os?" gentog barnet næppe hørligt.

"Hun vil hade *dig*."

"Mig? Hvor vil du hen, jeg bragte dem jo sammen!" råbte Maisie vredt.

"Du bragte dem sammen." Det var fru Wix aldeles enig med hende i. "Ja, det var et dejligt stykke arbejde. Nå, sæt dig nu ned." Hun begyndte at børste sin elevs hår, og da hun tog det hele op i hånden med et kraftigt tag, fortsatte hun, idet hun skarpt rekapitulerede forholdene: "Først tilbad din moder ham – det kunne være blevet ved. Men han begyndte alt for tidligt med fru Beale. Som du siger," fortsatte hun, idet hun børstede hårdt til, "du bragte dem sammen."

Maisie var rede til at bekræfte, at hun havde bragt dem sammen, men ellers var hun så at sige på bunden af et dybt hul. Så var det, som om hun så en udvej: "Men jeg bragte ikke moder –" Så holdt hun inde og stammede.

"Sammen med alle disse herrer?" fortsatte fru Wix for hende. "Nej, slet så galt er det heller ikke."

"Jeg sagde blot til kaptajnen," – Maisie havde et levende billede af det – "at jeg håbede, at han i det mindste, (han var henrivende!) ville elske hende og holde hende fast."

"Ja, og selv i det var der ikke meget ondt," sagde fru Wix.

Maisie måtte anerkende, at det heller ikke havde været til megen nytte: "Hun kan ikke døje ham – slet ikke. Det sagde hun til mig i Folkestone."

Fru Wix undertrykte et gisp; og sagde så efter et øjeblik at have holdt inde for, besværligt nok, at tænke på andet end den uret, der var begået imod Ida. "Han var sandelig en dejlig fyr at tale om til dig!"

"Ja, jeg kan godt lide ham," svarede Maisie straks. Derpå bøjede hendes kammerat sig over hende med noget som et suk og gav hende aldeles umotiveret et pik på kinden, hvad der skulle forestille et kys.

"Ja, når Hendes Nåde ikke er enig med dig i det, hvad beviser så det?" spurgte fru Wix endelig. "Det viser, at hun holder af sir Claude."

Maisie overvejede dette, idet hun tænkte på nogle af beviserne, indtil hendes hår var færdigt, men da hun så stod op, så hun ikke ud til virkelig at have tilegnet sig disse tanker. Hun greb lige straks fat i fru Wix's arm: "Han må have fået sin skilsmisse i orden."

"Siden i forgårs? Lad være at vrøvle!"

Det blev sagt så utålmodigt, at barnet ikke havde noget at svare på det; hun søgte derfor i sit selvforsvar over til en helt anden tanke om forholdene: "Jeg vidste, at han ville komme!"

"Det gjorde jeg med, men ikke i løbet af et døgn, jeg havde givet ham nogle dage," klagede fru Wix sig.

Maisie, som hun nu havde ladet gå, så på hende med interesse: "Hvor mange dage regnede *hun* med?"

Fru Wix så på hende et øjeblik og sagde med en forvirret, lille snøften: "Du gjorde bedst i at spørge hende selv!" Men aldrig så snart havde hun sagt det, før hun udbrød: "Du alstyrende, hvordan er det, vi står her og snakker?"

Maisie følte imidlertid, at hvordan de så end stod og talte, så måtte hun se at få fat i ham; men i den tid, hvor hun samvittighedsfuldt fuldendte sin påklædning, sagde hun ikke mere, og fru Wix tav også stille. Det var, som om de næsten havde for meget at tænke over, og næsten som om barnet følte, at hendes veninde holdt øje med hende, samtidig med, at hun holdt øje med, om hun selv blev iagttaget. Til sidst vendte fru Wix sig mod vinduet, og stod dér – uden at se noget, som Maisie kunne tænke sig – tilsyneladende sende ud i det fjerne. Så fik vor unge dame endelig alt i orden foran spejlet: "Nu er jeg rede. Og nu gælder det om at få ham at se!"

Fru Wix vendte sig om, som om hun ikke havde hørt hende: "Vi har en meget alvorlig situation for os." Langsomt piblede tårerne frem bag "retterne".

"Det er sandt – det er det!" Maisie sagde det, som om hun nu var fuldt påklædt for forholdene; ja, som om hun med det sidste udtryk også havde taget sin dommerkalot på: "Jeg må straks se ham."

"Hvordan kan du det, hvis han ikke sender bud efter dig?"

"Hvorfor kan jeg ikke opsøge ham?"

"Fordi du ikke ved, hvor han er."

"Kan jeg ikke blot se ind i salonen?" Det syntes Maisie at være den simpleste sag af verden.

Fru Wix afviste det imidlertid øjeblikkelig: "Ikke for alt i verden ville jeg lade dig se ind i den salon!" Så forklarede hun sagen lidt nærmere: "Nu er salonen ikke vor længere!"

"Vor?"

"Din og min. Den er deres!"

"Deres?" gentog Maisie med stive øjne. "Mener du, at de vil ønske at holde os ude?"

Fru Wix kunne ikke rigtig finde, hvad hun skulle sige, men sank om i en stol for så, som Maisie så ofte havde set, at dække sit ansigt med hænderne: "Det burde de i det mindste. Det er jo en aldeles uhørt situation!"

Maisie stod et øjeblik stille og så sig omkring i værelset, hvorpå hun sagde: "Jeg vil gå hen til ham – jeg vil finde ham."

"Det gør jeg ikke! Jeg vil ikke komme i *nærheden* af dem!" råbte fru Wix.

"Så besøger jeg ham alene." Nu så barnet, hvad hun havde søgt efter, nemlig sin hat, og hun fik fat i den, og sagde så: "Måske vil jeg gå en tur med ham."

Da hun kom ind i salonen, var den tom, men idet døren blev åbnet, var der nogen, som rørte sig ude på balkonen, og sir Claude stod, lige idet hun trådte ind, foran hende. Han havde et lyst, nyt sæt tøj på og en stråhat med et stærkt farvet bånd. Disse ting, der i sig selv var slående nok, havde desuden deres betydning som løfte om en aldeles henrivende tur gennem hele Europa; og de gav ham en vis glans og en fuldkommen sikkerhed. Men netop derved understregedes så meget mere den kendsgerning, at han pludselig var standset, og at han endnu ikke – efter et længere tidsrum end nogensinde før under sådanne omstændigheder – havde åbnet sine arme for

hende. At han standsede, fik også hende til at standse, hvorved hun fik lejlighed til at blive klar over, at han måtte have været oppe i nogen tid, for der var ikke spor af morgenmad i nærheden; og ligeledes over, at skønt det var temmelig sent, havde han dog tydeligvis undladt at sende bud efter hende. Havde fru Wix da haft ret, når hun sagde, at de havde mistet salonen? Var den nu helt hans egen, hans og fru Beales? Denne tanke kunne, så hurtigt som tankerne arbejdede i hendes lille hoved, ikke undgå at minde hende om den måde, hvorpå det, som hidtil havde været hendes, netop nu var det, der mest tilhørte fru Beale og ham. Det var en ejendommelig følelse at stå dér og hilse på ham så at sige med en afgrund mellem dem, for nu havde han endelig talt og sagt: "Mit barn! Mit eget, kære barn!" men uden at komme nærmere. Hun så som i et lynglimt, at han var forandret, mere end han selv havde anelse om eller tænkte sig. I næste øjeblik var det imidlertid, som om han forstod noget af, hvad han læste på hendes ansigt, og han rakte derfor sin hånd frem. Så mødtes de, han kyssede hende, ja, hun syntes endog, at han rødmede, og noget af hans gamle hengivenhed kunne spores i hans udbrud: "Her har du mig igen – som jeg lovede dig."

Det var ikke, som han havde lovet dem, for han havde ikke lovet dem fru Beale, men Maisie sagde ikke noget om det. Hvad hun sagde, var ganske jævnt: "Jeg vidste godt, at du var kommet, for fru Wix fortalte mig det."

"Ja så. Hvor er hun?"

"I sit værelse. Hun har sørget for, at jeg kom op og i klæderne."

Sir Claude så op og ned ad hende; og hver gang han gjorde det, plejede der at vise sig et let satirisk udtryk på hans ansigt, hvad Maisie satte stor pris på; og det var heller ikke borte nu. Han trak øjenbrynene i vejret og stod med oprakte arme for at lade, som om han beundrede hende. Man kunne se på ham, at han trods alt var i muntert lune: "Nå, så hun har sørget for, at du kom i klæderne? Det skulle jeg mene. Hun har klædt dig ligefrem henrivende på. Kommer hun ikke herned?"

Maisie vidste ikke rigtig, om hun gjorde bedst i at fortælle alt: "Hun sagde nej."

"Vil hun ikke gerne se mig stakkels djævel?"

Under indtrykket af denne beskrivelse så Maisie sig om, og hendes øjne faldt til hvile på døren til det værelse, han selv havde boet i før: "Er fru Beale derinde?"

Sir Claude stirrede med et tomt udtryk sammesteds hen: "Jeg har ikke den fjerneste anelse om det."

"Du har ikke set hende?"

"Ikke så meget som hendes næsetip!"

Maisie tænkte sig om, og så stjal der sig over hende i lyset af hans skønne, smilende øjne den svageste, koldeste og reneste overbevisning om, at han ikke talte sandhed: "Har hun virkelig ikke budt dig velkommen?"

"Ikke givet det mindste tegn fra sig."

"Hvor er hun da?"

Sir Claude lo; han morede sig og var samtidig forbavset over den måde, hvorpå hun blev ved med dette spørgsmål: "Jeg opgiver det."

"Ved hun ikke, at du er kommet?"

Han lo atter: "Måske er hun ligeglad?"

Som drevet af en pludselig inspiration tog Maisie fat i hans arm: "Er hun *rejst bort?*"

Han så hende ind i øjnene, og så kunne hun se, at hans virkelig var langt alvorligere end hans væsen. "Rejst?"

Hun var løbet hen til døren, men før hun fik løftet hånden og banket på, stod han ved siden af hende og holdt den fast: "Lad hende være. Jeg er ligeglad. Det er *dig*, jeg gerne vil se."

Maisie trak sig tilbage sammen med ham: "Så er hun ikke borte?"

Han så endnu ud, som om det var spøg, men jo mere hun så af ham, des mere forstod hun, at han var urolig. "Det ville ikke ligne hende."

Hun stod og stirrede forbavset på ham: "Ville du gerne have, at hun skulle komme?"

"Hvordan kan du tro det? Vi var skrækkelig uenige om det."

"Skal det sige, at I var oppe at skændes?"

Sir Claude vidste ikke, hvad han skulle sige: "Hvad har hun fortalt dig?"

"At jeg er hendes, lige så meget som din, og at hun repræsenterer fader."

Han så straks bort ud igennem det åbne vindue og op imod himlen; og hun kunne høre, hvordan han i sine lommer raslede med noget, nøgler eller penge: "Ja, det er just, hvad hun bliver ved med at sige." Og han fik derved et næsten hjælpeløst udtryk.

"Du siger, at du er ligeglad med hende," fortsatte Maisie. "Betyder det, at I har været oppe at skændes?"

"I dette liv gør vi ikke andet!"

Nu, da han sagde det, stod han for hende så veg og smuk og med et væld af gammel fortrolighed, som nu vendte tilbage og

gav en vis strålende uklarhed til betydningen – til hvad der ellers måske ville have været nettoresultatet – af hans ord. "Å, I med *jeres* skænderier," udbrød hun nedslået.

"Jeg kan garantere dig, at hendes er skrækkelige."

"Jeg taler ikke om hendes, men kun om dine."

"Nej, lad endelig være, til jeg har fået kaffe. Du bliver klog, efterhånden som du vokser til!" tilføjede han, hvorefter han fortsatte: "Du har vel spist morgenmad?"

"Nej, jeg har slet ikke spist noget endnu!"

"Intet på værelset?" Nu var han fuld af medlidenhed: "Min kære, gamle dreng, vi vil spise morgenmad sammen." Så fik han en af sine gode ideer: "hør, lad os gå ud!"

"Det er lige, hvad jeg håbede. Jeg har taget min hat med."

"Du *er* dygtig. Vi vil gå hen til en café." Maisie var allerede ved døren, men han så rundt i værelset og sagde så: "Å, vent et øjeblik, hvor er min stok henne?" Men det lod ikke til, at der var nogen stok. "Lige meget, jeg glemte den – Å!" Han erindrede nu, hvor han havde glemt den, og hans udtryk blev lidt slukøret. De gik ud.

Mens de gik ned, spurgte hun: "Lod du den stå i London?"

"Ja, i London, tænk bare!"

"For du var jo så skrækkelig ivrig efter at komme," sagde Maisie forklarende.

Han havde armen om hendes liv: "Ja, det må have været grunden." Halvvejs nede standsede han igen og slog sig på låret: "Og stakkels fru Wix?"

Maisies ansigt formørkedes en lille smule: "Ville du gerne have, at hun skulle komme med?"

"Ih, nej, jeg vil have dig alene."

Hun svarede: "sådan vil jeg også gerne være sammen med dig, ligesom før!"

"Som før! Men jeg mente, har hun drukket kaffe?"

"Slet ikke!"

"Så vil jeg sende den op til hende. Madame!" Allerede lige efter at være kommet ned af trappen, havde han kaldt på *la patronne*, som stod i den travle, blæsende hal og straks vendte et friskpudret ansigt om imod ham. Hendes barm var fyldig og kunne sammenlignes med en fløjlsbeklædt kaminhylde, og så kunne hendes hvide ansigt, som var indrammet af en guldpibekrave, gælde for et pynteur til den. Han bestilte fru Wix's måltid, som han anbefalede dem ganske særligt at tage sig af. Det var en vellyst at høre hans fine, lette fransk, og selv hans ledsagerske i al sin uvidenhed kunne føle, hvor fint det var. *La patronne*, der gned sig i hænderne og sagde et par ord til ham med sin høje stemme, så det blev til en fin duet, gik med dem ud på gaden. Mens de et øjeblik talte sammen, erindrede Maisie, at fru Wix havde sagt, at alle folk var forelsket i ham. Man kunne se på værtindens morgenpudrede ansigt og på hendes bølgende barm, at hun holdt af ham. Han havde øjensynlig bestilt noget udmærket for fru Wix. "*Et bien soigné, n'est-ce-pas?*"

"*Soyez tranquille*" sagde *la patronne* med strålende øjne. "*Et pour madame?*"

"*Madame*?" gentog han – han følte sig lidt benovet for et øjeblik.

"*Rien encore?*"

"*Rien encore!* Kom så med, Maisie." Hun skyndte sig af sted sammen med ham, men sagde intet på vejen til cafeen.

30

Da de først havde taget plads dér, blev det anderledes. Cafeen lå ikke nedenunder hotellet, men længere henne ad kajen. Det var et stort, malet værelse, med store, klare ruder, og gulvet var bestrøet med klid, så det mindede om en cirkus og derved fik forhøjet tillokkelse for Maisie. Der var røde plyssofaer, og på dem sad der her og dér bag de små borde enkelte herrer, som under store grimasser var beskæftiget med at stange tænder. Navnlig var der en meget gammel mand, der vakte deres opmærksomhed, som han sad dér med Æreslegionens bånd i knaphullet, og drak *café au lait*, alt mens han dyppede sine rundstykker i kaffen for så at lade dem forsvinde i det lille stykke, der var mellem hans hage og hans næse. Havde tiden ikke været så fuld af bekymringer, ville dette kunststykke næsten have vakt Maisies misundelse. De spiste også rundstykker med smør på og drak *café au lait* til, for sir Claude havde spurgt Maisie, om hun kunne tænke sig at nøjes med en sådan let første morgenmad, indtil det blev tid for *déjeuner*'en hjemme på hotellet. Og da han, mens de sad dér i den kølige skygge, hentydede til dette måltid, forekom det Maisie, som om hun noget utydeligt så det for sig, som et vagt billede med al dets afmålte munterhed, hvor de, som tilhørte de irregulære eksistenser som hun selv – de, som gik for sent i seng eller stod for sent op – følte sig hjemme. Det var noget for hende at tænke på, mens opvarteren i sit hvide forklæde balancerede lige så flot med tallerkenerne og underkopperne som en tryllekunstner, hun engang havde set i en varieté i London sammen med sin

ven. Sir Claude var allerede begyndt at tale igen; han fortalte hende om, hvordan der så ud i London, og hvor langvarig hans fraværelse havde forekommet ham – både derovre og her; hun hørte også alt om Susan Ash, og hvordan han trods alle vanskeligheder havde moret sig over hende. Så hørte hun alt om hans tilbagerejse, og om hvordan kanalen tog sig ud om natten, og hvor mange mennesker der var med, og man mødte jo altid en hel del, som man kendte til. Han talte også om andre ting, og navnlig om, at hun måtte fortælle ham, hvad fru Wix og hendes elev havde bestilt, mens han havde været borte. Havde de ikke haft det aldeles som blommen i et æg, således som han havde lovet dem det? – havde han vel overdrevet det mindste med hensyn til, hvordan han havde arrangeret alt for deres fornøjelse? Maisie fortalte en del – omend ikke alt – om deres taknemmelighed og om, hvor godt det var arrangeret. Hun havde en levende følelse af, at hun aldrig havde set ham i den tilstand, han nu var blevet givet hende tilbage i; en følelse, der blev stærkere og stærkere for hvert minut, der gik, og som farvede al hendes tænken.

Fru Wix havde engang – det kan godt være, det var halvtreds gange, men én gang var nok for Maisie, selv om flere gange ikke var for meget for hende – sagt, at han var uhyre forskellig. Og det var netop, hvad han nu var, sådan som barnet så ham; han var meget mere forskellig, end han var noget som helst andet. At de desuden sad fortroligt sammen ved et pænt, lille bord i en café, som de så ofte havde gjort i London, gjorde blot springet til deres nuværende forhold langt større. Forskellen viste sig i hans udtryk, hans stemme, i hvert blik, han så på hende med, ja, i enhver af hans bevægelser. Det var ikke de bevægelser og de

blikke, han virkelig ønskede at vise hende; og hun følte tydeligt, at de heller ikke var, hvad hun gerne ville se. Hun havde før set ham nervøs, hun havde også set enhver, hun havde haft at gøre med, nervøs; men så nervøs havde hun aldrig set ham. Lidt efter lidt fik hun en bestemt følelse, som af en klam frygt, der tog hende i besiddelse, og som for en del skyldtes den kulde, hun lige i forvejen havde følt, da hun fandt, at hun ikke kunne tro, hvad han havde sagt på hotellet om fru Beale. Nu forekom det hende, at hun så, ja, ligefrem kunne lægge hånden på, hvad det var, han havde ment, da han de forskellige gange havde sagt, at han var bange. Hvorfor var sådan en mand så ofte bange? Nu måtte det nødvendigvis være begyndt at gå op for hende, at der var én ting, som en sådan person først og fremmest kunne være bange for. Han kunne være bange for sig selv. I hvert fald var hans frygt nu stærkt fremtrædende; men det gjorde ham blot kærere og skønnere for hendes ømme blik. Han sad dér og spiste rundstykker med smør på, og drak kaffe til, sad og snakkede og spøgte med hende, og så var hans latter og al hans snakken netop ikke, hvad man skulle tro, for hans frygt var over det alt sammen. Den sad i hans spøgende stemme, der søgte at udsætte spørgsmålene, som den gav en anden betydning. Det var just under sådan et påskud, at han havde taget hende med ud for at efterligne deres glade timer i London, for at efterligne forhold, der var fuldstændig forandrede, forhold, som hun selv med egne øjne havde set lige under forandringen, da fru Beale dagen før pludselig stod for dem i salonen. For så vidt stod hun også nu for hende, og mens de ventede på deres forfriskning, stillede Maisie ligefremt det

spørgsmål, som hans første ord havde givet hende en mulighed for: "Skal vi spise *déjeuner* sammen med fru Beale?"

Hans svar var alt andet end lige ud: "Du og jeg?"

Maisie satte sig tilbage i stolen: "Fru Wix og jeg."

Sir Claude flyttede sig også på stolen. "Det er et spørgsmål, mit kære barn, som fru Beale selv må besvare." Ja, han søgte udflugter, men straks derpå – efter at det for et øjeblik havde været som om, der hang noget imellem dem, der med sine tunge svingninger lige lod dem føle lufttrækket fra dets bevægelse – mærkede hun, at nu gjaldt det.

"Har du noget imod," udbrød han, "at jeg spørger dig om, hvad fru Wix har sagt til dig?"

"Sagt til mig?"

"I de sidste par dage, – mens jeg var borte?"

"Mener du om dig selv og fru Beale?"

Sir Claude sad en stund med albuerne støttet imod bordet og så på den hvide marmorplade. "Nej, det forekommer mig, at vi hørte en hel del om det, før jeg rejste fra jer, ikke sandt? Det synes mig, at det spørgsmål er uddebatteret. Jeg mener om dig selv, om at du – nå, ja, – ikke sandt? – skal – leve sammen med os, som jeg godt kan kalde det, og i det hele taget om, at du er sammen med os. Hvad sagde hun, mens du var alene her med vor fælles veninde?"

Maisie følte godt, hvor vigtigt dette spørgsmål var; det holdt hende tavs i nogen tid, mens hun sad og så på sir Claude, der sad med nedslagne øjne. Endelig svarede hun: "Intet."

Han viste tydeligt sin vantro. "Virkelig intet?"

Maisie gentog det: "Intet." Men så kom der en afbrydelse i form af en bakke med forberedelserne til deres morgenmåltid.

Disse forberedelser morede Maisie lige så meget som alt det andet; opvarteren hældte kaffen ud af en kande, der lignede en vandkande, og fik den så til at skumme ved den mængde mælk, han med løftet arm sendte som en stråle ned i koppen; men tværs igennem al fransk høflighed betragtede de to hinanden med en alvor, der ikke mere forsøgte at lade, som om den var anderledes, end den virkelig var. Sir Claude sendte opvarteren bort efter noget og tog så igen fat på hendes svar: "Har hun da ikke prøvet at påvirke dig?"

Da Maisie nu sad dér, ansigt til ansigt med ham, forekom det hende, at det var så lidt, at det næppe var værd at omtale det, og hun sad derfor et øjeblik tavs og indelukket; men snart fandt hun en middelvej: "Fru Beale kan godt lide hende nu. Og der er én ting, jeg har opdaget – en betydningsfuld ting. Det glæder fru Wix, at hun er så venlig. Hun var forfærdelig venlig hele dagen i går."

"Ja, så. Men hvad gjorde hun da?" spurgte sir Claude.

Maisie var nu travlt beskæftiget med sin frokost, og han tog fat på sin. Det så altså aldeles ud, i det ydre i alt fald, som om det var endog endnu mere end deres gamle, intime samvær. Alt, hvad hun bare kunne finde på. "Hun var lige så elskværdig overfor hende, som du er. Hun talte til hende hele dagen igennem," sagde barnet.

"Og hvad sagde hun til hende?"

"Ja, det ved jeg virkelig ikke." Maisie blev lidt forvirret over, at han således stadig pressede hende for at få noget at vide, det passede ikke rigtigt til den grad af fortrolighed, der var mellem ham og fru Beale, og som fru Wix havde været så vred over, og som nu, efter udtalelser fra samme kilde, havde bragt ham

tilbage i lænker. Kendte han ikke mere end sin steddatter til, hvad den person ville gøre, som han var bundet til? Men et øjeblik efter tilføjede hun: "Hun gjorde kur til hende."

Sir Claude så skarpere på hende, og der var tydeligvis noget i hendes tonefald, der fik ham til at sige: "Du har vel ikke noget imod, at jeg udspørger dig?"

"Aldeles ikke. Kun forekommer det mig, at du burde vide mere om det end jeg."

"Om hvad fru Beale gjorde i går?"

Det forekom hende, at han rødmede lidt; men næsten samtidig hørte hun sig selv svare: "Jah, – det vil sige, hvis du *har* set noget til hende."

Nu brast han ud i en klingende latter. "Ih, min kære dreng, jeg har jo lige sagt dig, at jeg ikke har det. Hør, tror du mig ikke?"

Nu var der noget, hun var i den grad bange for, at det dækkede enhver anden frygt. Et øjeblik efter spurgte hun: "Men kom du da ikke tilbage for at se til hende? Kom du ikke tilbage, fordi du hele tiden har ønsket det så inderligt?"

Han tog imod hendes spørgsmål på samme måde, som han havde taget imod hendes tvivl, nemlig med en forbavsende mangel på vrede: "Jeg kan naturligvis tænke mig, hvorfor du mener det. Men det forklarer ikke, at jeg handler, som jeg gør. Det var virkelig tilfældet, som jeg allerede sagde til dig på hotellet, at det var dig, jeg bestemt ønskede at se."

Hun følte sig nu i et øjeblik betaget, som hun havde plejet at gøre, når han i hendes moders baghave havde sendt hende højt op – højt, højt, højt – i en gynge, der var blevet anbragt dér for hendes fornøjelses skyld, men som endelig var faldet ned, fordi

Susan Ash vejede og gyngede alt for meget. "Det er dejligt. Men mener du, for at se mig og så tage bort igen?"

"Om jeg skal rejse igen – det er jo netop sagen. Det kan jeg ikke sige dig noget om. Det beror alt sammen på –"

"På fru Beale?" spurgte Maisie. "*Hun* rejser ikke bort." Han tømte endelig sin kaffekop, og da han så havde sat den fra sig, lænede han sig tilbage i stolen, og hun kunne se, han sad dér og smilede til hende. Det forøgede blot hendes anelse om, at han var i forlegenhed, og at han egentlig vendte og drejede sig i smerte og prøvede forskelligt. Han vedblev at smile, hun fortsatte så: "Ved du ikke det?"

"Ja, jeg kan lige så gerne bekende over for dig, at så meget ved jeg. *Hun* vil ikke tage bort. Hun vil blive."

"Hun vil blive her, det vil hun!" gentog Maisie.

"Ja, netop. Vil du ikke have noget mere kaffe?"

"Jo tak."

"Og et rundstykke til med smør?"

"Jo tak."

Han gjorde tegn til opvarteren, der opholdt sig i nærheden. Han kom med en fyldt kande i hver hånd og tog sig venligt af frøkenen. "*Les tartines som la.*" Deres kopper blev fyldt igen. Og sir Claude gentog – mens han næsten eftertænksomt iagttog boblerne i den duftende blanding: – "Ja, netop, ja, netop. – Det er i allerhøjeste grad ubehageligt," sagde han, da opvarteren var gået.

"At hun ikke vil tage bort?"

"Å, – det hele! Å, hå, hå!" Men så tog han sig sammen og begyndte at spise. "Jeg kom tilbage for at stille dig et spørgsmål, det er, hvad jeg kom for."

Maisie sagde: "Jeg ved godt, hvad du gerne vil spørge mig om."

"Er du ganske sikker på det?"

"Ja, *næsten* ganske."

"Nå, godt, så kom du frem med det først. Du må ikke lade *mig* løbe risikoen hver gang."

Det slog hende, at der virkeligt var noget deri. "Du vil gerne vide, om jeg er lykkelig med *dem*?"

"Alene med de to damer? Nej, nej, gamle dreng. *Vous n'y êtes pas.* Dér kan du se!" sagde sir Claude leende.

"Nå, hvad er det så?"

I stedet for at svare strakte han i næste øjeblik sin hånd over bordet, lagde den oven på hendes, som han tog fat på som under en pludselig indskydelse: "Ville fru Wix blive hos *hende*?"

"Uden mig? Ja, – nu."

"På grund af, at fru Beale har forandret sine manerer, således som du lige har antydet?"

Maisie, der havde en stærkt udviklet ansvarsfølelse, så i tankerne både fru Beales forandrede væsen og fru Wix's menneskelige svaghed. "Jeg tror nok, at hun har vundet hende for sig."

Et øjeblik tænkte sir Claude sig om og sagde så: "Stakkels pige!"

"Mener du fru Beale?"

"Nej, – fru Wix."

"Hun kunne godt lide at blive overtalt, – at blive behandlet som enhver anden. Ja, hun holder af den fineste høflighed," forklarede Maisie, "det påvirker hende overmåde meget."

Til hendes forbavselse kom sir Claude med indvendinger: "Ja, overmåde meget, op til et bestemt punkt."

"Så langt du vil!" svarede Maisie med eftertryk.

"Nå, har jeg da monstro ikke været høflig over for hende?"

"Henrivende – og hun tilbeder dig."

"Hvorfor kan hun så, mit kære barn, ikke lade mig være i fred." Nu var det ganske sikkert, at sir Claude rødmede. Men før Maisie kunne få hans spørgsmål besvaret, hvad der for resten ville have taget lang tid, fortsatte han i en helt anden tone: "Fru Beale mener, at hun sandsynligvis ganske får fået bugt med hende, men hun tager fejl."

Skønt han talte, som om han var sikker i sin sag, holdt Maisie alligevel fast ved sit, og gentog endnu engang, hvad hun havde sagt: "Hun har snakket godt for hende!"

"Ja, hun har fået hende på sit parti, men ikke på mit."

Hun kunne ikke tåle, at høre ham sige det: "Ikke på dit parti? Forstår du da slet ikke, hvor højt hun elsker dig?"

Sir Claude undersøgte, hvor meget han egentlig forstod. "Naturligvis ved jeg, at hun er vidunderlig."

"Hun holder lige så meget af dig som *jeg*, det sagde hun forleden dag."

"Ja, men så har hun jo prøvet at påvirke dig! Jeg elsker hende jo ikke, begriber du vel? Jeg yder hende fuld retfærdighed," vedblev han, "men jeg elsker hende ikke, som jeg elsker dig, og jeg er sikker på, at du heller ikke for alvor ville vente det af mig. Hun er ikke min datter, – vel, gamle dreng? Hun er ikke engang min moder, skønt jeg tør sige, at det havde været bedre for mig, om hun havde været det. Jeg ville gøre for hende, hvad jeg ville gøre for min moder, men heller ikke mere." Nu brød hans

virkelige uro igennem og drev ham til at forklare sig og retfærdiggøre sig, skønt han prøvede at holde den i tømme og skjule den med latteranfald, kaffedrikning og andre af den slags forgæves fortroligheder. Pludseligt standsede han, tørrede sin moustache med små, hurtige bevægelser og kom så tilbage til fru Beale: "Prøvede hun at overtale *dig*?"

"Nej, – til mig har hun sagt meget lidt. Virkelig meget lidt," vedblev Maisie.

Det syntes at forbavse sir Claude: "Var hun kun sød imod fru Wix?"

"Sukkersød!" råbte Maisie.

Han så muntert på sin kammerat, men protesterede ikke. Tværtimod udstødte han en lille uforståelig lyd, der skulle være en slags bekræftelse: "Jeg ved, hvordan hun kan være. Men det kan såmænd ikke nytte, hun anstrenger sig! Fru Wix går ikke med! Det er det, der gør det hele så forskrækkelig ubehageligt."

At det var så forfærdelig ubehageligt, vidste Maisie, hun følte, det var noget, hun godt nok havde vidst allerede i nogen tid; men der var noget, det var endnu mere nødvendigt for hende at få klarhed over:

"Hvad var det, du mente, du kom herover for at spørge mig om?"

"Ja," sagde sir Claude, "jeg skulle lige til at forklare dig det. Jeg kan garantere dig, at du bliver overrasket." Hun var færdig med morgenmaden og sad tilbagelænet i sin stol, hun ventede i tavshed på at høre, hvad det var. Han havde skubbet kopperne lidt bort fra sig og støttede albuerne på bordet. Nu var hun igen klar over, at hun vidste, hvad der kom. Og endnu engang lukkede hun øjnene og åndede dybt, for at være forberedt, og

endnu engang holdt hun vejret tilbage og trak øjnene sammen, idet hun nu atter var forberedt på et voldsomt udbrud, som da hun for ganske nylig stod med fru Wix i værelset. Han ville til at sige, at hun måtte opgive ham. Han så skarpt på hende igen og forsøgte så endelig: "Kunne du tænke dig at lade hende rejse?"

Hun vidste ikke rigtig, hvad han mente: "At lade hvem –?"

"Kort og godt, fru Wix, om det kommer til det værste. Kunne du finde dig i at opofre hende? Jeg ved naturligvis godt, hvad jeg beder dig om."

Nu spærrede Maisie øjnene op igen; det var noget helt andet, end hvad hun havde ventet: "Og blive hos dig alene?"

Han skubbede igen til sin kaffekop: "Sammen med mig og fru Beale. Det ville naturligvis være temmelig besynderligt; men du ved jo, at alt i hele vort livs historie er meget ejendommeligt. Hvad mere usædvanligt kan der for eksempel gives, end at én bliver forladt af begge sine forældre, som du jo er blevet det?"

"Nej, der gives ikke noget, der er mere usædvanligt end netop det!" Maisie følte sig helt befriet ved at møde en erklæring, som hun uden bagtanker kunne gå med til.

"Det ville naturligvis ikke være helt efter reglerne," fortsatte sir Claude. – "Jeg mener den lille husholdning, som vi tre ville udgøre; men du går vel med til, at tingene er gået for vidt, til at vi kan tage hensyn til det? Det er de for resten for længe siden. Vi bliver i hvert fald udenlands, – det er så uendelig meget lettere, og det kommer jo ingen andre end os selv ved, og der er ingen i den hele, vide verden, der skal blande sig i det. Det siger jeg just ikke med hensyn til fru Wix, den stakkels, kære, gamle kone. – Jeg yder hende absolut retfærdighed. Jeg respekterer hende; jeg forstår, hvad hun mener, hun har gjort mig en

mængde godt. Men det er kendsgerningerne, uden nogen som helst pynt. Og her er jeg og du. Og hun vil ikke gå med til vort syn. Fra *sit* synspunkt har hun naturligvis ret. Det er aldeles forbavsende, som jeg taler til dig – men det er det for resten altid, ikke sandt? Man skulle tro, at du var henved tres, og at jeg, ja, jeg ved ikke, hvad man skulle tro, jeg var. Det skulle da være en elendig slubbert!" foreslog han. "Jeg har haft masser af bekymringer, og det er, hvad der er kommet ud af det. Du har gjort os uendelig meget godt, og det vil du blive ved med, nu og altid, ikke sandt? Vi kan ikke lade dig gå – du er vort alt. Men som jeg siger, det er kendsgerningerne. Hun *er* nu din moder, det er fru Beale, efter hvad der er sket; og jeg er på samme måde blevet din fader. Her er der ingen modsigelse mulig; det kan man ikke komme udenom. Hvad jeg tænker mig, er, om vi ikke kunne finde et eller andet lille sted nede syd på, hvor hun og du kunne leve sammen og være lige så gode som enhver anden. Og du kan nok se, at jeg vil også være lige så god, for jeg ville ikke bo sammen med jer, men jeg ville være lige i nærheden, bare rundt om det næste hjørne, og det ville være ganske det samme. Min tanke er, at det alt sammen skulle være fuldstændig åbent og lige til. Du ved jo, at det hedder: "*Honi soit qui mal y pense*". Du er det bedste – du og hvad vi kan gøre for dig – som nogen af os nogensinde har truffet på," kom han tilbage til. "Når jeg siger til hende: 'Opgiv hende og kom med,' får jeg det lige i synet igen: 'Opgiv hende så først selv.' Det er det gamle forfærdelige kredsløb – og når jeg siger forfærdeligt, så skal det ikke være et ordspil eller sådan noget. Men fru Wix er vanskeligheden, det vil sige, hvis hun har påvirket dig. *Mig* har hun påvirket, men alligevel er jeg her. Aldrig har jeg været i sådan en vanskelig

situation; og nu er du nok så god at tro, at det er den eneste grund til, at jeg taler til dig, som jeg gør. Min kære pige, er det ikke så at sige en – en udvej? Det faldt mig ind i går, efter at fru Beale var taget af sted: Jeg havde en forbandet skrækkelig dag. Tag straks over og fremstil sagen for hende, og lad hende selv frit og uhindret vælge. Det er, hvad jeg gør nu, min gamle pige; jeg stiller dig spørgsmålet, *kan* du vælge frit og uhindret?"

Denne lange tale blev holdt med mange afbrydelser, meget langsomt, mens han sad og flyttede sig på stolen. Snart stammede han i det, så tabte han tråden for at få fat i den igen; i hans ansigt vekslede rødt og hvidt med hinanden, og hans øjne havde på én gang et forlegent og et bønfaldende udtryk. Denne tale kom til barnet på så nært hold, at hun efter det første chok over dens skarphed kunne se, hvor han ville hen, og følge ham skridt for skridt; og det så meget mere, som den kom tilbage til det punkt, den havde taget til udgangspunkt. Der var et ord, som hele tiden havde ligget på Maisies læber: "Kalder du det et 'offer'?"

"Af fru Wix? Jeg vil kalde det, hvad som helst *du* kalder det. Jeg vil ikke gå udenom, det har jeg heller ikke gjort, vel? Jeg vil se det lige i øjnene, hvor lavt det end er. Synes det dig, at det er lavt at mig, at jeg har lokket dig helt bort fra hende, for så at smugle dig herned i et hjørne, hvor jeg med sofisterier og rundstykker med smør på bestikker dig til at forråde hende?"

"At forråde hende?"

"Ja, at skilles fra hende."

Maisie lod spørgsmålet hvile; det konkrete billede, der fremstillede sig for hende, var den mest levende del af det. "Om jeg skiller mig af med hende, hvor vil hun så tage hen?"

"Tilbage til London."

"Men jeg mener, hvad vil hun gøre?"

"Ja, det vil jeg ikke engang lade, som om jeg har nogen anelse om, for det har jeg ikke. Vi har alle vore vanskeligheder."

Det var nu mere slående for Maisie, end det havde været før. "Men hvem vil så tage sig af min læsning?"

Nu lo sir Claude rent ud. "Tage sig af din læsning som fru Wix?"

Maisie smilede svagt; hun forstod, hvad han mente. "Det er ikke så overvældende."

Han svarede: "Det er en sådan ubetydelighed, at vi absolut vil blive nødt til at tage dette spørgsmål op. Vi ville sandsynligvis ikke give dig en anden guvernante. Først og fremmest ville vi ikke være i stand til at få nogen – af den slags, der ville due. Den slags, der ville gå an, kunne ikke gå an," forklarede han noget gådefuldt. "Jeg mener, at de ville ikke blive hos os. – Ak ja! Vi ville selv tage os af dig. Navnlig jeg; du ser, at nu *kan* jeg det. Det er ikke nødvendigt at tage hensyn, hvad det før var. Jeg vil ikke mere, som dengang, holde mig tilbage. – Hun kan nu vise sig ude sammen med mig, hele vort forhold er ligesom blevet noget mere ordnet."

Det syntes forbavsende ordnet, sådan som han fremstillede det; men ikke des mindre var det billede, Maisie fik af det, noget helt for sig selv, og hun overvejede dog sagen så fornuftigt, hun kunne – det var en gammel kone og en lille pige, der i dyb tavshed sad på en gammel, forfalden bænk på volden oppe i *la haute ville*. Netop ved den samme tid havde de i går siddet dér hånd i hånd og var smeltet sammen. Til sidst sagde

Maisie: "Jeg tror ikke, at du rigtig forstår, hvordan hun hænger ved dig."

"Jo, såmænd gør jeg så. Men lige meget –" og han sukkede, nu da han bevidst stillede sig selv blot. Det var et noget trykket, utålmodigt suk, der, som selv hans kammerat kunne se, var passende for en mand, som naturligt ville anvende det argument, en mand, der virkelig gerne ville være fornuftig, men som, hvis han altid skulle have alle disse ting i hovedet, ville føle sig bundet på hænder og fødder. Enderesultatet blev, at han fuldt ud forstod det. Hang fru Wix fast ved ham, var det så meget mere grund til at ryste hende af.

Vor unge dame var beskæftiget med dette syn, der viste, hvad hun havde bragt ham til, mens han, der havde kaldt på tjeneren for at få at vide, hvor meget han skulle betale, havde givet denne et guldstykke, som han havde taget med sig for at få vekslet. Sir Claude så efter ham og fortsatte så: "Hvordan kunne en kvinde have mindre at bebrejde en mand? Jeg mener med hensyn til hende selv."

Maisie overvejede spørgsmålet. "Ja, hvordan kunne hun have mindre? Hvorfor er du da så sikker på, at hun vil tage bort?"

"Du har sikkert selv hørt, hvorfor – du hørte jo, hvordan hun snakkede op for tre aftener siden. Hvordan kan hun gøre andet end at stikke af – efter hvad hun da sagde. Jeg har gjort, hvad hun advarede mig imod, og hun havde absolut ret. Sådan er det. At hun nu kan lide fru Beale, som du siger, er sammen med andet et tilstrækkeligt motiv for hende til for din skyld at blive, når jeg ikke er der; men det er ikke et tilstrækkeligt motiv til – selv for din skyld – at få hende til at blive sammen med mig – til, kort sagt, at finde sig i, hvad hun ikke kan finde sig i. Og når

du siger, at hun holder lige så meget af mig som du, så tror jeg, hvis det er tilfældet, jeg kan sætte dig lidt på prøve dér: Ville *du* blive her alene, sammen med de to, uden mig?" Tjeneren kom tilbage med byttepenge, hvad der gav hende en kort frist til at overveje dette spørgsmål. Men da han var gået igen med drikkepengene, som han med mange taksigelser havde taget efter at sir Claude havde givet ham et fint tegn med sin pegefinger, gentog han, idet han stak pengene i lommen, indtrængende sit spørgsmål: "Ville hun kunne få dig til at leve sammen med fru Beale?"

"Uden dig? Aldrig," svarede Maisie, og hun gentog atter: "Aldrig!"

Han formelig triumferede derover, og det gjorde også et dybt indtryk på hende selv, blot at høre det. "Der ser du, du er ikke helt så rede som hun til at opgive mig!" udbrød han. Nu kom han tilbage til sit oprindelige spørgsmål: "*Kan* du vælge? Kan du selv med et ord afgøre det? Vil du blive hos os, uden hende?"

Nu følte hun i sandhed den kolde, klare rædsel, og det forekom hende, at hun, ligesom hun vidste det om sir Claude, også pludselig vidste, hvad hun selv var bange for. Hun var bange for sig selv. Hun så på ham på en måde, der, som hun kunne se, bragte et forundret udtryk frem i hans ansigt. Men dette forundrede udtryk blev holdt nede, fordi han jo åbent og ærligt lod, som om han ville være absolut fair over for hende og uden at misbruge nogle fordele eller at skynde på hende og forurolige hende blot klart og venligt ville gøre hende forståeligt, hvori hendes chance bestod. "Må jeg tænke mig om?" spurgte hun til sidst.

"Naturligvis, selvfølgelig; men hvor længe?"

"Å, kun en kort tid," sagde hun blidt.

I det øjeblik så han ud, som om han anså det for det morsomste i verden. "Men hvad skal vi gøre, mens du tænker?" Han talte, som om man kunne tænke og samtidig hengive sig til omtrent en hvilken som helst adspredelse.

Der var kun én ting, som Maisie gerne ville gøre, og et øjeblik efter gav hun udtryk for det: "Skal vi tage tilbage til hotellet?"

"Vil du gerne?"

"Nej, aldeles ikke!"

"Der er ikke den ringeste nødvendighed for det." Han så på sit ur, og hans ansigtsudtryk var meget alvorligt. "Vi kan gøre alt muligt andet i verden." Han så på hende igen, som om han næsten var ved at sige, at de kunne tage af sted til Paris. Men selv mens hun undrede sig over, om han ville sige det, sank han pludselig sammen. "Vi kan gå en tur."

Hun var helt færdig; men han blev siddende, som om han havde mere at ville have sagt. Men det kom i hvert fald ikke; derfor talte hun selv: "Jeg synes, jeg kunne have lyst til at tale med fru Wix først."

"Før du træffer din bestemmelse. Ja, ja vel." Han havde taget hatten på, men skulle endnu tænde sig en cigaret. Først røg han et minuts tid, idet han stod med hovedet kastet tilbage og iagttog loftet, så sagde han: "Der er én ting, jeg må erindre dig om – jeg har ret til bede dig lægge særligt mærke til det – *deres* forbavsende lavsindethed, der har skabt vort ansvar. Aldrig har der været en ung pige, som i den grad er blevet overgivet og opgivet." Det så ud, som om han sagde dette til loftet. Det så ud som om han gentog dette for loftets skyld, mens han gik og røg, så at han derved også selv fik noget mere begreb om det. Efter

en pause kom han lidt videre. "Skønt jeg må indrømme, at det var til hver af os for sig."

I det øjeblik kunne man af den stilling, han indtog, se, at han gerne ville være så at sige på hendes side, – i hvert fald støtte alt, hvad der ville være fuldendt passende, klogt og henrivende for hende; hun fik derfor en pludselig lyst til at vise sig ikke mindre fin og højsindet, og ikke mindre omhyggelig for hans interesser. Hvad var de andet end den "orden", han lige havde talt om? "Det *var* til hver af jer for sig," bemærkede hun meget alvorligt. "Men kan du ikke huske, jeg bragte dig og hende sammen?"

Han sprang op med en henrykt latter. "Huske? Jo, det kan du stole på. Du bragte os sammen. Du bragte os sammen. Lad os så komme af sted!"

31

Hun og han blev ude en lang tid sammen, hvor længe vidste hun ikke, hun kunne kun sige, at den var for kort til det, hun ønskede at få ud af den – nemlig en slags mellemrum, en ubestemt eller i det hele taget en uoverskuelig grænse. De spadserede omkring, de drev afsted, de gik og så på butiksvinduerne; de gjorde alt, hvad de havde gjort i gamle dage, netop for at få den gamle sikkerhed tilbage, for at få det ud af det, som de altid før havde fået. Hvad det nu end var, så plejede det før at komme, uden at de arbejdede på det, men nu kom der ikke andet resultat ud af det, end at de netop i højere grad følte, hvor de gik rundt og søgte, og at det dog kun var et påskud. Det ejendommeligste var alligevel, hvad der var blevet af deres gamle sikkerhed; hvad der virkelig var sket, var jo, at sir Claude var "fri" og fru Beale også var "fri", men alligevel var de nye forhold på en eller anden måde mere trykkende end de gamle. Hun kunne se, at sir Claude var enig med hende, for så vidt han også mente, at luften ville være mest trykkende på hotellet, hvor de, indtil der virkelig var blevet truffet en afgørelse, ville føle, at de manglede noget – man kunne vel kalde det fodfæste. Spørgsmålet om afgørelsen kom nu til at indtage større og større plads i Maisies tanker; det afhang jo, som hun havde lært, fuldstændig af hende selv. Hendes valg, som hendes ven kaldte det, stod for hende som et umuligt regnestykke, der var skrevet op på hendes tavle; og til trods for, at hun holdt på, at man skulle tage hensyn, lod hun det ganske simpelt ligge, mens hun spadserede rundt med ham. Hun

måtte tale med fru Wix, før hun tog fat på sit stykke; og derfor ville den afgørende ildprøve blive udsat, så længe hun kunne forhindre det møde. For øjeblikket mødte hun ingen forhindringer, som hendes forpligtelse stillede; hun styrtede sig kort og godt dybere ind i sir Claudes selskab for at undgå dem. Hun så intet, som hun hidtil havde set det – ikke et træk af det fremmede billede, som det fra først af altid havde stået for hendes sjæl. Den eneste berøring, hun følte, var sir Claudes, og det, at hun følte sin hånd i hans, var den måde, hvorpå hun tavst gjorde modstand imod tidens krav. Hun gik omkring uden at se noget som helst, aldeles som om han havde ført hende om med tilbundne øjne. Var de bange for sig selv, var det jo netop sig selv, som de ville finde på hotellet, hvor hun var ganske klar over, at der ventede dem en frokost sammen med fru Beale. Alle hendes instinkter lod hende forstå, at det gjaldt om at undgå det, at forlænge deres tur og finde påskud, at få ham til at gå med ned på stranden og helt ud på molen. Han nævnede ikke med et ord, hvad de havde talt om i cafeen, og hun havde en uklar følelse af, at den måde, hvorpå han ikke lod hende se, at han ventede på svar fra hende, for enhver, der hørte om det, fru Wix for eksempel, ville være et bevis på, hvilken fin herre han virkelig var. Sandt nok så han et par gange, for eksempel på stranden eller på molen, på hende med øjne, der syntes at opfordre hende til på stedet at tage med ham til Paris. Men det var jo ikke det samme som at give hende et puf for at minde hende om sit ansvar. Han ville lige så gerne som hun trække tiden ud, han havde slet ikke mere hastværk med at komme tilbage til de andre. Nu kunne Maisie selv i al hemmelighed være ubarmhjertig imod fru Wix – i hvert fald for

så vidt det var hende lige meget, om denne dame ikke på grund af hendes lange udebliven ville begynde at blive urolig over, hvad der vel var blevet af hende, ja, måske endda ville begynde at tænke på, hvorvidt vore bortløbne ikke skulle have fundet en udvej af al deres besvær. Hendes mangel på barmhjertighed over for fru Beale var i det mindste lige så stor, for fru Beales uro og undren ville være i samme forhold større, som de var rettede mod et større mål. Da sir Claude endelig i strandbreddens fjerneste afkrog – efter at de allerede én gang havde gennemstrejfet den med dens broget sammensatte menneskemængde – efter at have set på sit ur bemærkede, at nu var det på tide, ikke at gå tilbage til hotellet til *table d'hôte*, men at gå over til stationen for at få de nye pariseraviser; så tænkte hun med den yderste anspændthed på, hvad fru Beale og fru Wix vel ville sige til det. På vejen over til stationen foresvævede der hende endog et lille billede af hendes stedfader og hans elev anbragt i en lille sydfransk landsby, mens hendes stedmoder og fru Wix forblev sammenkædede oppe i det nordlige, fordi de begge følte den samme tomhed, som ville vise sig at være et uudtømmeligt samtaleemne. Pariseraviserne var ankommet, og hendes kammerat lagde en forbavsende ødselhed for dagen ved at købe ikke mindre end ni af dem. De havde nu så meget at bære hjem, at det ville have været enklere, da de havde en sådan forsyning til en dejlig rejse tværs igennem Frankrig, bare at "falde ind" i en kupé i toget, – således kaldte Maisie det – som stod og ventede lidt borte, rede til at køre. Hun spurgte sir Claude om, hvor det gik hen.

"Til Paris. Tænk bare!"

Det kunne hun godt tænke sig. De stod dér og så smilende på hinanden, med alle aviserne under armen. Hun vidste, at de så aldeles ud, som om de skulle med toget, og det varede heller ikke længe, før hun fik det sagt til sin ledsager: "Jeg ville gerne med, kunne du ikke rejse med mig?"

Han stod stadig smilende og sagde så: "Ville du virkelig komme?"

"Ja, det kan du stole på. Prøv bare!"

"Skal jeg købe billetterne?"

"Gør det endelig!"

"Uden bagage?"

Hun pegede på deres to armfulde, mens hun smilede op til ham, ligesom han havde smilet til hende; men hun var sig i den grad bevidst, at hun nu var mere bange end nogensinde før i sit liv, at hun troede, hun kunne se sin egen bleghed som i et spejl; men så gik det op for hende, at hvad hun så, var sir Claudes bleghed, fordi han var lige så angst som hun selv. "Er det ikke tilstrækkeligt?" spurgte hun. "Køb nu billetterne – er der ikke tid nok til det? Hvornår går toget?"

Sir Claude vendte sig til en drager: "Hvornår går toget?"

Han så op på stationsuret: "Om to minutter. *Monsieur est placé?*"

"*Pas encore.*"

"*Et vos billets? – vous n'avez que le temps.*" Så sagde han, efter at have set på Maisie: "*Monsieur veut-il que je les prenne?*"

Sir Claude vendte sig igen til Maisie: "*Veux-tu bien qu'il en prenne?*"

Det, der nu skete, var det vidunderligste i verden: Ikke alene forstod hun i sin stærke nervespænding ved en inspiration al

deres fransk, men hun gav sig endog til selv at anvende det. Hun henvendte sig direkte til drageren: "*Prenny! Prenny! Oh, Prenny!*"

"*Ah, si Mademoiselle le veut –!*" Han ventede på at få pengene.

Men sir Claude stod blot og stirrede med sit kridhvide ansigt på hende og sagde derpå: "Du har altså valgt? Du vil lade hende gå?"

Maisie så længselsfuldt på toget, hvor folk kom til vinduerne, og dørene blev slået i, mens der blev råbt: "*En voiture, en voiture!*" Drageren trængte på: "*Ah, vous n'avez plus le temps.*"

"Nu kører det – det kører!" sagde Maisie.

De så det bevæge sig, så det køre ud. Manden trak på skuldrene og gik sin vej. "Det er væk!" sagde sir Claude.

Maisie sneg sig et stykke længere hen ad perronen; så stod hun dér med ryggen til sin kammerat, fulgte toget med øjnene og holdt tårerne tilbage. Hun havde virkelig været bange, men havde nu lidt hovedkulds fået fast grund under fødderne igen, og derved var mærkværdigt nok hendes frygt fuldstændig forsvundet; det var, som var den faldet ned fra en stor højde og gået helt itu. Borte var den. Henne fra det sted, hvor hun var standset, så hun sig om og fandt, at sir Claudes ikke var forsvundet. Den var med ham på bænken ved stationsmuren, hvortil han havde taget sin tilflugt, og hvor han, lænet tilbage og, som hun syntes, med et temmelig besynderligt udtryk, endnu sad og ventede. Hun gik hen til ham, og han søgte at vise sig munter og skælmsk, men til ingen nytte. "Ja, jeg har valgt," sagde hun til ham. "Jeg vil lade hende gå, hvis du – hvis du –"

Hun stammede i det, men han greb det straks: "hvis jeg, hvis jeg –?"

"Hvis du vil opgive fru Beale."

"Å," udbrød han, og hun forstod nu, hvor uendeligt, ja, håbløst bange han var. I cafeen havde hun tænkt sig, at det var for sit oprør, han var bange – at det skyldtes, at han var ved at samle sin vilje, men det var jo umuligt, hvis hans fristelser – for eksempel fristelsen til at tage med det tog, de lige havde ladet køre – når alt kom til alt, var så ubetydelige. Fru Wix havde ret, han var bange for sin svaghed, ja, for sin svaghed.

Det var hende umuligt senere at fortælle, hvorledes de var kommet tilbage til hotellet, hun kunne bare sige, at selv derfra var de ikke gået lige derhen, men endnu engang havde de vandret rundt på må og få, og de befandt sig så på molens yderkant, hvor skibet til Folkestone lå rede, en halv times tid inden afgang. De drev omkring i nærheden ligesom på stationen; og her tav de stille sammen, men de gjorde kun det. Der var punktlige rejsende på dækket, som udvalgte sig de bedste pladser. Nogle af dem satte sig allerede fornøjet til rette, indhyllet i sjaler og siddende, så de kunne se over imod England. Stewarden gik omkring og dækkede damernes fødder godt til og åbnede sodavandsflasker, for en sådan dag havde han jo ikke noget vanskeligere hverv at passe. De så tavse ned på alt det; ja, de udvalgte sig endog en god plads for to, som endnu ikke var taget, i læ af en redningsbåd. Og når de tøvede temmelig umotiveret, fordi de hverken ville gå bort eller gå om bord, var det lige så meget hende selv som sir Claude, der ikke ville flytte sig af stedet. Det var sir Claude, der dyrkede den fuldkomne stilhed, som bedst viste hende, hvad han mente. Han mente ganske ligefrem, at han vidste alt, hvad hun selv mente. Men nu var der ikke mere nogen forstilt munterhed,

deres ansigter var alvorlige og trætte. Da de endelig gik bort, var det for hende som om hans frygt, hans frygt for sin svaghed, lænede sig tungt over på hende, mens de gik langs med havnen. Da de kom ind i hotellets hal, stod dér en gammel forslået kasse, som hun genkendte. Det var en ældgammel beholder, hvorpå der var klistret sedler, hun kendte til, og så var der det store, malede W, som for nylig var blevet frisket op, og som gav det hele så personligt et udseende, og som så ud, som om det stirrede på hende med en selvstændig genkendelse, ja, endog med en vis mistanke. Sir Claude opdagede det også, og der var noget at spekulere på for dem begge, da de så denne genstand rede til afgang. Ville fru Wix rejse, og var dermed altså Maisie frataget for ansvaret ved at opgive hende? I dette vartegns nærværelse holdt hendes elev og hendes elevs kammerat, der stod aldeles målløs for et øjeblik, et samkvem, som var endnu intimere end, hvad de havde gjort ved toget til Paris og ved skibet; og så gik de, idet de stadig ikke sagde et ord, lige ovenpå. Men da de var kommet op på afsatsen, hvor man ikke kunne se dem nedefra, kunne de ikke mere, men sank begge sammen ned for at finde støtte. De satte sig kort og godt på det øverste trin, mens sir Claude greb sin steddatters hånd og trykkede den så hårdt, at havde det været under andre omstændigheder, ville Maisie sandsynligvis have skreget højt. Alle deres aviser faldt fra dem. "Hun tror, du har opgivet hende?"

"Så må jeg tale med hende, det må jeg!" sagde Maisie.

"For at sige farvel til hende?"

"Jeg må se hende – jeg må se hende," gentog barnet.

De blev siddende et minut længere, og sir Claude holdt stadig hendes hånd i sit faste greb. Han sad og så bort fra hende, lige ned ad trappegangen til, hvor, bag ved en drejning, de elektriske klokker ringede, og de behagelige havvinde blæste. Endelig stod han op, idet han løsnede sit greb om hendes hånd, og hun rejste sig da også. De gik igennem korridoren, men førend de nåede salonen, standsede han: "Hvis jeg opgiver fru Beale –?"

"Så vil jeg gå lige ud med dig og ikke komme tilbage, før hun er gået?"

Han syntes at føle sig forbavset. "Indtil fru Beale –?"

Han havde fået det til at lyde, som var det en dårlig spøg. "Jeg mener, indtil fru Wix tager afsted med det skib."

Sir Claude så næsten fåret ud. "Vil hun tage med dette skib?"

"Det tror jeg nok. Jeg vil end ikke sige farvel til hende," vedblev Maisie. "Jeg vil blive ude, til skibet er sejlet, jeg vil gå op på den gamle vold."

"Den gamle vold?"

"Jeg vil sidde på den bænk, hvorfra man kan se den gyldne hellige jomfru."

"Den gyldne jomfru?" gentog han uklart. Men det fik ham igen til at se på hende, som om han kunne se stedet og den genstand, hun nævnede – og kunne se, at hun sad dér alene. "Mens jeg bryder med fru Beale?"

"Ja, mens du bryder med fru Beale."

Der undslap ham et langt, halvkvalt, dybt suk. "Jeg må tale med hende først."

"Du vil ikke gøre som jeg, gå ud og vente?"

"Vente?" Endnu engang syntes han ikke rigtig at vide, hvad han skulle gøre.

"Indtil de begge er taget bort," sagde Maisie.

"Og forlader *os*?"

"Ja, forlader *os*."

Hvor så han ikke ejendommelig ud, som han stod dér, undrende sig over, om det virkelig kunne ske. Men hans forundring fik ham i næste øjeblik kun til at gå hen til døren for at lytte efter stemmer, mens han stod med hånden på dørgrebet. Maisie lyttede, men kunne ikke høre nogen. Alt, hvad hun kort efter hørte, var, at sir Claude sagde, idet han eftertænksomt vendte sig bort, for at det ikke skulle høres i salonen: "Fru Beale vil aldrig tage bort." Derpå åbnede han døren og gik ind, og hun fulgte med ham. Salonen var tom, men som en følge af deres indtræden viste den dame, han lige havde omtalt, sig i døren til soveværelset. "Rejser hun?" spurgte han.

Fru Beale kom frem og lukkede døren bag efter sig. "Jeg har haft den mest forbavsende scene med hende. Hun sagde i går til mig, at hun ville blive."

"Og min ankomst har ændret det?"

"Næ, vi havde regnet med den!" Fru Beale var let rød, hvad der aldrig klædte hende rigtigt; og man kunne tydeligt se på hendes ansigt, at hun havde haft en scene. Men det var øjensynlig ikke gået hende galt, og hun holdt hovedet højt og gned sig smilende i hænderne, som ville hun kappes med *la patronne*. "Hun lovede at blive, selv om du skulle komme."

"Men hvorfor har hun så skiftet mening?"

"Fordi hun er et bæst. Den grund, hun angiver, er, at du har været ude alt for længe."

Sir Claude stirrede på hende: "Hvad har det med sagen at gøre?"

"I har været borte en evighed," fortsatte fru Beale, "jeg kunne selv ikke begribe, hvad der var blevet af jer. Hele morgenen gik jo, og morgenmaden var for længe siden forbi!"

Sir Claude syntes ikke at tage notits af dette, han spurgte blot: "Gik fru Wix ned med dig?"

"Nåda, nej! Hun rørte sig ikke af pletten!" Og fru Beales rødme blev dybere, som Maisie kunne se det. "Hun sad og gnavede deroppe, ja, hun ikke så meget som kom ud til mig, og da jeg sendte bud op og indbød hende til at komme ned, sagde hun ligefrem nej. Hun sagde, at hun trængte ikke til noget, og jeg gik ned alene; men da jeg kom op – heldigvis en lille smule forberedt –" og fru Beale smilede med et fint, stridslystent smil – "så var hun på pletten!"

"Og I havde et alvorligt sammenstød?"

"Vi havde et ordentligt sammenstød," indrømmede hun med lige så stor åbenhed. "Og nu ville jeg gerne vide, hvor du har været, mens du lod mig om den slags ting?" Hun standsede et øjeblik for at give sir Claude lejlighed til at svare, men denne så blot på Maisie, hvad der straks gjorde hende mere udfordrende: "Hvor i alverden har I været?"

Sir Claude svarede: "Det ser ud til, at du tager dig det lige så nær som fru Wix."

"Jeg tager det, som det behager mig; men du har ikke svaret på mit spørgsmål."

Han så igen på Maisie, som om han søgte hjælp hos hende til dette anstrengende arbejde, og hun sagde smilende til sin stedmoder: "Vi har været allevegne."

Fru Beale svarede imidlertid slet ikke, hvad der bidrog til at forøge en vis overraskelse, som vor unge dame allerede havde følt sig let berørt af. Hun havde hverken fået et blik eller en hilsen, men måske det ikke var mærkeligere end, at hun heller ikke havde vist noget tegn på glæde over, at de mødtes igen med sir Claude, som hun havde forladt i London for to dage siden. Det allerejendommeligste var fru Wix's løfte, som hendes elev hidtil ikke kendte noget til. Uden at tage hensyn til, at Maisie var til stede, fortsatte hun med nogen skarphed: "Det var ikke for meget forlangt af dig, at du skulle have tænkt på, at der nok ville ske noget."

Sir Claude så på sit ur. "Jeg havde ingen anelse om, at det var så sent, eller om at vi havde været ude så længe. Vi var ikke sultne. Tiden gik som et øjeblik. Hvad *er* der sket?"

"Å, at hun er forarget," sagde fru Beale.

"Nå, men over hvem?"

"Over Maisie." Selv nu så hun slet ikke til barnet, som stod dér aldeles, som om hun både var og ikke var part i sagen. "Fordi hun ikke har nogen moralsk følelse."

"Hvordan skulle hun kunne have det?" Sir Claude prøvede igen at brillere lidt over for hende, som han havde været ude at spadsere sammen med. "Hvordan kan det i hvert fald bevises ved, at hun går ud med mig?"

"Spørg ikke mig om det, spørg det kvindemenneske. Når hun ikke raser, er alt, hvad hun siger, det bare sludder," erklærede fru Beale.

"Og hun forlader barnet?"

"Ja, hun forlader barnet," sagde fru Beale med stærkt eftertryk, alt mens hun mere end før så Maisie over hovedet.

I samme øjeblik skete der en pludselig forandring med hendes udtryk, der, som de andre derefter kunne se, skyldtes, at fru Wix atter havde vist sig i døren, som Maisie, der var kommet ind efter sir Claude, havde ladet stå på vid gab. "Jeg forlader aldeles *ikke* barnet, nej, det gør jeg ikke," fremtordnede hun fra tærsklen og gik hen imod de tre, der stod lige over for hende, men hun henvendte sig direkte til Maisie. Hun stod omgjordet – ja, man kunne næsten sige væbnet – til afrejse, klædt på aldeles, som da hun kom, og bevæbnet med en lille, fed, ældgammel ridicule, som hun svingede med, som var det en stridsøkse, for at understrege sine ord. Det var tydeligt at se, at hun var kommet lige fra sit værelse, hvor Maisie øjeblikkelig gættede, at hun havde været beskæftiget med at overvåge flytningen af sine mindre ejendele. "Jeg forlader dig ikke, før jeg har givet dig en chance til: Vil du komme *med mig*?"

Maisie vendte sig til sir Claude, der pludselig forekom hende at være blevet flyttet en hel mil væk fra hende. Hun vendte sig lige så lidt til fru Beale, som denne havde vendt sig til hende; hun følte det, som om den store forskel, der var mellem dem, allerede var blevet åbenbar. Hvad var det, der var sket i sammenstødet mellem de to kvinder? Hun fik i alt fald nok at vide nu, da hun stillede sin stedfader det afgørende spørgsmål: "Vil *du* med? Å, hvad?" spurgte hun, som om hun ikke allerede havde set, at hun også måtte opgive ham. Det var hendes drøms sidste opblussen. Nu var hun ikke bange for noget som helst mere.

"Jeg skulle mene, du var for stolt til at stille et sådant spørgsmål," sagde fru Wix, der selv tydeligt nok var for stolt.

Da hun hørte barnets ord, gav det et voldsomt sæt i fru Beale. "Vil du virkelig gå fra mig, Maisie?" sagde hun med et klagende tonefald, der både gav udtryk for hendes forfærdelse og hendes bebrejdelser. Det forbavsede hendes steddatter, at hun deri så, at fru Beale ikke havde været fjendtligsindet, og at, når hun i sin færd havde været så stor på det, skyldtes det ikke, at hun nærede nogen mistanke, men kun at hun af beskedenhed var blevet ført ind i mange forviklinger.

Sir Claude så på fru Beale med et udtryk, der viste, hvor led og ked han var af det hele. "Sig det ikke til hende på den måde!" I fru Beales tone havde der også været noget, som et øjeblik havde mindet vor unge dame om de gamle dage, i hvilke så mange af hendes venner blev "kompromitterede".

Denne ven rødmede nu – det var i fru Wix's nærværelse, og skønt hun slog med nakken, rettede hun sig efter det givne vink. "Nej, – det er ikke den rette måde." Så viste hun, at hun kendte den rette måde: "Vær nu ikke et endnu større fjols, men gå lige op på dit værelse og vent dér, indtil jeg kommer til dig."

Maisie rørte ikke på sig for at lyde denne befaling; men fru Wix løftede hånden, og derved forhindrede hun effektivt al gåen-uden-om, idet hun sagde: "Gå ikke, før du har hørt mig. *Jeg* rejser, men jeg må først vide, om du har mistet den igen?"

Maisie så sig om i hele verden for at finde noget, hun kunne siges at have mistet. Så svarede hun tamt nok: "Det forekommer mig, at jeg har mistet alt."

Fru Wix så mørk ud. "Vil du virkelig sige, at du *har* mistet, hvad vi to med så megen vanskelighed fandt sammen for et par

dage siden?" Da der ikke derved gik et lys op for hendes elev, vedblev hun: "er det din mening at sige, at du allerede har glemt, hvad vi to fandt sammen?"

Maisie havde en tåget erindring om det og sagde: "Er det min moralske følelse?"

"Din moralske følelse. Er det, når alt kommer til alt, ikke lykkedes mig at få den frem?" Hun talte nu, som hun aldrig havde gjort det før, ikke engang i skolestuen, når hun stod med bogen i hånden.

Barnet kom derved til at huske på, hvorledes hun undertiden ikke kunne gentage en sætning om fredagen, selv om den om onsdagen havde været lige til at lire af, og hun tænkte nu med bevidst dumhed på det mysterium, der standsede hende. Sir Claude og fru Beale stod dér som besøgende ved en eksamen. Det var virkelig et øjeblik, som om hun lige indåndede duften af den svagelige blomst, som fru Wix foregav at have plukket, og nu så håndfast holdt op til hendes næse. Så forsvandt det for hende, og hendes arme gav et lille ryk, aldeles som om hun, efter at have givet slip, sank ned fra et sted, hvor hun havde haft fodfæste. Dette ryk var i virkeligheden en trækning i noget, der lå endnu dybere end hendes moralske følelse. Hun så på sin eksaminator, hun så på de besøgende, og hun følte, at de tårer, hun havde holdt tilbage på stationen, var ved at falde. Alt, hvad der var tilbage, var det gamle, flove, skamfulde udtryk fra skolestuen: "Jeg ved det ikke. – Jeg ved det ikke."

"Så har du mistet den." Det var, som om fru Wix lukkede bogen i, da hun stirrede stift på sir Claude gennem "retterne". "De har dræbt den i knop. De har dræbt den, da den lige var begyndt at leve."

Hun var en helt ny fru Wix, en fru Wix, der var stor og mægtig; men sir Claude lod sig ikke helt behandle som en lille dreng, der har forsømt en time. "Jeg har ikke dræbt noget som helst," sagde han. "Tværtimod tror jeg, at jeg har frembragt liv. Hvad jeg skal kalde det, ved jeg ikke – jeg har ikke engang haft forstand på, hvordan jeg passende burde behandle det, eller hvordan jeg skulle nærme mig det; men hvad det end er, er det det skønneste, jeg nogensinde er kommet i berøring med. Det er sart og fint, det er helligt." Han stod med hænderne i lommen, og skønt der måske endnu var spor i hans ansigtsudtryk af den lede, han lige havde vist, var det med et usædvanlig mildt udtryk, at han bøjede sig imod de to venner, som han nu stod i begreb med at miste. Han spurgte den ældste af dem: "Ved De, hvorfor jeg kom tilbage?"

"Ganske sikkert!" råbte fru Wix, der forbavsende nok ikke var blevet blidere, men som var aldeles purpurrød, som var det en farvestrøm, der skrev sig fra den tordensvangre luft, der for nylig havde været imellem hende og fru Beale. Denne kvinde udstødte en høj, uartikuleret protest, aldeles som om hun også var blevet lidt tilstænket af den samme bølge; og hun vendte sig bort og stillede sig et øjeblik ved vinduet.

"Jeg kom tilbage med et forslag," sagde sir Claude.

"Var det til mig?" spurgte fru Wix.

"Til Maisie. Nemlig, at hun skulle opgive Dem."

"Gør hun det?"

Sir Claude stod en kort tid ubeslutsom og sagde derpå til barnet: "Sig det til hende!" og så vendte han sig også bort, som for at give hende lejlighed til at gøre det. Men fru Wix og hendes elev stod lige over for hinanden, Maisie var hvidere end

nogensinde ellers – mere kejtet, stivere og dog alligevel stummere. De så indtrængende på hinanden, men da ingen af dem sagde noget, vendte sir Claude sig om igen. "Du vil altså ikke sige hende det? – Du kan ikke?" Hun sagde stadig ikke noget, men så sagde han i en vis henrykkelse til fru Wix: "Hun ville det ikke – hun ville det ikke!"

Nu fik Maisie mælet igen. "Jeg sagde ikke nej, det gjorde jeg ikke," gentog hun.

Nu kom fru Beale lige hen til hende. "Du gik ind på det, min lille engel – du gik ind på det!" Hun kastede sig over barnet, og før Maisie kunne forhindre det, var hun sunket om på sofaen med det, idet hun helt havde taget hende i besiddelse og holdt hende omslynget. "Du har allerede opgivet hende, du har opgivet hende for bestandig, og nu er du vor, og vor alene, og jo før hun skrubber af, des bedre er det."

Maisie havde lukket sine øjne, men ved et ord fra sir Claude åbnedes de igen. "Slip hende!" sagde han til fru Beale.

"Aldrig, aldrig, aldrig!" råbte fru Beale. Maisie følte, hvordan hun blev endnu stærkere favnet.

"Slip hende!" gentog sir Claude bestemtere. Han så på fru Beale, og der lå en vis betydning i hans tonefald. Maisie forstod, da hendes arme slappedes, at hun var blevet klar over, hvad det var; hun rejste sig langsomt fra sofaen, og barnet stod dér igen, som om der blot var givet slip på hende, men uden at hun vidste, hvor hun egentlig hørte hjemme. "Nu er du fri – du er fri!" fortsatte sir Claude. Derefter mærkede Maisie et skub, der udtrykte ærgrelse og anbragte hende midt i værelset, hvor hun blev den genstand, som alle så hen til, men som selv ikke vidste, hvor hun skulle vende sig hen.

Med anstrengelse vendte hun sig til fru Wix. "Jeg nægtede ikke at opgive dig, jeg sagde, at det ville jeg, hvis *han* ville opgive –!"

"Opgive fru Beale?" fo'r det ud af fru Wix.

"Ja, opgive fru Beale. Er det ikke aldeles dejligt?" spurgte sir Claude dem alle, også selve denne dame. Han talte med en sådan inderlig glæde, som om der pludselig var blevet anbragt et eller andet dejligt kunst– eller naturprodukt imellem dem. Han kom hurtigt til sig selv ud fra denne fine vurderingsevne. "Hun stillede sin betingelse med fin forståelse af, hvad den burde være! Hun stillede den eneste rigtige!"

"Den eneste rigtige?" – Fru Beale vendte tilbage til kampen. Et øjeblik i forvejen havde hun fundet sig i en tilbagevisning fra ham, men finde sig i dette, det ville hun ikke. "Hvordan kan du stå og sige sådan noget sludder, og så understøtte hende i en sådan uforskammethed? Hvad har du gjort ved hende for at få hende til at tænke så tosset?" Hun stod dér i sin retfærdige vrede og så sig med lynende øjne rundt i kredsen. Maisie så hende lige ind i øjnene, for hun vidste, at dette var det øjeblik, som hun mest havde måttet tage i betragtning. Men hvad angår hendes steddatter, så betvang fru Beale sig, så det blev til følgende dybe, men milde spørgsmål: "*Har* du virkelig stillet en sådan betingelse, mit elskede barn?"

Det viste sig nu, at da det store øjeblik virkelig forelå, var det ikke så forfærdeligt. Hvad der hjalp barnet godt, var, at hun forstod, hvad hun ønskede. Det havde hun til sidst fået ud af alle sine studier; når hun derfor ventede et øjeblik med svaret, var det kun, fordi hun gerne ville vise sig elskværdig. Hendes forvirring var simpelthen forsvundet, eller var i hvert fald

hurtigt ved at forsvinde. Endelig svarede hun: "*Vil* du opgive ham? Vil du?"

"Å, lad hende være – lad hende være, lad hende være!" mumlede sir Claude pludseligt bønfaldende til fru Beale.

I samme øjeblik fandt fru Wix på et andet indskud: "Er det ikke nok for Dem, frue, at De har fået hende til at diskutere Deres forhold?"

Fru Beale ænsede ikke sir Claude, men fru Wix kunne sætte hende i fyr og flamme. "Mine forhold? Hvad kender De til dem, De skrækkelige skabning – mine forhold, hvad i alverden har De at gøre med dem? Vil De se til, at De lige på stedet forlader dette værelse!"

"Jeg tror også, De gjorde bedre i at gå – De må jo ikke komme for sent til skibet," sagde sir Claude fortabt til fru Wix. Nu var han ude over det, eller ønskede at komme det. Han kendte det værste og havde accepteret det; hvad han nu havde at gøre, var at forhindre eller stoppe alle gemenheder. "Vil De ikke være så god at gå – vil De ikke blot gå hurtigt?"

"Med barnet går jeg lige så hurtigt, som De måtte ønske det. *Uden* hende går jeg ikke." Fru Wix var hård som diamant.

"Hvorfor løj du så for mig, din djævel?" næsten hylede fru Beale. "Hvorfor fortalte du mig for en time siden, at du havde opgivet hende?"

"Fordi jeg fortvivlede om hende – fordi jeg mente, hun havde forladt mig." Fru Wix vendte sig til Maisie. "Du holdt dig til Dem – i Deres samliv. Men nu er dine øjne åbne, og jeg tager dig!"

"Nej, det bliver der ikke noget af!" Og fru Beale gjorde et stort, voldsomt spring for at rive sin steddatter til sig. Hun greb

hende i armen, og idet hun instinktmæssigt fuldendte sin bevægelse, styrtede hun med hende hen til døren, som sir Claude havde lukket, straks da de begyndte at blive højrøstede. Hun stillede sig med ryggen imod den og holdt den lukket, mens hun med en usammenhængende lidenskabelighed udskældte fru Wix og vinkede hende bort. "Du tager hende ikke, men du stikker derimod selv af; hun bliver hos sin familie, og så er hun fri for dig! Jeg har aldrig hørt noget så skrækkeligt!" Sir Claude havde nu fået Maisie reddet og holdt hende fast. Han holdt hende foran sig, idet hans hænder hvilede let på hendes skuldre, og han stod lige over for de to skældende modstandere. Nu var fru Beale ikke mere rød; hun var bleg af en fortærende vrede. Hun blev ved med at protestere og jage fru Wix på porten. Hun stod, som om hun var klæbet fast til døren, for at forhindre Maisies flugt; og fru Wix ville hun jage ud gennem vinduet eller kaminen. "Du er den rette – 'diskutere forhold' – med din snak om 'forbindelser' og alle dine uforskammetheder! Hvad i alverden er vor 'forbindelse' andet end kærligheden til det barn, som vi har gjort til vor pligt og vor livsopgave, og som holder os lige så tæt forenede, som hun oprindelig bragte os sammen?"

"Ja, det ved jeg, det ved jeg!" råbte Maisie med et anfald af ivrighed. "Jeg bragte jer sammen!"

Nu undslap der sir Claude den ejendommeligste latter. "Ja, du bragte os sammen. Det gjorde du!" Han klappede hende blidt på skuldrene.

Fru Wix dominerede i den grad situationen, at hun kunne give enhver af dem en skarp bemærkning. "Se, dér har du det, forstår du!" sagde hun betydningsfuldt til sin elev.

"*Vil* du opgive ham?" vedblev Maisie til fru Beale.

"Give ham til *dig*, din afskyelige, lille, rædsomme unge?" spurgte denne dame vredt, "og til denne rasende, gamle djævel, der har fyldt din rædselsfulde, lille sjæl med al sin ondskab? Har du da i alle disse år været en rædselsfuld lille hykler, mens jeg har arbejdet som en slave for at få dig til at elske mig og tåbeligt troede, at du gjorde det?"

"Jeg elsker sir Claude. – Jeg elsker *ham*," svarede Maisie, der dog følte sig lidt angergiven og forlegen, fordi hun syntes at tilbyde det som noget, der var lige så godt. Sir Claude stod stadig og klappede hende, og det var egentlig et svar på hans klappen.

"Hun hader dig – hun hader dig," bemærkede han med den besynderligste ro til fru Beale.

Hans ro fik hende til at blusse op. "Og du understøtter hende i det og udsætter mig for mishandling."

"Nej, det gør jeg ikke. Jeg holder blot på, at hun er fri. – Hun er fri."

Fru Beale stod vredt og stirrede. "Fri, så hun kan sulte sammen med dette åndssvage fattiglem?"

Fru Wix svarede: "Jeg vil gøre mere for hende, end *De* nogensinde har gjort! Jeg vil arbejde mig til døde for hende!"

Maisie, som stadig mærkede sir Claudes hænder på sine skuldre, følte derigennem den fine måde, han opgav hende på, og ligeledes, at han så vist på fru Wix. Hun hørte ham sige: "Det behøver De ikke, hun har formue."

"Formue? – Maisie?" hvinede fru Beale. "En formue, som hendes bæst til fader har stjålet."

"Jeg vil skaffe den tilbage – det vil jeg. Jeg skal tage mig af det." Han nikkede smilende til fru Wix.

Det frembragte en skrækkelig virkning på hans anden ven. "Har jeg ikke også undersøgt det, det gad jeg nok vidst, og har det ikke vist sig at være en afgrund? Det er aldeles ufatteligt, at du kan være så grusom over for mig!" kom det med vild lidenskab. Hendes øjne stod fulde af skoldende, hede tårer.

Han talte meget venligt, næsten indsmigrende til hende: "Vi vil undersøge det igen, vi vil undersøge det sammen. Det er en afgrund, men han *kan* tvinges, eller Ida kan – tænk på, hvor mange penge de nu har!" sagde han leende. "Det er i sin orden, det er det!" fortsatte han. "Det gik ikke an – det gjorde det ikke. Vi kan ikke passe hende ind i vort system. Det er ganske sandt, at hun er enestående. Vi er ikke gode nok – langtfra!" Og så lo han overgivent igen.

"Ikke gode nok, – men det bæst dér *er* det?" råbte fru Beale.

Nu blev der lige et øjebliks ro i værelset, og midt under det besvarede sir Claude spørgsmålet ved at flytte sig med Maisie hen til fru Wix. Det næste, barnet vidste, var, at det stod ved denne dames side og havde hende fast under armen. Fru Beale vogtede endnu døren. Til sidst sagde sir Claude: "Lad dem komme forbi."

Hun blev imidlertid stående dér, og Maisie lagde mærke til, at de så på hinanden. Derpå vendte fru Beale sig til hende: "Nu er jeg din moder og han din fader!"

"Ja, det er jo netop det, det kommer an på!" sagde fru Wix med en upersonlig, filosofisk ironi.

Fru Beale vedblev at tale til sin unge veninde, og hendes anstrengelse for at være fornuftig og kærlig var på sin vis

mærkværdig. "Du ved, vi repræsenterer hr. Farange og hans tidligere hustru. Denne person dér står blot for den rent udannede anmasselse. Vi stiller os på lovens grund!"

"Ja, loven, loven!" sagde fru Wix hånleende. "I gjorde bedst i at lade loven se lidt på jer."

"Lad dem gå – lad dem gå," sagde sir Claude til sin ven i en indtrængende – ja, bønfaldende tone.

Men hun holdt stadig fast ved Maisie: "*Hader* du mig virkelig, min kære pige?"

Maisie så på hende med et nyt udtryk, men svarede, som hun havde svaret før: "Vil du opgive ham?"

Det varede lidt, før fru Beale kunne svare, men da det skete, lød det ædelt: "Du skulle ikke tale til mig om den slags ting!" Hun følte sig forfærdet og forarget indtil tårer.

For fru Wix var det derimod hendes gøren-forskel, der forekom hende ufin. "De burde skamme Dem over Dem selv!" sagde hun ligefremt.

Sir Claude forsøgte en sidste appel: "Vil du nu lade disse rædsler høre op?"

Fru Beale fæstede sit blik på ham, og atter iagttog Maisie dem. "De burde yde ham retfærdighed," fortsatte fru Wix til fru Beale. "Maisie og jeg har altid været ham hengivne, og han har vist, hvor meget han har holdt af os. Han ville gerne behage hende, ja, jeg tror endog, han gerne ville behage mig. Men han har ikke opgivet Dem."

Dér stod de to stedforældre over for hinanden og stadig under Maisies iagttagelse, som aldrig var gået så dybt som netop da. "Ja, min ven, jeg har ikke opgivet dig," sagde sir Claude til sidst til fru Beale, "og hvis du ønsker, at jeg højtideligt

skal tage vore to venner her til vidne på det, så har jeg ikke noget imod at give dig mit ord på, at jeg aldrig, aldrig vil gøre det. Se så!" udbrød han uforfærdet.

"Han kan ikke," tilføjede fru Wix tragisk.

Fru Beale stod ret op og ned – hun var endnu i live, trods sit nederlag, hendes smukke ansigt var fortrukket. "Han kan ikke," vrængede hun.

"Han kan ikke, han kan ikke, han kan ikke!" Sir Claudes muntre eftertryk gjorde en vidunderlig virkning.

Fru Beale forstod det alt sammen, men hun blev dog stående. Derfor sagde Maisie til fru Wix: "Kommer vi ikke for sent til skibet?"

"Jo, vi kommer for sent til skibet," svarede fru Wix til sir Claude.

Fru Beale stod imidlertid og stirrede lige ind i ansigtet på Maisie. "Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke om dig!" udtalte hun.

"Farvel!" sagde Maisie til sir Claude.

"Farvel, Maisie!" svarede sir Claude.

Fru Beale gik bort fra døren og slyngede Maisie et farvel i synet; derpå gik hun lige igennem værelset og forsvandt ind i det næste.

Sir Claude var kommet hen til den anden dør og åbnede den. Fru Wix var allerede ude af den, men Maisie standsede på tærsklen og rakte sin stedfader hånden. Han tog den og holdt den et øjeblik, og deres øjne mødtes som to menneskers, der havde gjort for hinanden, hvad de kunne. "Farvel!" gentog han.

"Farvel!" Og Maisie fulgte efter fru Wix.

De nåede damperen, der lige var ved at kaste los, og efter at de hurtigt var blevet puffet over stykket fra kajen til skibet,

befandt de sig på dækket, men åndeløse og så forskrækkede, at de brugte den halve rejse til at lade deres følelser falde til ro igen. Det skete kun langsomt og ufuldstændigt; men til sidst, da de var midt ude, fik fru Wix, omgivet af det rolige hav, kraft nok til at tænke tilbage: "Jeg så mig ikke tilbage; gjorde du?"

"Ja. Han var der ikke," sagde Maisie.

"Ikke på balkonen?"

Maisie ventede et øjeblik og sagde så ligefremt: "Han var der ikke!"

Fru Wix var også tavs en stund, før hun endelig bemærkede: "Han gik til *hende*."

"Det ved jeg godt!" svarede Maisie.

Fru Wix så sidelæns på hende. Hun kunne endnu forundre sig over, hvad Maisie vidste.

Om "Hvad Maisie vidste"

Forfatter: Henry James (1843-1916).
Org.udgave: *What Maisie knew*. Føljeton i "*The Chap-Book*" januar-august 1897, bogudgave William Heineman. London, september 1897.
Denne udgave efter: Henry James: *Hvad barnet vidste*. Autoriseret Oversættelse for Norge og Danmark af Mag. Chr. Mathæus Hansen. Martins Forlag, København og Kristiania 1919.
Oversætter: Chr. Mathæus Hansen (1881-1926).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter Cecilia Beaux (1855-1942): "*Little Girl*" (1887).

ISBN 978-87-7628-453-4
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-689-8 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk